SPITZMULLER

Cavaleru
Spad

ROMANELE POLITISTE

G. SPITZMULER

CAVALERUL SPADEI

Versiune românească
de
MARILENA TEODORU

EDITURA „EXPRESS"
BUCUREȘTI, I
STR. BREZOIANU No. 8, TEL. 4.29.91

PARTEA I-a

S P I O A N A

CAP. I

Fiul Regelui Soare

Intr'un măreț apartament al Tuileriilor, se aflau două femei, îmbrăcate cu acea eleganță, atât de specifică timpului Regenței.

Una din ele se plimba de colo până colo, în prada unei vii agitații: era ducesa du Maine.

Blondă, de statură joasă, trupul ei arăta proporții atât de fericite, încât, părea mai curând o bijuterie, un bibelou, o statuetă plină de grații și atracții.

Ochii ei sclipeau de inteligență și duh, de viață și malițiozitate.

— Sgomot de trăsură !... Auzi, Launay ?

Tovarășa sa, — o ființă deșirată, uscată și slabă — se repezi la fereastră.

— Sgomotul se depărtează. Nu-i Monseniorul.

— Şi Polignac care nu se mai înapoiază!

Piciorușul ei mititel bătu cu furie în covorul salonașului.

— E prea de tot!... făcu ea deodată. E cu neputință ca ședința să se fi prelungit atât de mult!...

— Doamnă, amintiți-vă de aceia din Iulie, anul trecut.

— Nu-mi mai vorbi de lucrul acela groaznic, Launay?

Cealaltă tăcu, presimțind că furtuna era pe aproape.

— Ce amintiri înspăimântătoare!... Să îndrăznești să ataci poruncile regelui răposat, ale marelui Ludovic al XIV-lea!... Și încă de cine mă rog? De nelegiuiții din solda blestematului Filip d'Orleans și a Ducelui de Bourbon!

— Nu vă mai gândiți la asta.

— Mi-e cu neputință!... Presimt că ședința de astăzi se prelungește atâta, pentrucă din nou sunt atacate dispozițiile marelui rege! Astăzi nu mai are cine să-i ia apărarea. Ducele du Maine, soțul meu, o cârpă, fără energie, fără inițiativă! Ce n'aș da să fiu eu în locul lui!... Le-aș arăta, lor!

Fremăta de mânie.

— Ce ne-a mai rămas acum? Nu suntem îndeajuns de umiliți, de sărăciți?... Ducele du Maine, era fiul Franței, bun să urmeze la tronul ei, în lipsa unui prinț legitim, de sânge regal... Și toate as ea au fost anulate! Regele Ludovic îl iubea. D-na de Maintenon la fel.

— D-na de Maintenon i-a dat educația asta în-

grij'tă. Dar nimic nu dovedește că ședința de astăzi.

— Taci, ghicesc eu ce s'a întâmplat!

— Doresc ca Alteța Voastră să se înșele.

Bătu ora 7. Dinspre scară, se auzi un sgomot.

— Ei e, strigă ducesa palidă.

Din anticamere și salonașe răsunau numeroși pași. Ușile se dăduseră la o parte, gărzile luară poziție și Ducele du Maine apăru.

Mergea schiopătând, sprijinindu-se într'un baston. Fața sa schimonosită, gesturile sale sacadate, trădau o violentă agitație lăuntrică. In jurul lui, se înghesuiau o groază de gentilomi. Ducesa își întâmpină soțul.

— Bine că ați venit, Domnule!

Ducele se așeză într'un fotoliu.

— Ei, puteți să-mi spuneți ce s'a întâmplat?

Ducele schiță un gest obosit. Ducesa se întoarse spre gentilomi, întrebându-i cu privirea. O explozie de țipete isbucni:

— E nedemn!... Odios!... Infam!... Jignitor!... Haimanalele astea ar trebui ciomăgite!... Regentul triumfă!...

Ducele încruntă din sprincene.

— Dragi prieteni, mă simt cam obosit, spuse el, lăsați-mă.

Gentilomii salutară și se retraseră ploconindu-se.

In salon, nu rămase decât Ducele, Ducesa și d ra de Launay. Fata voi să se retragă, dar ducesa îi făcu semn și ea luă loc într'un fotoliu, într'un colțișor mai retras.

— Ei, domnule Duce, s'aud !...

Ducele ridică spre dânsa o privire plictisită, tremătoare și suspină.

Era un molâu blând și sfios. Îi plăceau studiile și era un vrăjmaș declarat al sgomotului și plăcerilor de cari se înconjura soția sa. Era dotat însă cu o mare cultură, iar vorba lui era atrăgătoare, plină de duh și vrajă.

— Ei, iar au învins dușmanii d-tale?

— Doamnă, și eu am prevăzut asta!...

— Așadar, parlamentul a încuviințat cererile ducilor și ale pairilor? Au anulat dispozițiunile testamentare ale tatălui d-tale?

Louis August făcu un gest de resemnare.

— Și nu le-ai aruncat în față disprețul și indignarea d-tale? Și fratele d-tale s'a resemnat?

— Fratele meu... Nimic nu s'a schimbat în ceea ce-l privește!

— Nu înțeleg, bâlbâi ducesa.

— Da, Toulouse își păstrează prerogativele.

— Atunci dece ai fost numai d-ta răsturnat?

— Au socotit că Toulouse a adus regatului nenumărate servicii...

Ea îl întrerupse cu violență.

— Așa... pe când d-ta ești un neputincios. Ah, Doamne, mă întreb uneori dacă într'adevăr în vinele d-tale curge sângele lui Ludovic cel Mare!

— Nu știu, Doamnă, surîse ducele, dar nimeni nu poate tăgădui că în al d-tale curge sângele lui Condé

— Desigur şi sunt mândră. Pe mine nimeni nu m'ar fi tratat aşa cum au făcut-o cu d-ta.

— Ei, dacă ar fi numai asta!

— Dar ce mai e încă?

— Află dar: mi s'a răpit supraintendenţa educaţiei regale şi i-a fost dată Ducelui de Bourbon.

Un adevărat urlet de turbare ieşi din gâtlejul Ducesei du Maine.

— Nu... nu... e cu neputinţă...

— Ce era să fac? Toţi erau contra mea... Bourbon a completat şi Regentul a făcut restul.

— Trebuia să refuzi, să ameninţi!

— Ei, dacă d'Orleans nu-mi suspenda comanda trupelor !...

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu... nu văd...

Aceste cuvinte părură că deslănţuie furia Benedictei, care, apucă un vas preţios şi-l repezi spre o elegantă vitrină, prefăcând-o în mici fărâme. O lampă de alabastru spintecă un tablou scump, iar un candelambru de argint masiv se îndoi, atât de puternic fusese izbit de pardoseală.

Răsturnă scaune, mese, mobile, fărâmă bibelouri rare, împrăştiind în jurul ei tot ce-i cădea sub mână.

— O să-ţi ia totul... şi titlul, şi numele şi pensia chiar!

— Doamnă, stăpâniţi-vă...

— N'o să-mi mai rămâie nimic, nimic altceva decât ruşinea de a mă fi măritat cu d-ta,

In faţa acestei furii deslănţuite, Ducele nu găsi

altceva mai bun de făcut decât să părăsească salonul.

Ducesa căzu într'un fotoliu şi începu să plângă ca un copil. Gemetele se îmbinau cu hohotele de plâns. Orgoliul rasei nu putea să suporte ocara primită şi se revolta contra afrontului.

D-ra de Launay se apropie încet şor de Benedicta, îngenuchie înaintea ei şi îi sărută mâinele.

— Doamnă, dacă vrăjmaşii Dvs. v'ar vedea acum, ar fi foarte mulţumiţi.

— Ai dreptate... Nu vreau să le îngădui bucuria asta... Mâine părăsesc Tuileriile. N'o s'aştept să mă gonească ei...

— Şi unde vreţi să vă duceţi, Doamnă?

— La Sceaux, la ţară... Nu voi primi acolo decât pe prietenii mei devotaţi. Plecăm mediat. Nu uita să iei şi oglinda.

— Nu voi uita, Doamnă.

— Şi eu nu voi uita că trebuie să mă răzbun. La Sceaux, voi găsi eu un mijloc oarecare. Atenţie, domnilor gentilomi, răzbunarea mea e pe drum!

CAP. II

Frumoasa din Sceaux

In acea dimineaţă, Ducesa du Maine se afla în una din camerile castelului din Sceaux. Camera era atât de elegant mobilată, încât te-ai fi crezut într'o încăpere plăzmuită de imaginaţia fertilă a autorilor povestirilor din „O mie şi una de nopţi".

Benedicta sta trântită pe o sofa, pe o mov'liță de perne și citea o carte.

Deodată, răsunară trei lovituri. Veneau chiar din cameră.

Prințesa puse în grabă cartea la o parte, se îndreptă spre colțul camerei și ridică o trapă. Prin deschizătură, apăru mai întâiu o claie de păr castaniu, apoi prin gaura trapei răsări d-ra de Launay în persoană.

— Uf! făcu ea râzând, credeam c'o să-mi frâng gâtul!

— Iată-te!... Vino să vezi ce frumos e!

Işi luă prietena de braț și o conduse spre o fereastră de unde se vedea până hăt departe, la mai mult de opt leghe.

— Ba mie îmi place mai mult partea cealaltă.

Şi, vioaie, se repez spre o altă fereastră, în partea opusă, care domina parcul și pădurea care se întindea pe o mare distanță. Sub soarele acestei frumoase dimineți de August, adorabila panoramă a văii Chevreuse ieșea și mai puternic în evidență.

— Ce mult îmi place castelul acesta, spuse d-ra de Launay, cu o voce foarte călduroasă.

— Şi mie! răspunse ducesa. Aici mă simt la mine acasă și știu că toți aceia cari vin acum aici, îmi sunt prieteni adevărați. Intr'adevăr, cine ar mai îndrăzni să viziteze un prinț căzut în disgrația Regentului?

Râse cu amărăciune și râsul ei sună foarte ciudat. D-ra de Launay privea întâ, nestânjenită, mai

departe priveliştea şi parcă nu-i venea să se dezlipească de fereastră.

— Vino, pronunţă ducesa de Maine.

Işi târî tovarăşa spre o canapea largă, ce se afla sub un tablou de Watteau.

— Am de vorbit cu tine. In aceste opt zile de când suntem aici, am reflectat îndeajuns, punând un plan la cale.

— L-aţi spus şi Monseniorelui? Ce gândeşte el?

Prinţesa înălţă din umeri şi surâse dispreţuitor.

— Nu i-am spus nimic... S'ar fi înspăimântat şi ar fi stricat totul!... Dealtfel, il văd prea puţin. Toată ziua nu face altceva decât să spună rugăciuni, sau să-l traducă pe Lucretius!...

— Şi ce-aţi hotărît?

— Mai întâiu aş vrea să stăm de vorbă asupra acelora pe cari pot conta, pentru executarea planului meu.

— Aşadar, Doamnă, nu vreţi să renunţaţi?

— Să renunţ?... Nu mă cunoşti, prin urmare! Eu nu sunt ca soţul meu. Eu sunt o Condé şi trebuie să-mi pedepsesc vrăjmaşii. Aşa am hotărît... şi aşa se va face!...

Fata părea foarte mâhnită.

— Regentul... Bourbon... toţi vor fi în mâna mea, umiliţi, mici, goi! Răzbunarea e plăcerea zeilor, micuţo. Haide, spune-mi, putem conta pe Polignac?

— Desigur. Pe amândoi... şi pe marchiz şi pe cardinal.

— Rieux, Vieux-Pont, Chatillon şi Clermont, de asemenea?

— Marchizul de Pompadur... și acesta v'ar fi devotat!

— Il uiți pe cel mai sigur din toți, pe cel mai hotărît, pe cel mai viteaz: pe Contele de Laval.

D-ra de Launay surâse.

— Nu l-am uitat... eram sigură c'o să-l numiți!

O sclipire ciudată trecu prin ochii ducesii.

— Să-l uit? Nu... Știu că va veni aici de îndată ce-l voi chema, căci și el are să se plângă de Regent, care i-a deposedat familia de un privilegiu în virtutea căruia ea avea pasul înaintea ducilor și marilor ofițeri ai coroanei.

— Și Alteța Voastră e hotărîtă să apeleze la ajutorul lui?

— Fără întârziere... Scrie chiar acum ce-ți voi dicta.

D-ra de Launay ascultă și se instală la un mic birou și scrise așa cum ducesa îi dicta:

„Scumpul meu prieten,

„Ce-i cu d-ta? A venit clipa când trebuie să revii printre noi. Vino repede, altfel ne paște nenorocirea.

„Te așteaptă

Benedicta"

— Ei, ce crezi, o să asculte de invitația mea?

— Va fi aici de îndată ce va putea.

— Da, știu, e un suflet nobil și viteaz, murmură ducesa cu un aer visător.

D-ra de Launay, adăugă, răutăcioasă:

— Da... arzăto și iubitor.

Cealaltă tresări.

— Ce vrei să zic', Launay?

— Eu?... Nimic... răspunse fata, temându-se c'a mers prea departe.

Ducesa o privi surâzând.

— E adevărat, suflet iubitor... Sărmanul „Bărbat"!...

— Doamnă de mult țineam să vă întreb dece e astfel poreclit!

— Contele de Laval a fost, pe vremuri, ofițer și a primit în cursul nu știu cărei lupte, un glonte, care i-a sfărâmat bărbia... De'atunci, bărbia lui e vecinic strânsă într'o panglică neagră. Iată. Porecla sa pitorească îi dovedește, însă, vitejia.

— Vasăzică, el a părăsit armata după primirea rănei?

— Putea oare să mai rămână? Nu primise nici o răsplată pentru vitejia arătată în luptă, nici măcar nu l-au înaintat în grad. Văzând atâta ingratitudine, și-a dat demisia, devenind un vrăjmaș declarat al Curții și mai ales al Regentului.

— E foarte firesc, atunci, ca d. de Laval să poarte pică acelora cari nu i-au recunoscut meritele...

— Regentul a crezut că sfârșește cu dânsul, dându-i o mică pensie, dar Laval nu s'a declarat satisfăcut. Dorea un grad... pe care îl merita cu vârf și îndesat. Tânăr, activ, curajos, inteligent, avea dreptul la cele mai mari demnități în armată... cred încă

că ducelui de Orleans îi era teamă de omul acesta care nu aproba viaţa de desfrâu şi intrigile Curţii...
— E adevărat că d. de Laval e cam tăcut? Se spune că asta e din cauza unei dragoste neîmpărtăş te...
Benedicta surâse misterios.
— Eşti dată naibii, micuţo. Da, cam aşa ceva. Contele de Laval iubeşte o femeie care nu-l poate iubi...
Tânăra fată nu mai insistă, ghicind cine e acea femeie.
— Aşadar, pe Laval putem conta...
— Mai avem apoi pe d. de Malzieux! In calitate de vecin, va fi primul.
— Se află la Chatenay?
— Da. Mi-a şi anunţat vizita, azi dimineaţă.
— Imi pare bine. D. de Malzieux îmi este foarte simpatic, deoarece e un hâtru bun de glume şi petreceri, spuse Launay.
— Vom organiza şi câteva serbări...
— Bravo, Doamnă! Să petrecem ca şi altădată!...
— De răsbunare, însă, nu voi uita!... Ia scrisoarea contelui şi dă-i-o unui valet care s'o ducă imediat la destinaţie.
Tânăra fată se îndreptă spre trapa pe unde venise, prinţesa însă o opri.
— Nu, să nu mai treci pe aici, pentrucă te plângi ca ţi-e teamă. Treci prin cealaltă trapă.
Launay intră în camera vecină, unde, într'un colţ se afla un fotoliu, care părea că e înţepenit de parchet. Luă loc şi apucă o manivelă. Indată, par-

cnetul care suporta fotoliul începu să se mişte, coborând, încetişor, spre etajul inferior.

După plecarea fetei, ducesa, rămase o clipă nemişcată, apoi murmură:

— Trebuie să duc o viaţă plină de petreceri şi desfătări. Aşa voi păcăli pe spionii Regentului, dacă vor avea curajul să pătrundă până aici. Şi în timp ce toată lumea mă va crede absorbită de dans şi plăceri, voi ţese în umbră pânza în care vor cădea toţi duşmanii mei.

Se apropie gânditoare de fereastră.

— Numai Contele este capabil să mă ajute şi numai el o va face.

Iar se auziră trei lovituri sacadate. Anunţau probabil, revenirea d-rei de Launay.

Intr'adevăr, ea era.

— Doamnă, mesagerul a plecat. D. de Laval va citi scrisoarea Dvs. chiar în astă seară... dacă se află la Paris!

CAP. III

Adoratorul

— Doamnă, nu ştiţi că viaţa mea vă aparţine? Zilele pe cari le-am trăit, decând am avut cinstea s'o cunosc pe Alteţa Voastră, sunt zile pe cari vi le datoresc, căci, la cel mai mic gest, le-aş fi dat pentru Dvs.

Ducesa du Maine surâse melancolic şi ochii ei se odihniră asupra aceluia care îi vorbia atât de frumos.

— Știu, conte.. dar sunt foarte surprinsă de devotamentul ce mi-l arăți.

— Dece, Doamnă?

— Ce-am făcut ca să-l merit?

Contele de Laval tresări.

— Ce importă? Sunt al Dvs., nu căutați să știți dece vă aparțin cu trup și suflet!

Benedicta avu un gest de satisfacție, pe care și-l stăpâni cu greutate.

Ducesa se afla tot în camera din ajun, pe aceiaș canapea. Contele Laval ședea pe un taburel, la picioarele ei.

Vocea sa gravă și serioasă, avea uneori tonalități vibrante și sonore. In minutul acesta, părea foarte mișcat.

— Dragul meu conte, cunosc afecțiunea ce mi-o păstrezi...Ințelege că nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele. Așadar, cred în devotamentul d-tale... totuși...

Prințesa se opri. Contele aștepta, curios, urmarea.

— Totuși... șovăi ca să pun la încercare acest devotament.

Laval se ridică galben și răspunse cu o emoție greu stăpânită:

— Doamnă, vă implor să puneți la încercare sentimentele ce le am pentru Dvs.

— Bagă de seamă, conte!

— Nu, Doamnă!... Ați pus la îndoială tot ce am ce mai scump și sincer în mine...

Ea îl întrerupse cu un gest aproape prietenos:

— Am știut că vorbele mele o să te rănească; îmi pare rău că precauțiunile mele n'au servit la nimic.

Contele se așeză pe scăunel și murmură, umil:

— Doamnă... iertați mă !... O rog însă pe Alteța Voastră să se explice...

— Orice lucru are o limită... Și eroismul și dragostea, și devotamentul. Mă întreb deci, conte de Laval, dacă d-ta care ești atât de loial, viteaz și generos, ve putea trece oare peste aceste margini?

— Da, Doamnă.

— Oricare ar fi ele?

— Da, Doamnă, oricare ar fi!

— Și oriunde?

— Da, Doamnă.

Laval vorbise cu un ton solemn, grav. Prințesa părea încântată de răspunsurile lui.

— In acest caz, ascultă-mă.

Cred că știi ce jignire ni s'a adus, Monseniorelui și mie?... Ducele, slab și sfios, fire pașnică, a uitat ocara. Te surprinde?

Contele schiță un gest vag.

— Insă, crezi, oare, că eu pot uita?

— N'ați mai fi Dvs. Nu trebuie nici să uitați, nici să iertați!

Prințesa tresări.

— Imi pare bine că mă înțelegi și mă aprobi.

Contele făcu o plecăciune tăcută.

— Conte, visez numai răzbunare și răzbunare!

— Aveți dreptate!

— Vrăjmașii mei sunt și ai d-tale... Și mai ales, unul e răspunzător de toate relele... Regentul!

— Mărturisesc că-l urăsc... aş face orice ca să-mi ostâmpăr ura ce colcăie în mine!
Un fulger de triumf trecu prin ochii Benedictei.
— Acela care mă va servi, acela care mi se va alătura pentru a-l pedepsi...
Laval asculta cu ochii dilataţi.
— ...Nu ştiu ce aş face pentru a-l răsplăti.
Contele se ridică în picioare, în prada unei agitaţii subite.
— Doamnă! Doamnă! Intr'adevăr nu-l cunoaşteţi pe acel om? Sau nu vreţi să-l întrebuinţaţi?
— Ai accepta d-ta, aşa, conte?
— Vă jur că vă voi asculta orbeşte la tot ce vă va place să faceţi cu mine!...
Vorbind, el se aruncase la picioarele ducesei.
— Da, mă voi servi de d-ta... Ştiam că râvneşti să fii instrumentul răzbunărei mele. Totuşi, credeam că oarecari scrupule te-ar reţine.
— Nimic nu mă poate împiedeca de a mă închina cu trup şi suflet misiunei ce îmi veţi încredinţa!
— Ia loc, conte!...
Ii arătă un loc lângă dânsa, pe sofa şi el se aşeză, înfiorat din creştet şi până în tălpi.
— Ce trebuie să facem? începu ea.
— Hotărîţi Dvs. Eu voi executa.
— Ai fi îngrozit, dac'ai şti ce visez, ce doresc!...
— Incredinţaţi-mi visele şi nădejdile dvs. Doamnă, şi eu voi face din ele o realitate.
— Te vei cutremura, conte... dacă vorbesc.
— Nu cred, pentrucă şi eu, în ura mea nemărginită, am eşafodat planuri înspăimântătoare.

Ducesa se apropie de interlocutorul ei. Capetele lor aproape că se atingeau. Ochii femeii păreau că vor să magnetizeze privirile bărbatului, transmițându-i flacăra lor devorantă.

Laval rămase stăpân pe sine. Doar pleoapele îi băteau cu repeziciune, sub privirile magnetice ale Ducesei.

— Conte, trebuie să-l răsturnăm de pe tron pe Filip d'Orleans blestematul. Trebuie să-l avem prizonier, sub mâinele noastre, sub ochii noștri. Vreau să-l vedem cum ne cere iertare în genunchi!

— Se poate, răspunse Laval, rece. Nu-i ceva imposibil!

— Cum? Crezi că vom izbuti?

— Totul este cu putință atunci când vrei și nu disprețuiești niciun mijloc.

— Dar cum vom putea pune mâna pe Regent?

— Foarte lesne, râse Laval. Ocupă o situație care ispitește pe mulți. Să-i căutăm deci pe acești ambițioși. Mergeți la ei, serviți-i... și ei vă vor servi la rândul lor.

— Laval, ai dreptate... planul e minunat...

Și ea se adânci într'o tăcere, pe care Laval i-o respectă.

Infine, după câteva momente de liniște neîntreruptă, ea reluă discuția.

— Cine ar putea fi aceștia? Contele de Toulouse, cumnatul meu, de pildă? Nu, nu este ambițios... și rău face.

— Nici nu ne-ar putea ajuta. Nu ține la o situație atât de înaltă.

„Vreunul de sânge regal... care să fie aproape de tron? Crezi că avem nevoie de aşa ceva?

— Prinții de sânge, ori sunt prea tineri, ori vă duşmănesc: Din categoria aceasta fac parte Ducele de Burbon, Prinţul de Conde, contele de Charelais..

— Ei, cine ar putea fi atunci? Ai pe vreunul?

— Da.., un prinţ din sânge de Franţa... un coborîtor al Regelui cel Mare... un om puternic, care are regimente, aur, flotă...

Prinţesa scoase un ţipăt.

— Regele Spaniei!... Nepotul lui Ludovic al XIV-lea!...

— Aţi ghicit, Doamnă!.., Acest prinţ va accepta propunerea noastră!... Politica dusă până acum de Regent şi mizerabilul său ministru Dubois, este vrăjmaşă planurilor lui. Dacă prinţul acesta ar şti că se află în Franţa câţiva oameni hotărîţi să-l ajute, ar fi de partea noastră fără zăbavă!

— Poate... dar e străin.

— Străin? Cum asta! Pentrucă domneşte într'o ţară vecină? Asta-l împiedică să fie de obârşie franceză? Se numia Ducele d'Anjou, prinţ din sânge de Franţa, înainte de a fi Filip al V-lea, Regele Spaniei!

— Taci... făcu ducesa îngrozită.

— Nimeni nu ne poate auzi aci. Alteţa Voastră să n'aibe nicio grijă.

— Conte, murmură ea, ai deschis în mine o lume de sentimente noui. Desigur că Regele Spaniei nu poate uita că e nepotul lui Ludovic al XIV-lea.. N'avea decât 18 ani când a părăsit ţara. Poate că-şi

mai iubeşte încă ţara sa de baştină. Dar, oare, nu e grav să cerem ajutorul suveranului unei ţări străine ?

— Deloc, atunci când e vorba de unchiul lui Ludovic al XV-lea. Dealtfel, de cine să ne temem? Regele Spaniei nu poate să se gândească să-l detroneze pe Burbon, deoarece şi el e un Burbon... Nu, Doamnă, nu trebuie să tremuraţi.

— Atunci ce să-i propunem lui Filip ?

— Să fie Regent în locul Ducelui d'Orleans, care îl duşmăneşte. Aşa stând lucrurile, noi devenim stăpânii regatului, deoarece Filip va rămâne la Madrid şi va trimite aici un reprezentant. Or, acest reprezentant nu trebuie să fie altul decât Ducele du Maine...

— E oare cu putinţă ? murmură ducesa, încântată de perspectiva asta.

— Fără îndoială : ducele servindu-l pe Regele Spaniei, acesta îi va încredinţa puterile Regenţei ; şi atunci Ducele d'Orleans va fi în puterea Dvs.

— Ce bine ar fi să se întâmple aşa !...

— Aşa va fi.

— Conte, taci... nu trezi în mine astfel de vise ! Dacă s'ar întâmpla altfel, prea crudă ar fi desamăgirea !

— Să vorbim atunci de altceva, surâse contele. Aş fi vrut însă, ca vorbele mele să vă fi dovedit sinceritatea mea.

— Sunt convinsă de ea... Cum îţi voi putea arăta, vreodată, recunoştinţa mea ?

— Parcă aţi găsit adineauri o răsplată ?

Prințesa se cutremură. Prea spuseseră mult cuvintele ei de adineauri.

— Dar ce-am spus? întrebă ea cu un aer nevinovat.

— Ați uitat? Cuvintele nu veneau deci din inimă...

Contele o fixă pe Benedicta cu ochii săi întunecați prin care trecea o sclipire pătimașe, asemenea unui fulger în nori.

— Nu sunt decât un simplu gentilom, dar ceeace am spus, rămâne; ce-am hotărît, se face; ceeace simt în inimă, rămâne! Sunt sclavul Dvs. poronciți! Voi asculta.

— Ce înseamnă asta, conte?

El rid că ochii.

Inaintea lui, deasupra canapelei pe care sta trântită ducesa, se afla o oglindă italiană, una din minunățiile Castelului din Sceaux.

Laval o privi cu atenție.

— Privindu-mă în această oglindă, Doamnă, îmi amintesc că aici am trăit cele mai dureroase ore din viața mea... Această oglindă a reflectat toate patimile ce se sbăteau în mine, din prima zi ce am pătruns în odaia asta! Intâiu, am simțit admirație, respect, neliniște sufletească... apoi, am fost entuziasmat... în urmă, disperat...

Ducesa lăsă să-i scape un gest de surpriză.

— Dece îmi spui toate astea?

— Pentrucă niciodată nu ați luat în seamă obrazul meu și oglinda venețiană!...

— Cine îți spune asta?

— Atunci, dac'aţi băgat de seamă... m'aţi înţeles?
— Poate... murmură ea.
Contele de Laval tresări din nou.
— Doamnă, vă rog, nu vă bateţi joc de mine!...
Ducesa îl privi cu insistenţă, apoi îi răspunse cu nepăsare:
— Haide, nu te mai exalta aşa. Ţin îndeajuns la d ta ca să te înţeleg...
— Şi ce să mă plângeţi?
— In sinea mea... în secret.
El se aruncă la genunchii ei.
— Doamnă...
Nici nu ştia ce să spună. Prinţesa surâse.
— Mă credeai atât de nesimţitoare? Conte, oricât ai fi prinţesă, în fond tot femele eşti!
Laval părea în prada unei agitaţii nebune.
— Iertaţi-mă c'am îndrăznit să ridic ochii până la Dvs. Dar sunteţi atât de frumoasă... atât de bună...
— Conte, îţi spun doar atât... aşteaptă!...
Nebun de bucurie şi de nădejde, Laval se sculă în picioare, merse, clătinându-se, spre uşă şi dispăru, fără să spună un cuvânt.
Rămasă singură, prinţesa surâse ciudat. Părăsi canapeaua şi se privi în oglindă.
— Şi, totuş, am 42 de ani!... După cum se vede, n'am îmbătrânit încă!

CAP. IV

Intrigă și amor

Castelul de Sceaux, clădit cu mare cheltuială de către Ministrul Colbert, fusese vândut de fiul acestuia, cu câțiva ani înainte, Ducelui du Maine.

In acest loc încântător, ducesa își formase o adevărată Curte... ce contrasta grozav cu acea dela Versailles.

La Sceaux nu exista eticheta, ci doar fantezia. Și un singur program: petrecerile...

De îndată ce se anunță că ducele și ducesa s'au înapoiat la castel, sosiră în grabă toți prietenii din vecinătate.

Dintre aceștia, Malezieux se distingea adeseori. Creatură a ducesei, căreia îi datora totul, el era cancelar de Dombes și senior de Chatenay, unde avea o reședință foarte plăcută.

La acesta se hotărî ducesa să recurgă, pentru înfăptuirea planurilor sale.

Cu contele de Laval, care locuia acum la castel, Benedicta avusese numeroase întrevederi secrete și era complect de părerea lui: să apeleze la ajutorul Regelui Spaniei. Dar cum oare se putea intra în legătură cu dânsul? Și de data asta, Laval fu acela care răsturnă toate piedicile.

— Foarte simplu. Să arătăm planurile noastre Ambasadorului Majestăței sale catolice.

— Prințului de Cellamare? N'ar fi primejdios? Contele surâse.

— Deloc! Și veți pricepe dece, atunci când vă voi arăta care este misiunea lui în Franța.

— Prințul de Cellamare a sosit în Franța în Mai 1715 în calitate de ambasador extraordinar al Regelui Spaniei. Misiunea sa era să pătrundă secretele testamentului Regelui Ludovic al XIV-lea.

— Adevărat?

— Da, Doamnă... La Curtea Spaniei se bănuia că în jurul morții marelui monarch se țese o deasă pânză de păiajen.

— Asta-i adevărat.

— In August 1715, în urma inspirațiilor D-nei de Mainetenon, a părintelui Tellier și a cardinalului Voysin, regele murbund adăugă un codicil foarte important testamentului său.

— După acest codicil, micul Ludovic al XV-lea trebuia dus la castelul Vincennes, sub supravegherea mareșalului Villeroi, iar ducesa de Ventadour rămânea guvernanta tânărului rege până la vârsta de 7 ani.

— Afară de asta, Cancelarul Voysin trebuia să înmâneze codicilul sigilat primului președinte Memmes pentru a fi depus, cu testamentul, în zidurile turnului palatului.

— De unde știi toate astea?

— Ce importă acum, surâse contele. Și Prințul Cellamare o știe... și cardinalul Alberoni și Regele Filip al V-lea. Aceasta noutate, când fu aflată la Escurial, nu prea mulțumi pe rege...

— Atunci, Filip n'a renunțat la toate drepturile lui din Franța?

— Nu se gândea câtuşi de puţin la drepturile de coroană.

— Atunci ce voia?

— Regenţa... în calitatea sa de prim prinţ de sânge.

— Dece n'a vorbit, răspicat, atunci?

— A fost oprit de împrejurări.

— Dar acum?

— Prilejul pare foarte favorabil. Mai întâiu, există un partid ostil Regenţei. Acest partid, al Dvs. Doamnă, va întruni mâine pe toţi nemulţumiţii, pe toţi duşmanii lui Filip d'Orleans, pe toţi gentilomii rămaşi credincioşi memoriei lui Ludovic al XIV-lea.

Şi asta o să ajungă să-l hotărască pe Filip V?

— Fără îndoială! Asta ar fi un prilej unic ca tratatul dela Utrecht să fie sfâşiat, tratat care a acordat concesiuni atât de importante Olandei şi Angliei.

— Dar cum să ne înţelegem cu Cellamare?

— Aşa precum mi-aţi cerut, v'am găsit, la Paris, o locuinţă tainică, în str. St. Honore.

— E prea aproape de Palatul Regal.

— Tocmai — nimănuia nu-i va trece prin gând să caute un focar de intrigi în apropierea locuinţei Regentului.

— Ai dreptate, răspunse Benedicta, gânditoare. Dar aş vrea să am cu Prinţul Cellamare o întrevedere clandestină, ca să nu-i spun totul, aşa, dintr'o dată.

— Aveţi dreptate.

— Aici nu se poate să-l chemăm, deoarece până

acum n-am fost cu el în relații prea strânse. Dacă l-aşi pofti aici, invitaţia ar fi foarte suspectă.

— Ba avem un mijloc... Malezieux e pe aici?

— Păi el nu-l cunoaşte pe prinţ.

— E bine însă cu marchizul de Pompadur, care este unul din intimii prinţului.

— Minunat, strigă ducesa, veselă. Il voi ruga pe Malezieux să organizeze la Chatenay o mică serbare şi Pompadur va veni însoţit de Cellamare!...

— Şi acolo îi veţi putea vorbi prinţului, fără să vă compromiteţi nici în ochii săi, nici în ochii altuia.

— Dragă conte, eşti un om plin de resurse!

Laval se închină, respectuos.

— Atunci, vă place ideia mea?

— Chiar astă seară voi vorbi cu Malezieux. Ţin ca serbarea asta să aibă loc cât mai curând.

— Răbdare, Doamnă. Chestiunea e gravă şi graba strică treaba.

— Atunci fă D-ta aşa cum crezi că ar fi mai bine.

— Doamnă, am un dublu interes, pentru ca planurile noastre să izbândească.

—Cum aşa?

— Mai întâiu vreau să vă ştiu fericită şi triumfătoare..

— Şi apoi?

— Apoi, se bâlbâi el cu vocea schimbată, vreau să câştig răsplata făgăduită în caz de succes.

— Conte, îmi pare rău că vorbeşti despre ceva... despre care ar trebui să nu vorbeşti nimic până la victoria deplină.

CAP. V

Spioana

In acea dimineață, Marchizul Marc Rene Voyer de Paulmy d'Argenson, locotenent general de poliție, lucra în cabinetul său, când deodată ușa se deschise și se zări un cap mustăcios în deschizătura ei.

— E aici, monseniore, suflă omul, fără să intre.

— Fillona ?

— Da.

— Să intre, porunci Argenson, cu privirea mai înviorată.

Iși închise dosarele, împrăștie câteva hârtii pe masă și așteptă.

Ușa se deschise și în cameră pătrunse o femeie, care începu o serie de plecăciuni foarte repezi.

D'Argenson își întoarse fotoliul spre noua venită, care, după ce închise ușa, rămase, nemișcată, în picioare.

Trăsăturile acestei femei de vreo treizeci de ani, neregulate și boțite, formau o față lipsită de frumusețe.

— Te numești Antonina Fillon, zisă Guerliche ?

— Da, monseniore.

— Locuiești în strada St. Honore ?

— Da, monseniore.

— Locuința D-tale primește din când în când vizite de cari poliția mea are cunoștință.

— Am un magazin de mode..

— Și un salon care înlesnește întâlnirile domni-

lor și doamnelor din societate. Știu totul... Ai 30 de ani și ești fiica unui hamal?

— Nu toată lumea se naște pe treptele tronului, sau în patul unei favorite!

— Tatăl D-tale era un om cinstit. El a vrut să-ți câștigi pâinea în mod cinstit și de aceia la 13 ani te-a băgat într'o spălătorie.

Antonina se înclină, fără să răspundă.

— Acolo ai avut câ'eva mici aventuri... așa că tatăl D-tale a vrut să te mărite cu un sacagiu, dar D-ta ai refuzat...

— Se uita cu un ochiu la slănină și cu unul la făină și se bălbăia de nu-l înțelegeam deloc. Era o namilă înaltă și murdară... așa că nu mă puteam mărita cu o astfel de matahală!

— Desigur, aveai doar alte planuri. Ai dovedit-o fugind de acasă cu un băiat de familie bună, funcționarul procurorului de Paris.

— Să fie cu iertare... Acest tânăr era mai vârstnic decât mine. M'a cunoscut, s'a îndrăgostit de mine și eu l-am urmat. Era prima mea dragoste...

Pusese oarecare sinceritate în vorbele ei și ar fi putut să înșele pe oricine, numai pe locotenentul general de poliție nu.

— Da?... Atunci de ce l-ai părăsit pentru un altul, un om însurat și tată de copii?

— N'a stat mult cu mine, răspunse Antonina, plecându-și rușinată, capul.

— Intr'adevăr, ai revenit la Paris, unde te-ai măritat cu Hipolit Guerliche, birjarul contelui de Saxa,

— Cu care sunt foarte nefericita, lăcrimă Antonina.

— Adevărat?

— E o brută care umblă cu mine, par'că aşi fi un cal. Aş vrea să scap de el!...

— Eu te-aş putea scăpa de el, surâse d'Argenson.

— Nu vă mai bateţi joc de mine, monseniore.

Locotenentul de poliţie luă o priză de tabac dintr'o minunată tabacheră de aur.

— Aş putea să te scap de soţul D-tale şi să-ţi creez multe avantaje, dacă...

Se opri, închise tabachera cu un sgomot sec şi reluă cu nepăsare:

— Dacă... aş putea să te întrebuinţez.

— Sunt la ordinele Voastre, Excelenţă!

— Am să-ţi vorbesc deschis: Vrei să intri în serviciul poliţiei?

Antonina tresări. Nu se aştepta la o asemenea propunere.

— Refuzi?

— Nu... dar nu ştiu dac'aş fi capabilă...

— Eşti. Se spune că eşti o mijlocitoare minunată... şi că te însărcinezi uneori cu intrigi foarte delicate. Dibace cum eşti, îţi va fi foarte uşor să afli lucruri importante... Însfârşit, cred că mă înţelegi.

— Da.

— Şi accepţi?

— Da.

— Incepând de astăzi... faci parte dintr'ai noştri! Incepe prin a supraveghea Castelul de Sceaux şi

Ambasada Spaniei. De câte ori îmi vei aduce vreo știre importantă, te voi răsplăti regește.

— Dar ce mă fac cu soțul meu?

— Vom vedea ce e de făcut cu el!

— Vă mulțumesc... Altceva nu mai aveți a-mi spune?

— Deocamdată nu... Atât doar: servește-mă bine. Cred că știi că nu ducem lipsă de temnițe!

— Excelența Voastră să aibe încredere în mine, răspunse Fillona, făcând o plecăciune adâncă.

•

Când noua spioană a poliției ieși din curtea palatului din Versailles, tocmai trecea un sergent cavalerist, care îi trimise o ochiadă incendiară.

Vlăjganul era minunat în uniforma sa strânsă pe corp și-și zornăia mândru, pintenii de argint, de ți-e era mai mare dragul.

— Ce cauți pe aici, frumoaso?

— Îmi caut trăsura. N'ai văzut-o pe aici?

— Ba da! Postul de gardă a gonit mai adineauri de aici pe o pușlama de birjar care staționa înaintea porții. Birja era zugrăvită în verde...

— A mea era... Unde s'o fi dus?

— S'o fi dus prin partea cealaltă. P'aici nu e voe.

— Numai să-l regăsesc.

— Hai să-l căutăm împreună.

— Mulțumesc, Domnule... Ai voe să te depărtezi de Palat?

— Nu fac parte din corpul de gardă, răse milita-

rul: eu sunt sergent recrutor și vin uneori să vagabondez pe aici, pentrucă adeseori îmi pică mușterii în labă.

— Mușterii? se miră Filona.

— Prin împrejurimile palatului, vagabondează adeseori nespălați cari așteaptă să le pice vreun prilej. Eu mă apropii de ei, le propun să bem un păhărel în cârciuma de alături. De nouă ori din zece, individul acceptă... Odată cu paharul în mână, limba îi se dezleagă... și aproape întotdeauna plec cu un nou recrut la cazarmă... In tot cazul, îmi pare bine că m'ai găsit pe aici, ca să te pot servi!

D-na Guerliche părea în prada unor gânduri.

Amândoi pășiau dealungul zidurilor parcului din Versailles.

Locul era pustiu. Sergentul jucă totul pe o carte. Intinse mâna, strânse mijlocul nervos al femeii și murmură:

— Repede... o sărutare... îngerașule!

Fillona i se strecură printre degete, cu un râs batjocoritor, dar nu păru deloc supărată.

— Domol, domol... mergi cam repede, prietene!

— Din obicinuință! Nu trebuie să lași femeile să te aștepte. Mie, de pildă, îmi place să bruschez atacul!...

Și încercă din nou s'o apuce de mijloc, dar și de astă dată femeia îi scăpă.

— Mai așteaptă! îi spuse ea, serios. Vreau să-ți vorbesc...

— La ordinele D-tale, ocheșica mea. Vorbește și am să te ascult! răspunse militarul înflăcărându-se.

— Uite trăsura mea, strigă Antonina deodată.
Şi se îndreptă în grabă spre birjă.
Sergentul făcu o mutră desamăgită, de un caraghioslâc de nedescris.
— Imi pare rău că pleci!
— Ba de loc... te iau cu mine.
— Unde?
— La Paris.
— Păi ce să fac acolo?
— Asta-i secretul meu... Haide, vii cu mine?
Ochii ei făgăduiau toate fericirile pământeşti.
— Drace, te urmez până la capătul lumii!... strigă sergentul.
Şi se urcă în trăsură, alături de D-na Guerliche.
Pe drum, Antonina deschise discuţia:
— Lămureşte-mă acum...
— Dece te iubesc? întrerupse el.
Şi mâinele sale atraseră spre dânsul corpul mlădios al mijlocitoarei.
— Nu!... Incetează!... Fii cuminte!... Avem mai întâiu de vorbit!...
— Ba... e foarte serios!
Fillona înţelese că militarul n'o va lăsa în pace cu una, cu două, aşa că se resemnă să se abandone braţelor vânjoase ale sergentului: în timp ce acesta o strângea, fericit, în braţe, ea îi şopti la ureche:
— Am nevoe de D-ta.
Aceeaş frază pe care şi d'Argenson i-o spusese.
— Pentru ce, inimioara mea?

— Cunosc pe cineva, pe care tare aş avea poftă să-l văd recrutat.

— Ah! Ah!

— Poate c'o să refuze... dar cred că ştii să vii de hac unuia care refuză?

Cavaleristul rânji cu vanitate:

— Aibi încredere în mine, frumoasa mea!... Când sergentul Sostene Ramage pune ochii pe cineva, apoi acela nu-i mai scapă!...

— De data asta trebuie să reuşeşti.

— Şi... care-i răsplata?

— Nu-ţi ajunge că-ţi dau un recrut şi că-ţi vei căpăta prima?

— N'am nevoe de ea... Un sărut vreau eu!...

I-l şi fură, fără să mai aştepte.

— Eşti plătit, surâse ea.

— Asta-i un avans.

— Ei... îl înrolezi?

— S'a făcut.

— Când?

— Chiar mâine, dacă vrei.

— Bine, mâine...

Trăsura gonia mereu pe şosea. In zare, zidurile Parisului începeau să ia forme mai precise.

CAP. VI

Recrutorii

Hipolit Guerliche, surugiul contelui de Saxa şi soţul Fillonei, se îndrepta tocmai spre Piaţa Regală, când, deodată, aproape de Chatelet, fu oprit de un sergent cavalerist.

— Scuzați, Domnule.., n'ați putea să-mi spuneți unde e Palatul Contelui de Saxa?

— Cazi bine, răspunse Hipolit râzând... tocmai acolo mă duc și eu.

— Atunci, îmi dai voe să te întovărășesc?

Și cum, în drumul lor, pe malurile Senei, apăru o cârciumioară, sergentul, bine crescut, își invită tovarășul de drum la un păhărel.

Surugiul, care se avea bine cu băutura, se feri să refuze o astfel de pleașcă, așa că cei doi oameni pătrunseră în cârciuma, aproape pustie la acea oră.

La masă se aflau patru soldați dintr'un regiment de infanterie, care beau și jucau zaruri.

Când ușa cârciumei se deschise, soldații întoarseră capul, dar Hipolit, care mergea înainte, nu putu să zărească semnul pe care sergentul îl schimbase cu soldații.

Guerliche și noul său prieten luară loc la o fereastră, într'un colț al sălii și cârciumarul le aduse îndată un vin de Anjou.

După primul păhărel, limba lui Hipolit se deslegase:

— Ah! se plânse surugiul cu un enorm suspin, n'aș fi așa de nenorocit dacă n'ar exista nevastămea! Locul e bun, D-l Conte e un om cumsecade și foarte darnic... dar ce să-i fac dacă am și nevastă!

— Părăsește-o, îl sfătui militarul.

— E o cățea!... Mi-ar cășuna zeci de necazuri!

— Ba eu aș cunoaște un mijloc prin care nu ți-ar mai putea face niciun rău!

— Care?

— Înrolează-te.

— Să mă înrolez? Cum asta? întrebă surugiul, uluit.

— Ascultă-mă, îi răspunse celălalt cu un aer ocrotitor... Tânăr şi deştept cum eşti, îţi va fi uşor să-ţi câştigi galoanele de ofiţer. Răsboaie, sunt, Slavă Domnului, destule şi o să găseşti prilejul să te distingi.

— Nu... scutură Hipolit din cap. Meseria armelor nu face de mine... Nu mă ispiteşte.

Sergentul nu se declară învins.

— Mă cârciumare, mai adu două... tot din ăsta, porunci el.

Apoi, mai încet şopti la urechea lui Hipolit:

— Ce ţi-am spus era numai, aşa, ca să scapi de jumătate. Ştii, eu mă gândeam că ea n'ar avea curajul să vie să te caute în vreo cazarmă sau fortăreaţă!

— Asta-i drept! recunoscu surugiul.

Cârciumarul aduse cele două căni poruncite, iar sergentul să grăbi să umple paharul prietenului său...

— Şi apoi, să-ţi spun drept, mi se rupe inima când văd un băiat aşa, ca D-ta, că face pe servitorul... Ai stofă în D-ta şi în militărie ai reuşi cu siguranţă!...

— Nu spun nu, răspunse Guerliche modest, căci vinul începuse să-l cam cherchelească.

— Ascultă-mă pe mine... înrolează-te şi ai să-mi mulţumeşti mai târziu...

— Am să mă mai gândesc, răspunse surugiul, căruia îi cam începuse să i se împleticească limba în gură.

Carafa treia era goală. Sergentul porunci să vie a patra.

— Deşi nu ţii D-ta, eu vreau să te căpătuiesc Imi eşti atât de simpatic, încât am presimţire că-ţi voi aduce noroc !...

Hipolit încercă să-i dovedească sergentului că şi el îi este simpatic, dar nu reuşi.

In această clipă se auzi afară sgomote de tobe. Hipolit şi Sostene se uitară pe fereastră.

Pe chei înainta un cortegiu ciudat.

O muzică din patru instrumente de alamă, o tobă şi şase soldaţi, înaintau cu un pas solemn : şi îndărătul lor păşia o namilă cât toate zilele de mare, încălţat cu cizme roşii şi îmbrăcat într'o uniformă albă, galonată. La coapse îi atârna o sabie.

Era încadrat de doi servitori cari duceau pe umeri câte un par, de capătul căruia spânzura jamboane, muşchi, sticle de vin şi pâini.

— Ce-o fi şi asta ? întrebă Guerliche.

— Asta-i La Breche, răspunse Sostene.

— La Breche ?

— Da, cu ucenicii săi Teupet şi „Nu-mi pare rău". Recrutează oameni în numele regelui.

— Ca şi D-ta.

— Ba e o deosebire ! Astia caută noduri în papură. Ei recrutează pentru colonii, eu recrutez pentru Franţa... Pentrucă nu prea găsesc amatori, provoacă certuri şi bătăi şi victima căzută în laţurile lor trebuie să aleagă între semnătura de angajament şi lovitura de cuţit între umeri.

— Nu zău.

Afară, La Breche poruncise să taca, apoi începu să vorbiască cu o voce răsunătoare:

— Aflați cu toții că ofer, cu îngăduința regelui, 6 uniforme frumoase, săbii frumoase și centuri cu paftale, dar numai pentru seniori tineri și viteji.

(Sunet de tobe).

— Cari vor să plece în India... O țară pavată cu aur, perle și diamante, unde orește cafeaua, portocalele, ananasul și mii de fructe delicioase, culese de femei frumoase ca ziua... Raiul pământesc.

(Sunet de tobe).

— Tineri, profitați de ocazie! Vi se oferă glorie și avere, femei și veselie, belșug și dragoste! Ridicați capul și mirosiți toate bunătățile astea ce le vedeți agățate de par. Ale voastre sunt, dacă vreți... Veniți! Veniți! Veniți! Veți umbla cu trăsura, veți locui în palate de rajahi și vă veți căsători cu printese! Și poate că într'o bună zi veți ajunge mareșali!

(Sunete de tobe, amestecate cu clinchetul sticlelor de vin).

— Inaintați și alegeți! Pe deasupra mai căpătați și bani.

Spunând aceste vorbe, flutura în aer o pungă doldora de monede strălucitoare.

— Asta mă zăpăcește cu totul! declară Hipolit.

— Dar nu de el ai nevoe, îi răspunse Postene. Cu mine ar trebui să vii.

— Regele are nevoe de soldați?

— Da, vrea să facă fericirea acelora cari îmbrățișează cariera asta... In meseria militară, războiul

e un mic accident. Incolo, tot timpul petreci cu femeile şi joci zaruri... Ei, vrei să te înrolez?

Bărbatul Fillonei începuse să nu mai vadă atât de limpede. Obiectele dansau în jurul lui, mesele se încălecau, iar de sticle de vin, nici vorbă. Horcăi cu greu:

— Mai lasă-mă să mă gândesc!

— Nu trebuie să te gândeşti atâta...

Sostene se scotoci în chim'r, trase afară câteva foi de hârtie tipărite şi luând una, o întinse pe masă, înaintea lui.

Dintr'un buzunar scoase o călimară, o pană d·gâscă şi băgând-o între degetele surugiului, îi spuse:

— Iscăleşte!

— Ce?... Păi doar nu vreau!

— Aşadar, te fereşti de mine?

— Deloc... dar aş vrea să ştiu...

— Ce?

— Dece ţii atâta ca să semnez?

— Voiam să te scap de nevasta D-tale... Dacă refuzi... salutare!...

Se prefăcu că vrea să plece, dar surugiul îl reţinu.

— Vrei să mă scapi de nevastă-mea? Cum?

— Dacă iscăleşti... s'a făcut!...

Surugiul făcea încercări zadarnice ca să nu-şi piardă echilibrul. Intrebă, cu limba cleioasă:

— Dar n'o să-i faci niciun rău?

— Să nu te doară capul!... Va fi foarte supusă şi se va întinde... ca o mănuşă!

Hipolit isbucni într'un râs de bețiv, apoi, după o ultimă șovăială, semnă un formular.

— Uite că s'a făcut, murmură sergentul satisfăcut... Dar greu a mai fost...

Și acum, ale D-tale sunt onorurile și demnitățile militare, orașele cucerite, bătăliile, fermecătoarea viață de câmp, mirosul amețitor al prafului de pușcă și triumful luptelor!...

— Cum ale mele? tresări surugiul.

— Ei asta-i... că doar n'a semnat prea sfântul nostru Papă acest angajament pe șapte ani?

— Nu vreau!... Nu vreau să fiu soldat!...

— Gura!... porunci Sostene, așa cum un superior obicinuiește să se adreseze inferiorului său.

Nenorocitul de surugiu se ridicase cu greu în picioare și încerca, zadarnic, să se apropie de ușă.

Ramage îl apucă, cu putere, de umeri, îl așeză cu forța pe un scaun și se adresă celor patru infanteriști cari urmăriseră, amuzați, scena:

— Ia ven'ți'ncoa.

Soldații ascultară porunca.

— Duceți-l la cazarmă... Și dacă Domnul se împotrivește, întrebuințați mijlocul cunoscut, mie'ușei mei!...

Hipolit, tremurând de frică, se lăsă târît de cei patru soldați.

— Însfârșit, murmură Sostene, bine că am scăpat-o pe Antonina de pricăjitul de bărbatu-său.

CAP. VII

Modista

Locuința Fillonei se afla foarte aproape de Palatul Regal. Era o casă mare și de frumoasă aparență.

Intr'o cameră dela primul etaj, un om părea că așteaptă pe cineva. La intrarea Fillonei, el o întrebă cu un aer bănuitor.

— Cine a fost jos, Antonina?

— Clientè.

— Am auzit o voce bărbătească.

— Te-i fi înșelat...

— Am crezut că e blestematul acela de Sostene Ramage.

— Gelos mai ești, Domnule Buvat.

Se agăță, lingușitoare de gâtul omului, care era un personaj destul de urât. El o privi cu dragoste... și cu îndoială.

— Nu mai vreau să-l văd pe aici pe sergentul cela.

— Nu ți-am jurat că n'o să-l mai revăd? Ți-am explicat doar ce raporturi sunt între el și mine! El m'a scăpat de bărbatu-meu. Ai trebui să-i fii recunoscător.

Omul se mai potoli.

— Dar de bărbatu-tău n'ai mai auzit nimic?

— Mi-a scris din Poitiers, unde-și are garnizoana. Imi cere să-i rup angajamentul, îmi făgăduiește c'o să mă lase să fac tot ce mi-o place, c'o să fie blând și supus... Se plânge de viața grea și aspră ce-o duce și de șefii săi cari îl persecută...

— Eh, o să se obicinuiască.

— I-am trimis ceva bani, ca să-l mai potolesc. Mă simt foarte bine decând nu mai e aici. Nu e așa, comoara mea, că suntem amândoi fericiți?

Ea-l îmbrățișă cu căldură, totuși bărbatul părea îngândurat.

— Ce e cu tine, iubitule?

— Nimic.

— Dece minți? Nu încerca să mă înșeli... văd că ai ceva pe suflet...

— Ei bine, mă plictisește meseria ce o am... Copiez mereu scrisori și documente pe cari nu le înțeleg!...

— Bine, dar aceia care te întrebuințează sunt mulțumiți de tine, asta-i principalul! Abatele de Porto Carerre tocmai îmi spunea deunăzi „Dragă Filona, protejatul D-tale, Jerom Buvat un copist minunat!... Tot ce iese din mâinile lui e curat și îngrijit".

Buvat înălță din umeri.

— Ți-a spus așa, pentrucă să-ți facă plăcere, deoarece tu l-ai rugat să mă plaseze la ambasada Spaniei. O fi cunoscând și legăturile noastre...

— Poate... Și știi ce mi-a mai spus?

— Ce încă?

— „Buvat mai are o calitate de preț: nu cunoaște limba spaniolă. Așa că suntem siguri că documentele pe cari le are în mână, nu le va putea desvălui vreodată".

— Ei găsesc că asta e o calitate? Asta-i semn că au lucruri de ascuns

— Dar ce te interesează pe tine.. zău, iubitule, nu mai fii atât de preocupat.. Stai acolo, până ţi-oi găsi eu altă slujbă..

— Iţ. baţi joc de mine! Eşti foarte bine cu Regentul, cu Cardinalul Dubois, cu d'Argenson şi nu reuşeşti să mi găseşti un post plăcut şi bine plătit!.

— A răbdare şi o să vezi că va fi bine..

— Numai făgăduieli şi iar făgăduieli..

Supărarea lui îl făcea şi mai urât, aşa că dragostea ce i-o arăta Fillona părea foarte curioasă.

Desigur, Fillona nu era frumoasă, dar era atrăgătoare şi te cucerea prin inteligenţa ei. Jerom, dimpotrivă, părea prost şi mărg nit.

Ciudată e inima femeiască.. Iubeşte mai întotdeauna pe acela la care te aştepţi mai puţin. Şi când te gândeşti ce bărbat frumos şi deştept era sergentul!..

După ce Buvat plecă, Fillona cobori în magazin.

Cele 6 lucrătoare ale ei, o primiră cu zâmbete şi priviri respectuoase.

Antonina mergea dela una la alta, verificând lucrul, dând sfaturi şi uneori şoptea vreuneia, ceva la ureche şi fata roşia pe dată.

Cine ar fi bănuit în această modistă, o spioană a poliţiei?

Spre orele 11 voind să coboare în magazin, apăru înaintea ei o servitoare.

— Ce-, Jacotta?

— Doamnă... a venit monseniorele..

— Gaiţo.. nu ţi-am spus să nu pomeneşti de nici un nume?

Servitoarea nu se fâstâci. Intrerupându-şi stăpâna, spuse:

— Doamnă, vo am să vă vorbesc despre cardinal..

— Asta-i altceva.. dar dece să spui monsenioare în loc de cardinal? Nu ţi-am spus de atâtea ori să spui „D-l Guillaume" de câte ori vorbeşti de el? şi „D-l Filip" de câte ori e vorba de.. celălalt?

— Da, Doamnă. D-l Guilaume e aici şi ar vrea să vă vorbească.

— Să intre, micuţo.

Uşa se deschise lăsând să intre un om care îi spuse cu o voce unduitoare:

— Bună ziua, prietene? Ce mai faci?

— Foarte bine, monseniore.. Dar Eminenţa Voastră?

— Eminenţa mea o duce bine, răspunse el râzând.

Luă loc pe un scaun.

— S'au petrecut câteva lucruri şi am nevoe de serviciile D-tale.

— Lăsaţi la o parte treburile de Stat ca să vă dedaţi plăcerilor? râse Fillona.

— Am şi eu dreptul să mă odihnesc puţin, ca să mai uit de necazuri şi griji.

— Dar eu cred, Monseniore, că vă odihniţi cam des!

— Uite ce-i, ştrengăriţo.. Aş vrea să vin aici poimâine seară cu doi prieteni şi trei zeiţe, dintre cari două domnişoare dela Operă, pe cari tu le cunoşti..

— Veţi supa toţi şase?

— Fără îndoială... Dar nu vreau să afle careva... Vezi să nu fie nimeni pe aici...

— Asta înseamnă c'o să pierd bune părăluțe... Poimâine, spuneți? Și tocmai pentru poimâine așteptam și eu un musafir gras...

— Vreau să fim singuri... așa că te voi despăgubi eu...

— Dacă-i vorba așa, s'a făcut.

— In regulă atunci... Acum mă duc la Regent, căci sunt foarte ocupat. Ah! Afacerile! Afacerile!...

Ieșind, sub mantaua fâlfâindă, Fillona zări o sabie scurtă atârnând de brâu și o cruce de aur ce se odihnia pe piept.

Pe prag se întoarse spre Antonina:

— Atunci, poimâine la ora unsprezece...

N'aveți grijă, Domnule Cardinal.

Peste puțin, o lectică se opri înaintea ușii casei. Cobori o femeie.

Era tânără și părea frumoasă, dar ceeace te lovia mai mult, erau gesturile ei. Părea să fie nobilă.

Antonina era în culmea curiozității... Nu recunoscuse pe misterioasa vizitatoare. Cine să fi fost?

Dar ce căuta, știa. Caşi toate clientele ei, căuta de sigur, o legătură trecătoare sau durabilă, din plăcere sau venalitate și venia s'o roage pe Fillona să-i caute un amant tânăr și darnic...

Ușa salonului se deschise și o servitoare anunță:

— Doamna președinte Baillet!

Calitatea vizitatoarei n'o uimi pe D-na Guerliche.

Avusese de aface, până azi, cu zeci de femei suspuse.

Fillona salută, cu o plecăciune.

— Fiţi binevenită, Doamnă Preşedinte.

Arătă un scaun şi vizitatoarea cercetă camera.

— Sunteţi minunat instalată. Vă felicit că aveţi o astfel de locuinţă.

— Trebuie.. persoanele pe cari le primesc aici, sunt obicinuite cu luxul...

— Foarte bine... şi mie îmi place să frecventez numai lumea bună.

— Prostuţa asta drăguţă, gândi Fillona, este tocmai ce am eu nevoe pentru Marchizul de Castries care de două săptămâni îmi cere să-i caut o blondină delicată şi prostuţă...

— Foarte bine faceţi, Doamnă Preşedinte, că vă legaţi numai cu oameni de rangul Dvs... Astfel se ocolesc neplăcerile. Marchizul de Castries...

— Fiul mareşalului?

— Chiar el.

Preşedinta se înclină, satisfăcută. Îi făcea nespusă plăcere să i se vorbiască de un gentilom ca marchizul de Castries. Mă rog, om din lumea ei!

— Marchizul de Castries îmi spunea mai zilele trecute că ar vrea tare mult să întâlnească o blondă, subţirică şi frumoasă... şi privindu-vă, sunt convinsă că dacă v'ar vedea, ar cădea îndrăgostit la nebunie de Dvs.

Preşedinta Baillet roşi şi murmură:

— Omagiile unui gentilom ca Marchizul de Castries nu pot fi decât foarte măgulitoare pentru o femeie... dar marchizul e obicinuit cu frumuseţile

curţii şi nu cred să se uite la o umilă preşedintă ca mine ! ..

— Vreţi să-l cunoaşteţi ?

— Nu ştiu dacă...

— Când vreţi să veniţi aici şi să-l găsiţi pe marchiz ?

Tânăra preşedintă părea foarte încurcată.

— Vai, Doamnă... marchizul...

— Dacă nu vreţi să-l cunoaşteţi... Totuşi aş avea ceva pentru Dvs... un provincial bogat, foarte galant...

— Doamnă, suflă preşedinta, roşie la faţă.

Se mişcă pe scaun, deschise gura să vorbiască, dar era atât de emoţionată încât nu se auzi niciun sunet.

— Nici aşa ceva nu vreţi ? Sunteţi cam dificilă, Doamnă... Spre pildă l-aş avea pe abatele de Soisy, sau poate că nu vă plac preoţii...

Preşedinta se ridică deodată de pe scaun :

— Nu înţeleg Doamnă ce vreţi... Lămuriţi-mă...

Fillona încruntă din sprâncene.

„Ce dracu o fi vrând? Un prinţ, de sânge, poate?"

— Doamnă, atunci vă rog eu pe Dvs ; să-mi lămuriţi scopul vizitei !...

— Primirea Dvs. e foarte ciudată...

Se opri, fiindu-i teamă să nu jignească gazda

— Doamnă, spuneţi-mi ce doriţi şi vă făgăduiesc să fac totul spre a vă satisface...

— Doamnă, eu nu primesc la mine acasă marchizi, provinciali bogaţi şi abaţi, dar totuşi ştiu cum să mă port în lume...

— Ce înseamnă asta ? întrebă Fillona, uluită.

— In lumea pe care o frecventez eu, nu e obiceiul să arunci femeile în capul bărbaţilor !

— Atunci dece aţi mai venit aici ? întrebă Fillona, deabia stăpânindu-se. Că doar nu v'am chemat eu...

— Eu... băigui tânăra femeie.

— Aţi venit la mine, m'am pus la dispoziţia Dvs. v'am propus câteva persoane foarte distinse..

Sufocată, D-na Ba llet ţipă :

— Nemaiauzit !... Dar drept cine mă luaţi ?

— Atunci ce căutaţi aici ?

— Am venit să vă vizitez... şi-mi pare rău c'am făcut-o !...

Antonina sări în sus, nespus de furioasă.

— Aşa i ?... Atunci să vă adresaţi în altă parte, dar nicăeri nu veţi găsi lucruri mai de soi ca la mine !...

— Când mi s'a anunţat sosirea Dvs. la Paris, îmi spuneam că Preşedinta Fillon va fi fericită să...

— Preşedinta Fillon ?... Ce-o mai fi şi asta ??...

Ghicea o neînţelegere şi aştepta acum lămurirea.

— Nu eşti D-ta Preşedinta Fillon ? Şi Preşedintele nu părăseşte Alenconul ca să vie să ceară un post de sub-prefect ?

D-na Guerliche isbucni într'un hohot de râs. Vizitatoarea o privi cu nişte ochi rătăciţi.

— Nu, asta i prea caraghios, spuse Antonina. Apoi serioasă :

— Doamnă Preşedintă, a fost o neînţelegere. Eu

mă numesc într'adevăr Fillona, dar locuiesc la Paris de când m'am născut.

Sărmana femeie părea consternată. Privea în jur cu ruşine şi spaimă..

Se ridică şi alergă spre uşă, în timp ce cealaltă se scuza :

— Pricep totul, acum... şi-mi pare rău de această neînţelegere dar o preşedintă cred că n'a venit încă.

Jignită, Fillona răspunse :

— Hei, câte au mai fost şi chiar mai sus puse în grad...

D-na Baillet deschise gura să răspundă, dar se stăpâni şi se repezi în culoar.

— Aţi făcut rău că mi-aţi vorbit pe tonul acesta. Intr'o zi veţi regreta, poate, că aţi fost atât de obraznică !...

— Astăzi prea de tot... mă voi plânge...

— Aşa!... du-te de te plânge... şi toată lumea o să râdă de D-ta !...

Când rămase singură, Fillona se mai potoli... Intâmplarea era foarte veselă.

— Trebuie s'o povestesc Regentului şi lui Dubois. Ce-o să mai râdă...

Din partea sa, D-na Baillet povesti scena mai multor presidente şi acestea, înfuriate că Fillona se lăudase că numeroase presidente frecventaseră casa sa, merseră să se plângă Ducelui d'Orleans.

El le primi foarte batjocoritor şi le spuse :

— Doamnelor, n'o turburaţi pe preşedinta acea

ta în treburile ei și nici dânsa nu le va turbura pe ale Dvs.

Regentul aflase de aventura președintei, prin Fillona. Dealtfel tot orașul o cunoștea.

Deatunci îi rămăsese Fillonei și porecla de „președintă" poreclă ce i se schimbă în renume.

CAP. VIII

Ducele de Vendome

Intr'o după amiază a toamnei anului 1718, un personaj intră în salonul Fillonei.

Vizitatorul era un om în vârstă, care mergea sprijinindu-se de un baston.

Obrazul său, deși obosit și fleșcăit, păstra totuși o finețe de trăsături, de reală noblețe.

La intrarea lui, Fillona, care-l aștepta, merse spre dânsul arătându-i semnele unui adânc respect.

— Ah! Monseniore! Nu-mi venia să cred urechilor, auzind că Monseniorele Duce de Vendome dorește să-mi vorbiască.

— Mă crezi o arătare?

— E atât de multă vreme de când Alteța Voastră regală nu mi-a făcut cinstea..

— Intr'adevăr, mai mult de 6 luni! preciză ducele, dar am o scuză, draga mea președintă..

La auzul acestui titlu, Fillona isbucni într'un hohot vesel de râs.

— Am fost ținut la pat de un blestemat acces de gută, dar am primit atâtea vizite, încât am auzit și de pățania Doamnei Baillet. Am râs mult de tot.

Fillona pr'vea cu atenție pe acest om de viță regală, al cărui chip oferea toate caracteristicile Burbonilor.

Filip, locotenent general, era nepotul lui Henri IV, și al frumoasei Gabriela d'Estrees. La moartea lui Louis Josef, fratele său mai mare, luase titlul de duce și pair.

Ducea o viață desfrânată și moravurile sale erau celebre. Deasemenea și curajul pe care-l arătase la asediul Candiei și în timpul campaniei din Olanda și Germania, cu Turenne: dealtfel era un prieten al literilor și artelor.

— Cunoști ultima pățanie a omonimei D-tale, presidenta din Alencon?

— Nu... Iar i s'a întâmplat ceva?

— Da, ceva tot atât de caraghios ca și ultima oară.

— Povestiți-mi și mie, Monseniore!

— Inchipuiți, draga mea, că mai deunăzi patru tineri ofițeri s'au dus la operă și nu știu cum se făcu, că au făcut un rămășag că a doua zi te vor vizita.

— Pe mine?

— Stai, dragă! Or, tinerii nu te cunoșteau. Unul din ei pretindea că te cunoaște, dar s'a constatat mai târziu că s'a lăudat. A doua zi, cei patru se îndreptau spre o adresă. Credeau că D-ta locuiești acolo. Erau conduși de acela care pretindea că te cunoaște.

— Acum pricep. Și călăuza i-a dus la D-na presedinte din Alencon, acasă?

— Exact.

— Săraca... n'are noroc şi pace! spuse D-na Guerliche, în prada unui râs ce-i tăia răsuflarea...

— Lasă-mă, dragă, să isprăvesc... Iată-i deci pe ofiţeri în faţa casei presidentei. Se mai informară printre vecini şi aflară că într'adevăr se găseau în faţa casei D-nei Fillona. Era aproape orele unsprezece seara... Intrară... Elveţianul dela poartă, servitorii, nimeni nu îndrăzni să-i oprească, văzându-i că intră în casă cu atâta siguranţă.

„Se urcară la etaj, trecură prin saloane... pretutindeni nu întâlniră pe nimeni. Deodată, zăriră o lumină la capătul unui coridor. Inaintară în vârful picioarelor, deschiseră o uşă... şi deodată se găsiră în faţa unei femei, aproape goală. Aceasta, văzându-i, scoase un ţipăt şi rămase încremenită!...

— Săraca... Presidenta era, chiar?

— Da, răspunse ducele... Intr'o clipă fu înconjurată de cei patru ofiţeri, cari o îmbrăţişară şi o pipăiră, făcându-i cele mai ispititoare propuneri...

— De ce n'a chemat pe cineva, într'ajutor?

— Era paralizată de uimire... In cele din urmă şi-a revenit şi-a început să tragă de cordonul clopoţelului...

— Ce caraghios trebuie să fi fost!

— Soţul, servitorii, sosiră în goană... A fost un scandal groaznic, prezidenta leşină... In cele din urmă cei patru ofiţeri plecară, scuzându-se, iar bunul preşedinte avu gentileţea să le dea adresa D-tale.

— Dar nici n'au venit pe aici...

— O să vie ei într'o bună zi. Dar ca să revenim la președinte, te pot anunța că acesta a hotărît să-și schimbe numele.

— Cuminte d'n partea lui.

— Numele lui actual e d. de Villemure. Și nu mai e președinte d'Alencon, pentrucă a căpătat o fermă.

— Ei, atunci totul merge strună, ce mai vrea!

Vendome își consultă ceasul, în formă de cruce latină.

— Uite, ne pierdem vremea pălăvrăgind și eu cu totul pentru altceva am venit.

— Despre ce e vorba?

Prințul păru puțin cam încurcat.

— O fi vorba, poate, despre vreun cotilion...

— Ai ghicit... Fillona, am nevoe de tine... Chestia-i foarte delicată... Am întâlnit, de vreo câteva ori, la Palat, un copil adorabil.

— La Palat? Ei, atunci o să ne fie foarte ușor!...

— Te înșli, nu e ce crezi tu... Fata e din Lyon, iar tatăl ei, văduv, e ofițer în retragere: venise la Paris, cu fiică-sa, pentrucă auzise că Ducele d'Orleans fusese numit Regent.

„Pe vremuri fusese căpitan în subordinele Regentului și nădăjduia, acum, să capete vreo pensioară.

„Venind la Paris, solicită o audiență și astfel îl putui vedea, atât pe el, cât și pe fată.

— Și v'ați îndrăgostit de ea?

— Până peste urechi, mărturisi bătrânul. E[illegible] dacă ai ști ce frumoasă e!... 18 ani numai, e [illegible]nată, răpitoare!

— Monseniore, deveniţi liric!

— Ce gură.., ce buze.., ce dinţi..

— Aţi căzut pe „bec", Monseniore..

— Sunt nebun, Fillona.. O vreau Fă tot ce ştii, dar vreau să fie a mea..

— Nu ştiu cum aşi putea-o recunoaşte..

— Aşteaptă.. Tatăl ei primi, în sfârşit, o invitaţie la Palat, dar trecură luni de zile şi audienţa solicitată nu se ivi. Se întoarse la Palat, însoţit mereu de fiică-sa, dar tot degeaba. Acum e bolnav, la pat şi n'are o leţcae.

— Şi fiică-sa?

— Continuă să solicite, zadarnic, o audienţă.

— Ştiu destule acum, Monseniore şi repet că nu va fi greu!

— Crezi, Fillona? se bucură bătrânul.

— Sunt sigură!.. Când vreţi s'o primiţi pe frumoasa din Lyon?

— Cum.. s'o primesc.. la mine?

— Da.. când doriţi? Fixaţi-mi o zi când vreţi s'o primiţi la Dvs. acasă!

Ducele se sculă în picioare, turburat.

— Te înşeli, fetiţo.. Incercările tale vor fi zadarnice..

— Ei, aţi fixat ziua? întrebă ea, impasibilă.

— Astăzi e Luni.. crezi că s'ar putea pe Joi?

— Joi după amiază, fata va fi la Alteţa Voastră acasă.. Cum o chiamă?

— Mariana Lisereau.. Locuieşte în strada Prouvaires, la văduva unui armurier.

PARTEA II-a

O INTRIGA SUB REGENȚĂ

CAP. I

Mariana

Palatul Regal nu era departe de locuința Antoninei.

Tocmai traversa piața, când se auzi strigată. Era Romage.

— Mă duceam spre D-ta, frumoasă D-nă..

— Te-am oprit să vii pe la mine.

— Și nu știu dece, odată ce nătăfleața aia de bărbat al D-tale e departe.

— Mă vizitează lume foarte bună și d'aia.

— Totuși, vo am să te văd înainte de a părăsi Parisul pentru o altă garnizoană..

— Unde pleci?

— Încă nu știu..

Fiindu-i teamă să nu fie văzuți de Buvat, F[illegible] și sergentul intrară într'o cafenea din apropiere

Localul se numia „Cafeneaua Regenţei" nume ce şi l-a păstrat până astăzi.

In sală era linişte, deoarece obicinuiţii casei, jucători îndrăciţi, îşi vedeau nestânjeniţi de partidele lor.

Sostene şi Antonina nu-i luară în seamă şi discutară, fără să se ocupe de anturaj.

— Dracu să-i ia pe cei îndrăgostiţi! strigă deodată un jucător. Pălăvrăgiala lor îmi turbură calculele!

Sostene se şi sculase în picioare să pedepsească pe obraznic, dar Filiona îl potoli.

— Stai liniştit... nu vreau să provocăm scandal...

— Păi nu-i local public, aici?

Vru să se repeadă spre provocator, dar Antonina îl reţinu de braţ.

— Vrei să mă superi? îl întrerupse ea, răsfăţându-se. Mai bine aşi face să plec, pentrucă am o întâlnire la Palatul Regal...

— O întâlnire?

— Da... cu ducesa de Phalaris, răspunse ea surâzând.

— Ibovnica Regentului?

— Vrea să se sfătuiască cu mine, cum ar putea să se îmbrace mai bine, ca s'o pună în umbră pe Florence, faimoasa dansatoare dela Operă.

— Pii, câte femei are Regentul ăsta, suspină Ramage.

— Totmai şi deaceea e greu să le impace pe toate femeile astea geloase.

— Şi când o să te revăd? gemu sergentul.

— Te [illegible] eu.

Și Fillona plecă, lăsându-l pe Sostene foarte supărat.

Intră în Palat, traversă, nestânjenită, saloanele, dar trebui să-și tragă un voal peste față, fiind o personalitate prea cunoscută de toți acești gentilomi cari împânzeau sălile. Deodată, în sala de așteptare, zări, într'un colțișor, o fată foarte drăguță, cu aerul trist și gânditor.

Când, întrebând pe un aprod, află cine e, se grăbi să se așeze lângă dânsa.

La un moment dat, Antonina schiță o tresărire, foarte bine jucată.

— Nu mă înșel... nu sunteți Dvs. D-ra Mariana Lisereau, fiica Domnului Căpitan Lisereau?

— Intr'adevăr, D-nă, răspunse tânăra fată, uimită.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd, răspunse Fillona luându-i mâinele. Sunt mai bine de 12 ani de când am părăsit Lyonul și uite că te am recunoscut totuși...

Fata asculta cu uimire.

— Mă cunoașteți Doamnă? întrebă ea, însfârșit.

— Dacă te cunosc... Pot să spun că te-am văzut născându-te... Eram o bună prietenă a mamei D-tale. Ce mai face ea? Dar tăticul?

— Mama a murit acum trei ani, răspunse ea, tristă.

— Ce nenorocire. Așadar, ești singură?

— Da, cu tata, care așteaptă un serviciu la Me-

sagerile regale. Așa i-a făgăduit Ducele d'Orleans.

— Dar ce cauți aici?

Mariana îi povesti, din fir în păr, toată povestea ei.

— Vai, făcu spioana, nu mă miră deloc că v'a uitat Regentul, trebuie doar să-i reamintească cineva că-i așteptați audiența făgăduită...

— Nu cunosc pe nimeni. N'avem nici prieteni, nici ocrotitori.

— Lasă... o să mă ocup eu de D-ta.

— Vă voi fi recunoscătoare, Doamnă.

— Să nu vorbim de asta. Vino la mine într una din zile: Sunt D-na Fillona; strada St. Honoré, magazinul „La pana de struț".

Peste trei zile, Antonina auzi o bătaie în ușă și Mariana intră în haine de doliu.

— Tata a murit. L-am îngropat astăzi.

— Mititica!

— Am venit deci la D-ta, singura persoană pe care o cunosc la Paris.

Mișcată, fără să vrea, Fillona îi uscă lacrimile și o chemă la masă, dar fata refuză. Prefera să se întindă puțin pe o canapea. Fillona se așeză la masă, cu o rază de triumf în privire.

Dar surâsul i se stinse curând, deoarece un bilet, pus lângă farfurie și semnat „Vendome" o înștiința că, din cauza plecării „să nu mai dea curs planului stabilit".

CAP. II

Montaleon

Mariana, tristă, privia prin fereastră, mișcarea de pe stradă. Deodată, auzi un sgomot îndărătul ei. Se întoarse și văzu pe pragul camerei, doi gentilomi, cari o priviau cu uimire.

Unul din ei era înalt și mlădios, foarte distins și mândru. Celălalt era un abate.

Abatele înaintă, se înclină ceremonios și spuse:

— Scuzați, Doamnă, credeam c'o găsim aici pe D na Fillon.

— Lipsește, Domnule.

— Se înapoiază curând?

— Se va înapoia cam târziu.

— Foarte supărător!.. Veniam pentru o comandă destinată Curții din Madrid, cu care e însărcinat prietenul meu, D-l Marchiz de Montaleone, fiul ambasadorului M. S. Catolice la Londra, atașat și el ambasadei Spaniei la Paris.

Marchizul se înclină, punând în acest gest un respect și o noblețe de o rară distincție.

— Domnule.. bâigui Mariana, D-nei Fillon îi va pare nespus de rău..

— Ei, o să mai revenim noi! Spune-ți vă rog, c'a fost pe aici Abatele de Porto Carerre, secretarul ambasadei spaniole!

Seara, când Fillona se înapoie, orfana o puse în curent cu vizita primită după amiază.

— Porto Carerro, îmi pare rău că n'am fost acasă. zici că era cu...

— Marchizul de Montaleone.

Pronunţând acest nume, o roşaţă subită coloră obrazul fetei. Fillona băgă de seamă, dar nu spuse nimic.

A doua zi, Porto Carerro reveni, dar era singur.

— Nu ţi-ai adus şi prietenul? îl întrebă Antonina.

— A rămas la ambasadă, ca să ia notă de n'şte comunicări foarte importante.

— Păcat, aşi fi vrut să-l cunosc şi eu?

— O să vie şi el. Il atrage ceva aici. Am găsit eri aci o fetiţă minunată, care l-a impresionat grozav pe Montaleone.

— E Mariana, o orfană foarte drăguţă şi cuminte.

Porto Carerro isbucni într'un hohot de râs

— O fată cuminte la D-ta?... Bună glumă!...

D-na Guerliche, dorind să schimbe conversaţia, întrebă:

— Sunteţi mulţumit de Buvat?

— Ocrotitul D-tale, surâse abatele. E foarte ordonat, are o mână uşoară şi nu înţelege spaniola.

Plecând, abatele făgădui c'o să revie cu Montaleone.

Reveni peste câteva zile şi Fillona găsi un pretext ca să rămâie singură cu marchizul.

— Domnule... trebuie să vă dojenesc.

— Dece, Doamnă? întrebă marchizul uimit.

— Pentrucă sunteţi foarte seducător.

— Nu vă înţeleg!

— Aţi venit aici pe nepusă masă şi aţi aruncat

furburarea în inima unei tinere fete. Mariana e amorezată de Dvs..

— Mariana?

— Da... Fata pe care aţi găsit-o aici mai deunazi.

Montaleone păru mişcat. O roşaţă uşoară îi colorâ obrazul.

— O să vă conving.

Se sculase de pe scaun şi cu un gest pofti pe marchiz s'o imite.

— Unde mă duceţi, Doamnă? întrebă el, şovăitor.

— Vă e teamă?

Marchizul râse şi se execută.

Flona se opri într'un culoar întunecos.

— Bateţi la uşa de colo şi Cupidon să vă ocrotească!

Femeia fugi, lăsându-l pe Montaleone uluit.

Mai întâiu stătu la îndoială. Nu voia să întrebuinţeze acest mijloc brutal, totuşi simţea cum ceva nevăzut îl împinge spre uşă. Merse deci spre uşă, apucă butonul de aramă... şi uşa se deschise încetişor.

Mariana era acolo. Dormita pe un scaun. Era atât de frumoasă, încât Montaleone crezu că e o zeiţă.

La sgomotul uşor făcut, fata întoarse capul, îl recunoscu pe marchiz, scoase un ţipăt şi se ridică.. dar Montaleone era deacum la picioarele ei.

— Iertaţi-mă, voiam... voiam să vă revăd!

— Dece?

— Pentrucă vă iubesc... De când v'am văzut, nu mă gândesc decât la Dvs.

Și căzând în genuchi, marchizul acoperi cu sărutări arzătoare, mânuța ce i se abandona încrezătoare.

CAP. III

Serbare la d. de Malzieux

O săptămână mai târziu, într'o frumoasă seară de Septembrie, D-l de Malzieux dădu în castelul său din Chatenay o serbare, despre care, se spunea dinainte, că va fi o minune.

O mulțime de gentilomi și scriitori împestrițau saloanele lui Malzieux. Cea mai sărbătorită părea să fie Ducesa du Maine, dar aceasta părea foarte preocupată.

Deodată apăru un valet, care anunță cu voce răsunătoare:

— Excelența Sa Prințul de Cellamare, ambasadorul Spaniei! D-l March'z de Pompadur!.-

Malzieux se repezi înaintea noilor veniți. Toate privirile se îndreptară spre ambasadorul Spaniei, dar nimeni nu băgă de seamă fulgerul ce sclipi în ochii Benedictei.

— Iertați-ne că ne înfățișăm atât de târziu, spunea ambasadorul. Am avut un accident în drum.

— Nădăjduiesc că nu grav? întrebă stăpânul castelului.

— A scăpat o roată... din fericire, însă, iată-ne! Cei vechi continuă prințul râzând, prevesteau că asemenea accidente înseamnă că se vor încurca ițele.

cu toate astea eu nădăjduiesc că vom petrece foarte bine la Dvs.

Malzieux râse şi toată asistenţa îl imită.

Singură Ducesa tresărise la vorbele lui Cellamare. Nu era, oare, o prevestire pentru dânsa?

Trebui să se stăpânească, pentrucă Malzieux se apropia tocmai de ea, însoţit de prinţ.

— Ducele de Giovenazzo, Prinţ de Cellamare!

Prinţul făcu o plecăciune adâncă, deşi era destul de gras. Avea aproape 60 de ani şi nu-şi trăda de loc origina sa napolitană.

— Doamnă, spuse prinţul, când prietenul meu Pompadur mi-a spus că voi avea cinstea să vă cunosc şi pe Dvs. am simţit cea mai vie dorinţă de a veni aici... Am auzit atâtea despre Alteţa Voastră...

— Prinţe, voi fi fericită să vă număr de astăzi, printre adoratorii mei.

— Aşa-i, strigă D-l de Laval, faceţi din D-l de Cellamare cavaler al ordinului Albinei.

— Va fi pentru mine o mare cinste, căci ştiu, Doamnă, că acest ordin e unul din cele mai căutate.

— Sunt recunoscătoare D-lui de Laval că mi-a sugerat ideea asta, căci nimeni nu e mai demn de cât Dvs. să-l poarte!

— Cred însă, interveni Malzieux, că ar trebui să se lămurească mai întâiu, Domnului Ambasador, ce obligaţii are acela care aspiră la o asemenea cinste!

— Instruiţi-mă, deci, făcu prinţul.

— Acest ordin, începu Malzieux, a fost instituit cu prilejul căsătoriei Alteţei Sale Regale. Regula-

mentele sunt foarte aspre și obligă pe membri să poarte ins gnele întotdeauna când se află la Sceaux. Ofițerii sunt în număr de 39, aleși de D-na Ducesă.

— Și insigna?

Consistă dintr'o decorație atârnată de gât. Pe partea cealaltă decorația are gravată pe ea o albină. Deviza ei...

— In calitate de italian, mă interesează deviza...

— Iat-o: „PICCOLA, SI ME FA PIU GRAVILE FORITE". (Micuță, dar rănile ei sunt grave).

— Foarte drăguț, exclamă ambasadorul. Sunt convins că deviza e riguros adevărată.

— Așadar, țineți să deveniți ofițer al ordinului Albinei?

— Doresc mai mult ca oricând. Și mă oblig să respect toate condițiile...

— Atunci, ord nul vă va primi luna viitoare, la Sceaux și va auzi angajamentul Dvs; de cavaler.

Toată asistența aplaudă.

— Doamnă, strigă Pompadur, cu acest prilej veți reînvia „Nopțile din Sceaux".

— Da... da... o „noapte"! str gară câțiva.

— O „mare noapte"! întări Laval.

— De acord... D-l de Cellamare va fi „Regele Nopții".

Bucuria invitaților era foarte mare. Știau ei ce înseamnă o noapte de petrecere la Castelul d n Sceaux.

CAP. IV

„O noapte la Sceaux"

O noapte caldă, splendidă, favoriză serbarea ducesei. O mare mulțime de gentilomi, furnicau printre saloanele castelului și aleele întunecoase ale parcului.

Cellamare apăru escortat de Marchizul de Pompadur și Ducele de Richelieu, atunci în vârstă de 22 de ani, foarte celebru însă din cauza cuceririlor sale amoroase și a spiritului său strălucitor și aventuros.

Contele de Laval asigura că Richelieu n'ar șovăi să intre în conspirație, căci nu-l prea iub'a pe Regent, deși curta pe D-ra de Valois, una din fiicele lui.

Ducesa îl acapară pe ambasadorul Spaniei și îi făcu onorurile de gazdă. Mai târziu, fu admis cavaler al Ordinului Albinei și pronunță jurământul de rigoare:

— Pe albinele muntelui Hymette, jur credință și ascultare conducătoarei ordinului; jur să port toată viața decorația Albinii și să urmez statutele ordinului atâta timp cât voi trăi.

Ducesa îi înmână decorația.

După ce se jucă o piesă de teatru și lumea se amuză cu un joc de artificii, Ducesa luă loc pe o bancă, pe una din aleele parcului. Cellamare era cu ea.

Laval, Malzieux, D-ra de Launay și Pompadur, veghiau ca nimeni să nu se apropie de ea.

Benedicta știu să conducă discuția astfel, încât peste puțin Cellamare auzia, cu gura căscată, toate necazurile ei; jignirile ce i se aduseseră, mărturisi ura ce o purta Regentului și ce sete de răsbunare o chinuia.

— Acum, prințe, v'am spus totul. Nu-mi rămâne decât să vă întreb dacă sunteți gata să mă secondați?

— Dar cum aș putea, oare?

— Iată, răspunse ea, fremătând. Inștiințați-l pe regele Dvs. și pe Cardinalul Alberoni că suntem gata să-l servim. Oferim Regelui Spaniei, regența regatului francez pe tot timpul minorității lui Ludovic XV.

— Și pe Ducele de Orleans? întrebă ambasadorul uluit să audă asemenea declarații.

— Il vom desființa.

— O crimă, strigă Cellamare, înspăimântat.

— Nu, o simplă răpire... Dacă îl știm pe Regele Spaniei alături de noi, lucrăm fără zăbavă.

— Cum?

Ducesa încruntă din sprincene. Ințelese că ambasadorul afla totul dela dânsa, fără ca să ia vreun angajament. Se hotărî, însă, să-i spună totul.

— In clipa de față, prieteni devotați străbat Franța, pentru a recruta partizani. Suntem siguri de sprijinul unei mari părți a Parlamentului. Mesmes, primul președinte e deasemenea cu noi.

— Și altceva?

— D-l de Laval, fost ofițer, are multe prietenii în armată. Cunoaște mulți nemulțumiți și s'a hotă-

tit să-i câştige cauzei noastre. Deasemenea, Ducele de Richelieu a făgăduit sprijinul regimentului său din Bayonne.

— Asta-i totul?

— D-l de Polignac se află acum în Bretania, unde toţi nobilii şi marii funcţionari, răspund cu bucurie la chemarea reprezentantului nostru.

— Perfect.

— Şi printre clerici e o mare mişcare în favoarea noastră.

Cellamare rămase gânditor...

— Ei bine, monseniore, ce hotărîţi?

Cellamare ridică capul.

— Doamnă, nu v'am jurat mai adineauri supunere, devotament şi credinţă?

— Prinţe, chestiunea e prea serioasă... Pot conta pe Dvs?

— Desigur.

Benedicta se ridică de pe bancă, plină de bucurie.

— Prinţe, sunt încântată!

Intinse mâna ambasadorului, care o duse spre buze, sărutând-o respectuos.

Laval, Malzieux şi Pompadur, cari se apropiaseră, fură puşi în curent cu cele întâmplate.

— Evident, Doamnă, spuse prinţul, nu vă pot făgădui de pe acum consimţământul Regelui Spaniei, dar vă asigur că un mesager va pleca fără întârziere spre patrie.

— Mulţumesc, Prinţe... Dar mai am o rugămin•

te... Aş vrea ca mesagerul D-tale să-i ducă regelui, vărul meu, o scrisoare din partea mea..

Cellamare se înclină.

— Mesagerul meu se va înfăţişa mâine la Dvs.

— Sunteţi sigur de el?

— D-l Baron Blaise de Walef e un gentilom în care am toată încrederea, deoarece, de multe ori, l-am însărcinat cu misiuni delicate.

— In acest caz, D-l de Walef va fi binevenit.

CAP. V

Intâlnirea

Cellamare, se înapoie la Paris, în grabă.

După amiază, un călăreţ se prezentă la Castel. Era Walef.

Ducesa îl primi imediat. Laval şi D-ra Launay asistau la convorbire.

— Domnule, îi spuse Benedicta cu importanţă, vreau să vă încredinţez o scrisoare destinată M. S. Catolice şi Cardinalului Alberoni.

— Va ajunge cu siguranţă, în mâinele Lor.

Baronul, deşi băştinaş din Liege, era în serviciul Spaniei, fiind o fire foarte aventuroasă.

Aparţinea miliţiei secrete a jesuiţilor şi era foarte devotat Cardinalului Alberoni.

— Am primit ştiri din provincie, spuse Laval, după plecarea baronului. Cauza noastră este îmbrăţişată cu căldură de toată lumea.

— Întotdeauna am fost sigură că nobilimea din provincie nu-l iubește pe Regent.
— Și Ducele de Richelieu face parte din conjurație.
— E sigur? întrebă ducesa, cu oarecare îndoială.
— Nu încape discuție! D-ra de Valois nu-l prea iubește pe Ducele d'Orleans, tatăl ei.
— Iți mulțumesc, Laval, de activitatea pe care o depui...
— Și când veți vizita locuința St. Honore, pe care am închiriat-o pentru Dvs.?
— Voi veni într'una din zile.
Ochii lui Laval scânteiară.
— Voi convoca acolo, în acea zi, pe toți partizanii noștrii...
— N'avem motiv să ne grăbim.
Laval își mușcă buzele și o expresie de tristețe i se așternu pe față.
— Launay, fii bună și comunică-i lui Malzieux că doresc să-l văd astă seară!
Tânăra fată înțelese că Ducesa vrea să rămână singură cu Laval și părăsi camera.
— Ce te-ai bosumflat așa, prietene?
— Sunt desnădăjduit... Nu mă pot apropia de Dvs...
Ea îl întrerupse cu un hohot de râs.
— Mă vezi, doar, în fiecare zi? Și acum... nu suntem împreună?
— Vă văd... dar întotdeauna în prezența altora. Mi se pare, uneori, că...
— Isprăvește... de ce te-ai oprit?

— ...fugiţi de mine!

— Prea le vezi în negru. Dar, stau şi mă gândesc dacă n'ar fi mai bine, înainte de convocăm partizanii, să-mi dau seama, eu, mai întâiu, ce fel de locuinţă ai găsit...

Laval tresări.

— Vrei să mă aştepţi mâine, acolo?...

Laval căzu la picioarele Benedictei.

CAP. VI

Indrăgostitul

Locuinţa închiriată de Laval se afla, nu departe de casa Fillonei. Laval încercase s'o mobileze cât mai elegant şi reuşise aproape. Nu uitase nic un amănunt: deasupra unei sofale se afla o oglindă aidoma aceleia a Benedictei, din Castelul dela Sceaux.

Il costase mult această fantezie, dar ştia că ducesei îi va face plăcere.

Era o după amiază de Octombrie. In aşteptarea ducesei, Laval străbătea camera de colo până colo, făcând mai de kilometri.

Deodată se auzi clopoţelul şi Laval se repezi la uşă, dar trebui să facă un pas înapoi, atât de uimit era. Inaintea lui se afla un gentilom de talie mijlocie, dar atât de delicat şi drăguţ, încât ai fi spus că e vreun paj dela Curte.

— Ce doriţi? se bâlbâi el.

Tânărul închisese uşa cu grijă şi pătrundea, foarte curajos, în casă.

Laval îl urma, din ce în ce mai uimit, neştiind ce sa creadă.

— Tinere, nu vrei să-mi spui odată ce vrei?

Vizitatorul se opri în camera unde se afla oglinda. Nu putuse să-şi reţină un strigăt de surpriză.

Se întoarse spre Laval, îl privi lung şi acesta nu-şi putu reţine, la rândul lui, un strigăt:

— Doamnă, Dvs. sunteţi!

Benedicta isbucni într'un hohot vesel de râs.

— Dacă nici D-ta nu m'ai recunoscut, e semn că deghizarea mea e foarte bună!

Laval nu-şi mai deslipi ochii de pe femeia pe care simţea c'o iubeşte din toate ascunzişurile sufletului său.

— Deaceea m'ai chemat aici... ca să taci ca un peşte?

— Iertaţi-mă!

— Nu-ţi pare bine că am venit deghizată?. Ţi-ar fi plăcut mai mult să vin în costumul meu obicinuit?

Laval nu ştia ce să răspundă. Costumul acesta bărbătesc îi răpia toată îndrăzneala şi-i punea dragostea pe fugă.

— Iţi mulţumesc că te-ai gândit să mobilezi apartamentul cu mobile atât de drăguţe.

Vocea ei suna blând şi linguşitoare. Laval se simţi turburat.

— Când sunt singur, aici stau şi fiecare colţişor, fiecare lucru, îmi vorbeşte de Dvs.

Ducesa se lăsă să cadă pe o canapea

— Nebunule!

— Nebunia mea mi-e dragă! Ea îmi ascunde trista realitate... dar grație ei, mă aflu acum lângă Dvs.

— Conte, spuse Benedicta, turburată.

El îngenunchie înaintea ei.

— Fiți milostivă cu această nebunie!...

— Mă iubești, așadar, atât de mult?

— Mă îngrozesc uneori de patima asta a mea! Pentru mine, însă, Doamnă, nu puteți face nimic... și chiar dacă ați putea... n'ați vrea-o!

— Conte, ți-am dat cuvântul meu și voi ști să-l respect.

Laval voi să se repeadă asupra mâinelor ei și să le sărute, dar deodată se auzi clopoțelul dela intrare.

— Cine poate să fie? suflă ducesa.

— Nu știu... dar nici nu mă duc să deschid!

— Poate e vreo comunicare importantă?

— Să văd, atunci. Rămâneți aici, nimeni nu va intra.

Benedicta încercă să tragă cu urechea, dar nu auzi decât un schimb nelămurit de cuvinte.

Peste câteva minute Laval reapăru.

— Un trimis al Ducelui de Richelieu.

— Referitor la ce?

— La Baronul de Walef.

— Mesagerul ambasadorului?

— Richelieu mă sfătuiește să mă păzesc de acest om care aparține jesuiților și care, în consecință, e în mâna Congregaților...

— Deaceea nu prea aveam încredere în acest baron.

— Ce-i de făcut? Scrisorile Dvs. sunt în drum spre Madrid.

— A plecat eri dimineaţă... Mai poate fi ajuns.

— Mesagerii lui Cellamare nu-şi pierd timpul pe drum. Walef e un bun călăreţ şi are un avans de două zile.

— Conte... trebuie să-l ajungi pe acest om!

— Doamnă, îl voi ajunge, răspunse Laval, închinându-se.

— Trebuie să pui mâna pe scrisorile mele...

— De bunăvoie sau cu forţa?

— N'are importanţă.

— Bine, Doamnă, vă voi aduce scrisorile.

— Doamne, totul mergea atât de bine şi u to acuma... Conte, dacă le reiei...

Il privi cu o astfel de expresie, încât era cu neputinţă să nu înţelegi.

El îngălbeni, roşi... şi spuse cu un ton dureros:

— O voi face pentrucă Dvs. o doriţi! Numai pentru asta!

Benedicta roşi. Inţelese că Laval îi ghicea jocul.

— Du-te, prietene, îi spuse ea surâzând şi voi şti să-ţi arăt recunoştinţa mea.

Ea mâzgăli la repezeală câteva cuvinte şi sigilă plicul pe care îl încredinţă contelui.

Contele luă plicul, îi încredinţă cheile apartamentului şi vru să părăsească odaia, dar se auzi chemat de ducesă:

— Conte, nu vrei să mi dai mâna?

Ea îi întinse mâna, pe care Laval o sărută cu respect.

Apoi ieşi în grabă.

Rămasă singură, Ducesa privi mobilierul d'n cameră şi surâse batjocoritor :

— Sărmanul Laval !..

CAP. VII

Ziua ghinioanelor

Pe şoseaua ce ducea spre Po tiers, câţiva călăreţi goniau pentruca noaptea să nu-i prindă pe drum. Caii lor, plini de spume, arătau că făcuseră, până acolo, o lungă călătorie.

Ceva mai în urmă, doi călăreţi încercau zadarnic să îmboldească caii să fugă ceva mai repejor.

— Serpelet, calul tău nu te mai poate ţine mult timp.

— Turbez când îl văd pe al Dvs. Monseniore, că se ţine ma bine.

— De-am putea cel puţin să ajungem la vreun han. Câteva ore de odihnă şi puţin ovăz, i-ar mai întrema.

— Vorbiţi de un han şi eu nu şt'u unde ne aflăm..

— Cred că suntem aproape de Chatellerault.

— Ştiţi, Monseniore, că am făcut peste 75 de leghe în 5 zile ?

— Ori am călărit, ori la loc comanda ! Păcat însă că acea pe care îi urmărim mai au un avans de o zi !

— Ii ajungem noi.

— Nădăjduiesc.

— Ia priviţi la dreapta, monseniore... Par'car fi nişte lumini?

— O fi vreun cătun.

— E şi timpul. Sărmanul meu Jonas n'o mai poate duce.

Calul par'că înţelesese că e vorba de dânsul, căci necheză şi tremură din toate mădularele.

— Să ne oprim, Serpelet... ca să mai răsufle caii.

In întunericul amurgului începuseră să se zărească conturul câtorva căsuţe.

Cei doi călăreţi se opriră înaintea unei porţi.

— Băete, întrebă gentilomul pe un rândaş, ne-am putea odihni câteva ceasuri aici?

— Da, Seniore... vă voi da cu şomoiogul pe cai şi le voi da de băut.

In acest moment un om apăru din fundul curţii.

— Iată-l şi pe jupânul Berold, anunţă rândaşul.

Gentilomul îl salută foarte curtenitor:

— Iertaţi-mă că am pătruns astfel în curtea Dvs, dar caii sunt sleiţi de puteri şi nu mai pot înainta. Sunt Contele Laval.

La acest nume, fermierul făcu o plecăciune adâncă:

— Sunt fericit că umila mea căsuţă primeşte un membru al ilustrei familii de Montmorency. Tatăl meu a servit sub conetabilul iar bunicul meu a servit sub Henri II, care fu decapitat de Cardinalul Richelieu...

— Văd că întâmplarea m'a călăuzit foarte bine, spuse Laval, vesel.

— Rog pe Senioria Voastră să intre, Veţi putea să rămâneţi peste noapte aici...

— E cu neputinţă. Peste două ore trebuie să plecăm.

Fermierul păru mâhnit.

— E ziua ghinioanelor. Azi după amiază s'au oprit la mine doi călăreţi. Caii erau plini de spume şi deabia se ţineau pe picioare...

Laval tresări.

— Le am oferit adăpost, dar au plecat peste două ore în goana cea mai mare.

— Doi călăreţi? Cum îi chema?

— Nu ştiu...

— Unul din ei nu era înalt, puternic şi bărbos?

— Ba da...

— Vorbia cu un accent străin...

— Accent flamand... am băgat de seamă pentru că am luptat şi eu în Flandra.

— Şi când au plecat?

— Cu o oră înainte de a veni Dvs.

— Atunci trebuie să plec şi eu fără să mai pierd vremea.

— Dar caii?

— Plec singur. Valetul nu mă poate urma din cauza calului lui, dar al meu mai poate face câteva leghe, încă.

Şi contele se repezi spre grajd.

Zefir, calul contelui mânca cu lăcomie o bună măsură de ovăz, stropit cu vin roşu.

— Băete, porunci contele, pune-i repede şeaua!-

— Săracul de el, spuse rândaşul, privind calul cu milă.

Trase de căpăstru, dar calul se împotrivi, prea-i plăcea ovăzul.

— Aide, Zefir, am nevoe de tine!

Calul ciuli urechile, îşi privi stăpânul cu nişte ochi înţelegători şi se lăsă înşeuat.

— Monseniorul pleacă? întrebă Serpelet uimit.

— Da... dar tu rămâi aici.

— Nu, stăpâne, nu vă pot lăsa singur.

— Animalule, calul tău nu te mai poate servi, ia te uită la el: s'a culcat fără să mai mănânce.

— Oi mai găsi eu pe aici vreun cal odihnit...

— Degeaba! O să mă faci să pierd timpul.

Laval sări în şea.

— Dacă o să fie aşa cum cred eu, peste două o îi ajung şi apoi revin aici. Dacă însă nu mai vin astă noapte, să ştii că sunt la hotelul Regele Carol Martel din Chatellerault, unde să vii să mă cauţi mâine dimineaţă.

Şi Zefir o sbughi în galopul cel mai mare.

Deodată Serpolet auzi vocea jupânului Berold:

— Dacă D-l Conte de Laval aleargă după diavolul acela uriaş de flamand, e neprevăzător din partea lui c'a plecat singur!

CAP. VIII

Cei doi adversari

— Haide, Cristobal, porunci o voce aspră.

— Dobitocul o să cadă, domnule. Mai bine descalec decât să mă prindă sub burtă...

— Te ucid, dacă faci asta.

Era atât de amenințător, încât servitorul nici nu mai crâcni.

La fiecare pas, calul părea că se prăbușește la pământ.

Nici calul stăpânului nu părea mai breaz.

— Santa Madre! mormăi deodată gentilomul

Calul său se poticni se de o piatră și căzuse în genunchi. Degeaba încercă să-l ridice.

Descălecă, înjurând și cu nenumărate lovituri de cravașe, reuși să-l ridice în picioare. Seervitorul râdea pe sub mustață.

— Nu mai ajungem astăseară la Chatellerault.

— Și mie mi-e teamă de asta. Domnule Baron... Uite c'a venit și noaptea. Mai bine rămâneam la ferma aceia.

— Tâmpitule, ciee ți-a cerut părerea?

„Tâmpitul" tăcu dar nu se putu opri să nu râdă, văzând încercările desnădăjduite ale baronului, de a încăleca. De câte ori se apropia de cal, acesta, da îndărăt și nu se lăsa încălecat.

— Cristobal, apucă l de căpăstru.

Servitorul ascultă și peste câteva minute, gentilomul putu să răsufle în șea.

Drept răsbunare, calul începu să alerge, lovit de streche, par'că.

— Domnule!

— Ce-.?

— Am auzit cai nechezând îndărătul nostru.

Într'adevăr vântul aduse un nechezat la care răspunse și calul baronului.

— Bine că e noapte, căci dacă ar fi fost ziuă, mi-ar fi fost ruşine să fiu văzut călare pe o astfel de mârţoagă!

Sgomot de copite potcovite ajunse curând la urechile celor doui.

— După copite, nici calul care vine după noi nu pare să fie mai breaz.

— Taci, idiotule, dece atragi atenţia asupra noastră? Ascunde-te în şanţ.

Amândoi se ascunseră în şanţ.

— Vine un singur călăreţ, suflă servitorul.

— Poate să fie şi o sută. Lasă-l să treacă.

Noul sosit, văzând două umbre la marginea şoselii, se apropie de ei.

— Mă rog, întrebă el cu o voce limpede şi sonoră, nu sunteţi, oare, Dvs; aceia pe cari îi caut?

— Pe cine căutaţi?

— Pe Baronul Blaise de Walef.

Celălalt tresări.

— Vei fi având motive să rămâi incognito, dar totuşi eu te-am recunoscut.

— Şi unde m'ai văzut, mă rog?

— La Sceaux.

— Cine sunteţi, Domnule.

— Contele de Laval.

Baronul păru mirat. Şovăia totuşi...

Se apropie de conte şi-l privi cu atenţie.

Laval îşi scoase fetrul şi salută curtenitor:

— Cred că mă recunoaşteţi?

— Da... Dar ce doriţi?

— Duceţi cu Dvs. două scrisori confidenţiale, a-

adresate Regelui și Cardinalului Alberoni? Pentru motive cari nu vă privesc, persoana care vi le-a încredințat, dorește să reintre în posesia lor... De aceia alerg după Dvs. de 4 zile...

— Așa dar, vreți scrisorile îndărăt?

— Citiți vă rog, scrisoarea asta...

Scoase o scrisoare sigilată, din tunică și o întinse baronului, care exclamă batjocoritor:

— Credeți c'o voi citi aici? La Chatellerault, cu o lampă luminoasă în față, da... aici nu!

— Ar fi cam greu, atunci.

— Dece mă rog?

— Pentrucă armăsarul meu nu mă mai poate duce până la Chatellerault.

— In cazul acesta, păstrez scrisorile.

Contele s'mți că începe să se supere,

— Domnule, luați notă că nu mă pot duce până la Chatellerault... iar pe de altă parte am nevoe de scrisori imediat.

— Și eu nu vi le voi da decât atunci când mă voi convinge că într'adevăr sunteți persoana care trebuie să le preia.

— Mă cunoașteți și știți foarte bine că sunt om de cuvânt?

— Nu mă încred nici în tatăl meu.

Laval înțelese că Walef nu va ceda.

— Domnule, servitorul Dvs. are cremene și un amnar. Ar ajunge să vedeți sigiliul.

— Insistați foarte ciudat. Asta deabia mă face să nu mă despart de scrisorile ce le am asupra mea-

— Atunci o să mă obligați să întrebuințez mijloace mai puțin curteniitoare.

— Trebuie să cred că mă amenințați?

— Nu vă înșelați deloc, răspunse contele rece, scoțându-și sabia din teacă.

Walef râse disprețuitor.

— Și dacă n'aș avea poftă să mă bat?

— V'aș sili.

— Da? Și cum, anume?

— Spunându-vă că sunteți un laș și un murdar aventurier pe care îl bănui de trădare!

Walef făcu un gest violent, dar se stăpâni.

— Pleacă imediat și fii sigur că ne vom revedea!

— Glumiți cred! Credeți că pot fi înfricoșat cu înjurături.

— Pe onoarea mea de gentilom îți jur că ne vom revedea.

— Chestiunea trebuie lămurită imediat!

Walef devenise furios.

— Vreți să vă ucid?

— Am aceeaș intenție.

— Ești nebun, strigă baronul și își înfipse pintenii în burta calului. Animalul făcu o săritură straşnică și o luă la goană. Cristobal încercă să-l urmeze.

Laval își repezi armăsarul pe urmele baronului. Incepu o urmărire de nedescris.

Burta calului lui Walef era roșie de sânge. Loviturile de biciu picau cu nemiluita.

Zefir galopa, ințărâtat doar de vocea stăpânului.

Cât despre Cristobal, văzând că nu-i poate urma, luă o hotărîre foarte cuminte: se opri.

Deodată calul baronului se prăbuşi la pământ. Walef se degajă uşor, dar o înjurătură cruntă îi scăpă de pe buze. Laval era deacum lângă dânsul, cu sabia goală în mână.

— In gardă, strigă contele.

— Păzeşte-te, atunci!

In umbra nopţii începu un duel groaznic.

Walef părea un bloc de piatră pe care nu-l poţi mişca din loc. Gentilomul francez înţelese că poate birui numai graţie dibăciei sale.

Dela primele încrucişări, lama contelui atinse adânc pumnul baronului, care totuşi continuă să dueleze, deşi mâna trebuia să-l doară straşnic.

Laval ridică sabia şi făcu un pas îndărăt.

— Sunteţi rănit... Daţi-mi scrisorile şi scăpaţi cu viaţă.

— Niciodată.

— Vreţi să mă siliţi să vă ucid?

— Fă-o, dacă poţi!

— Incăpăţânatule!

Şi lupta reîncepu.

— Dar ce se petrece acolo? se auzi vocea lui Cristobal.

— Ajutor! strigă baronul.

— Frumos, îţi chemi servitorul în ajutor. Eşti mai laş decât credeam.

— Jigneşte-mă cât vrei, dar scrisorile tot nu le capeţi.

— Vom vedea!

Şi Laval atacă cu o furie de nedescris.
— Cristobal !... Repede !...
— Unde sunteţi, monsenioare ?
— Aici... în faţa ta... ·
Servitorul descălecă, înconjură pe cei doi adversari şi veni în spatele stăpânului său, care, duelând, îi şopti :
— Nu mai pot... sunt rănit...
Servitorul începu o operaţie ciudată pe care Laval, fiind întuneric, n'o văzu. Deodată o lumină găuri întunericul. Răsună o detunătură, se auzi un strigăt şi Laval căzu pe spate.
Servitorul trăsese asupra contelui, cu pistolul. Laval atins în plin piept, scăpase sabia din mână, rămânând neînsufleţit.
— Bine ochit. La drum, acum !
— Puteţi să vă ţineţi în şea ?
— Da... Trebuie să ajungem neapărat încă în această noapte la Chatellerault.
Baronul privi cu dispreţ calul său, care avea un picior fărâmat, merse spre Zefir, îl apucă de frâu şi cu ajutorul lui Cristobal, se urcă în şea. Peste puţin, cei doi călăreţi dispărură în noapte.

Spre miezul nopţii, cineva se opri pe şosea.
Era Serpolet, care neliniştit de soarta stăpânului său, părăsise casa lui Berold, călare pe Jonas.
Văzând an malul rănit, Serpolet îl examină compătimitor, dar în aceeaş clipă i se păru că aude un geamăt.
Bravul servitor se îndreptă, pe pipăite, spre lo-

eul de unde i se păruse că aude gemetele şi descoperi trupul stăpânului său.

— Blestem! Ticăloşii l-au ucis!..

Il ridică încetişor, il întinse pe şeaua lui Jonas, apucă armăsarul de căpăstru şi cu paşi mărunţi se îndreptă spre Chatellerault.

Spre orele trei de dimineaţă, el ajunse, înfăţişit, la Hotelul Regele Carol Martel.

CAP. IX

Scrisorile Ducesei

De indată ce contele fu instalat într un pat moale şi odihnitor, Serpolet alergă în căutarea unui chirurg.

Medicul, după ce-l consultă, declară:

— Rana e gravă şi trebuie să scoatem glonţele. Dar nu trebuie să desnădăjduiţi...

Serpolet era nemângâiat.

Nu-şi părăsia stăpânul nici măcar o clipă, iar de mâncare nici nu se atinse.

Mişcată de acest devotament, frumuşica servitoare îi făcu într'o seară o mărturisire:

— Se vede cât colo că nu eşti la fel ca servitorul celuilalt gentilom.

— Cum ai spus?

— In altă cameră găzduim un gentilom... şi aceia rănit, dar servitorul lui mănâncă şi bea cât zece!

— Un gentilom rănit? Cum arată?

— Inalt, puternic şi bărbos ca Esau.

— Tunete și fulgere!
— Ce-ai pățit? întrebă servitoarea uimită.
Serpolet se apropie de fată și o apucă de braț:
— Frumușico, oamenii aceștia știu că noi ne aflăm aci?
— Nu... Rănitul înjură și blestemă toată ziua, și nici nu mă privește măcar... Cât despre servitor...
Ea se opri, cu un surâs batjocoritor pe buze.
— El se mai uită la mine... dar eu nu-l pot suferi!...
Serpolet strânse fata în brațe și ea nu se supără deloc.
— Ascultă, fetițo... pentru nimic în lume nu trebuie să afle cei doi că și noi suntem găzduiți aci.
— Ah! exclamă fata, mirosind o intrigă și-un bacșiș.
— Sunt vrăjmașii noștri de moarte. Ei l-au rănit pe stăpânul meu. Și știi cine e stăpânul meu?
— Un gentilom foarte drăguț, deși are banda aia neagră peste bărbie.
— E un Montmorency! Și celălalt e un flamand, un trădător în slujba Spaniei... Înțelegi?
— Are aerul unei fiare!
— Cum te chiamă, frumușico?
— Javetta.
— Javetta, ești tot atât de drăguță, pe cât de deșteaptă... Contez dar pe tine!
Serpolet, care era tratat de Laval ca un prieten și nu ca un servitor, știa că stăpânul său plecase în urmărirea baronului, pentru a-i relua niște scrisori. Și mai știa și alte lucruri, încă...

Chiar în această cameră de hotel, când voi să-și desbrace stăpânul, din tunica acestuia alunecase un plic.

Plicul fusese atins de un glonte, care îi sfărâmase sigiliul.

Citise scrisoarea, nu din curiozitate, ci ca să poată afla lucruri cari să-i dea putința să-și ajute stăpânul rănit. Și scrisoarea D-nei du Maine vorbia tocmai despre două scrisori pe cari trebuia să le recapete cu orice preț...

Servitorul înțelese toată afacerea. Walef refuzase să-i dea lui Laval scrisorile și ca să scape de dânsul, încercase să-l ucidă.

Bravul servitor începu să-și frământe capul ca să găsească un mijloc, prin care să pună mâna pe scrisori.

Fără îndoială că și găsise un plan, deoarece seara când Javetta pătrunse în cameră, Serpolet o primi cu surâsul cel mai făgăduitor.

— Javetta, copil drag, vino'ncoa! Parcă mi-ai spus că servitorului de alături îi cam place să bea...

— Trage ca un burete.

— O să-i duci îndată mâncarea, nu-i așa?

— Da, căci întâiu vă servesc pe Dvs.

— Aveți vreun vin tare de tot?

— Pivnița noastră e foarte bine garnisită.

— Atunci du-i trei sticle de Anjou, vechiu.

— Păi ziceai că e un bandit, un pungaș...

— Desigur... dar tu nu poți să înțelegi ce vreau eu, porumbițo... Și mai am nevoe de cheia camerei seniorelui.

— Cheia ?.. Dar ce vrei să faci cu ea ?

— Lasă c'am să te lămuresc eu. Te vei face că încui camera şi-mi vei aduce mie cheia.

— Dar...

— Ascultă-mă, mititico şi şiretul servitor punctă rugămintea cu o sărutare.

— Dar ce vrei să faci cu vinul şi cu cheia ?

— Vinul e ca să îmbăt omul şi cheia ca să pătrund la el. Noi doi avem o chestie de lămurit.

Serpolet apucase fata de mijloc şi se uita la ea cu nişte ochi de îndrăgostit.

— Du-te, iubito şi fă ce ţi-am spus.

Javotta aruncă asupra lui nişte priviri misterioase şi dispăru.

După eşirea fetei, Serpolet se îndreptă spre patul stăpânului său.

Laval sta cu ochii deschişi.

— Monseniore, mă auziţi ?

Pleoapele rănitului se închiseră de două ori şi faţa lui păru că se însufleţeşte.

— Aveţi încredere în mine, monseniore... vă veţi insănătoşi şi peste puţin vă voi aduce şi scrisorile !

Ochii rănitului sclipiră cu putere şi un fior uşor îi străbătu corpul.

Incercă să vorbiască... dar niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej.

Cineva bătea la uşă. Era Javetta care-i aducea cheia.

In camera vecină, Walef şi Cristobal stăteau de vorbă.

— Domnule, nu vreţi să gustaţi şi Dvs ?

— Lasă-mă în pace.

— Nu vreți nici să beți un păhărel, măcar?

— Nu, animalule! Mâncă și bea tu cât vrei! Blestemată rană...

În acest timp, servitorul se așeză la masă. Serpolet cu urechea lipită de perete, auzi până și clinchetul furculiței și cuțitului

— Tii, ce mai șuncă!.. Și vinul... cred că vine din rai!

Serpolet își părăsi postul, deoarece văzuse ochii lui Laval ațintiți asupra sa.

— Ascultă, șopti acesta.

Auzindu-l vorbind, Serpolet, era cât pe ce să scoată un chiot de bucurie.

— Scrisorile.

— Răbdare! Le veți avea!

— Adevărat?

— V'o făgăduiesc! Vă rog doar să vă întoarceți cu fața la perete și să dormiți fără să vă pese de ceva.

Laval surâse.

Serpolet își reluă locul, la perete. Trecură multe minute...

Deodată Cristobal începu să vorbească, să râdă, să înjure...

Cuvintele se făceau din ce în ce mai grele, iar limba i se împleticea în gură.

Curând auzi și pasul nesigur al navarezului. Un scaun răsturnat, un perete lovit, încunoștiințară pe Serpolet că vinul de Anjou începuse să-și facă efectul.

Fără sgomot, Serpolet scoase din manta un pumnal lung, a cărui lamă scânteie la lumina candelei, apoi merse spre uşă şi o deschise cu multă grijă.

Niciun sgomot, dincolo. Deschise uşa camerei vecine şi se strecură prin deschizătură.

Camera era luminată printr'un rest de lumânare ce trona în mijlocul resturilor cinei lui Cristobal.

Intr'un colţ, servitorul sforăia de zor, întins într'un fotoliu, cu picioarele răşchirate şi cu pieptul desgolit.

Flamandul dormia şi el, cu nasul la perete.

Serpolet îşi asigură pumnalul în mâna stângă şi se apropie de un scaun pe care erau îngrămădite hainele gentilomului. Pipăi vesta, căută prin buzunare, băgă mâna pe sub căptuşală şi apucă un pachețel gros, legat cu sfoară.

Tot aşa, nesimţit, precum intrase, Serpolet părăsi camera.

Intră în camera lui şi se apropie de Laval.

— Monseniore! Poftim scrisorile.

PARTEA III-a

FEMEIA CARDINALULUI

CAP. I

O misiune de incredere

Intr'o seară, Fillona văzu sosind la ea un călăreț îmbrăcat într'o manta largă. Pălăria îi ascundea ochii.

Avea mijlocul subțirel, dar atingea probabil vârsta de 60 de ani, căci pe tâmple îi cădeau șuvițe cărunte, rebele.

După îmbrăcăminte, părea și preot, și gentilom.

Excelența Sa, Monseniorele Guillaume, cardinal Dubois, fiul unui farmacist din Brive și fost servitor al preotului din Saint Eustache, era, precum se știe, ministrul Regentului Franței.

— Draga mea, iartă-mă că vin atât de târziu.. Dar afacerile regatului sunt atât de încurcate.. N'am timp să mă ocup și de mine!... Am venit să te însărcinez cu o misiune urgentă și gravă.

— Vorbiți, Excelență.

— Am să fiu nevoit să-ți încredințez un secret ... t m și foarte neplăcut pentru mine!

D-na Guerliche nu credea decât pe jumătate, deoarece cardinalul avea reputația unui mare min-
...

— Ai auzit, poate, Fillona, că sunt un țăran venit din fundul provinciei? M'am născut la Limousin. La 22 de ani mă îndrăgostii de o fată de prin împrejurimile Brivei... Or, fata — de vreo 15 ani — era cuminte și cum eu eram grozav de amorezat, mă hotării să întrebuințez singurul mijloc posibil.

— Căsătoria?

— Da... Dar vezi că eram săraci și mizeria ne păștea!... Ne despărțirăm atunci. Ea rămase la Limousin, schimbându-și numele și eu venii la Paris.

— Așadar, vă despărțirăți?

— Da... Ea încercă diferite meserii... Rămăsese frumoasă, dar încetase să mai fie și cuminte...

— De unde știți toate astea?

— Ne scriam... și uneori mai trimiteam câte ceva Teresei Morin. Norocul mă ocroti. Devenii profesorul Ducelui de Chartres, reușii să pun stăpânire pe sufletul tânărului prinț, iar când Filip de Chartres, ajunse Duce d'Orleans și apoi Regent, mă făcu ministrul lui...

— Și cardinal, completă Fillona surâzând.

— Totuși în mine mai dăinuia o spaimă.

— Nevasta Dvs.?

— Mi-e teamă să nu vină aici și să compromită

totul... Deaceia întotdeauna am sfătuit-o să rămâie la Limousin.

— Şi vă ascultă?

— O plătesc îndeajuns pentru asta. Dar uite că fi̇̂căloasei i-au venit idei noui...

— Vă... jenează?

— Da... cică s'a săturat de viaţa din provincie şi vrea să vină la Paris, să guste viaţa de soţie de ministru!

— Mare primejdie!

— Vreau să pleci fără întârziere la Brive... Intendantul de Limoges, Baronul de Breteuil, e însărcinat să facă să dispară documentul relativ la această căsătorie blestemată. E atot putinte acolo şi va fi lucru uşor pentru dânsul.

— Atunci ce caut eu acolo?

— Vreau ca tu să mă scapi de femeia aceia pentru totdeauna. Ia scrisorile astea...

Ministrul scoase din buzunar un teanc de hârtii.

— Te vei înfăţişa Terezei ca venind din partea mea, îi vei spune că aş fi fericit s'o văd...

Fillona încuviinţă din cap.

— Ii vei spune doar, că-i cer un mare serviciu. Ii vei remite aceste documente pe care trebuie să le ducă la Ambasadorul Franţei la Madrid, Ducelui de Saint Aignan, prin mijlocirea abatelui Moreau...

Fillona căscă nişte ochi mari.

— Iertaţi-mă dacă vă întrerup, Monseniore, dar nu înţeleg dece vreţi să trimiteţi femeia asta în Spania. Va reveni şi atunci...

— Nu va mai reveni...

— Cum asta?

— Pentrucă abatele Moreau, care a primit instrucţiunile mele, o va interna într'o mânăstire de unde nu va mai pleca niciodată!

Scoase din buzunar o pungă doldora de monede, o întinse Antonmei, care îi spuse, glumind:

— Dar... cine îmi garantează că voi reveni teafără din această misiune?

Dubois o privi, surprins.

— Ce spui?

— Păi, vedeţi, stau şi mă întreb dacă nu e prea primejdios pentru mine cunoscând secretul Dvs!...

— Să taci şi vei fi bogată.

— Mâine dimineaţă plec la drum.

— Şi trebuie să izbândeşti!

Deabia eşise cardinalul pe uşă, că Fillona isbucni într'un straşnic hohot de râs.

CAP. II

D-l Intendant în exerciţiul funcţiunii

Tocmai când bunul abate Lacoste, catadixi să ceară servitoarei să-i aducă ceva de mâncare, se auzi pe şosea o gălăgie teribilă. Peste puţin, gălăgia încetă în faţa porţii locuinţei abatelui.

Se auzi clopoţelul dela intrare, vocea Martonei, apoi o voce autoritară, dar politicoasă.

— D-le Abate... D-le Abate... A venit D-l Intendant!...

Abatele Lacoste scoase un ţipăt sugrumat

— Intendantul... ce intendant?

Coborî scara și văzu vestibulul puternic luminat de o torță pe care un lacheu o avea în mână.

Un bărbat sta în fața Martonei, care, foarte turburată, își ascundea mâinele sub șorț, făcând zeci de plecăciuni.

Bărbatul era elegant îmbrăcat și foarte simpatic la înfățișare.

— Ah, uite-l și pe D-l Abate... Imi pare foarte rău că vă deranjez la ora asta!

Abatele nu știa ce să răspundă.

— Eu sunt Baronul de Breteuil, intendant de Limousin.

— Vă rog să intrați, Monseniore... E mare cinste pentru mine...

D-l De Breteuil intră într'o cameră care ținea loc și de salon și de sufragerie.

— Tocmai sunt în inspecție pe aici și cum mi s'a întâmplat un mic accident, m'am gândit să mă opresc la Dvs. E vreun han prin apropiere?

Abatele deveni stacojiu, atât era de emoționat.

— Dacă nu v'ați supăra... v'aș propune...

— Ce anume?

— Locuința mea e modestă... dar dacă ați dori...

— Nu vreau să vă deranjez... nu... nu pot accepta!

— Căsuța mea e mică... dar tot se mai găsește o odaie pentru oaspeți... Martona, Martona, pregătește camera dela etaj!...

— Dar, Monseniore, m'am luat cu vorba și nici nu știu dacă ați mâncat ceva?

— N'am mâncat de dimineață...

— Minunat... Veţi mânca cu mine...

— Cu o condiţie, însă: am în diligenţă vreo câteva sticluţe de vin...

Când valetul intendantului reveni, abatele îl văzu încovoiat sub povara unui paner plin de sticle.

Martona puse masa şi abatele se simţi ceva mai înviorat când gustă din vinul acela minunat de Jurançon.

Baronul era foarte simpatic, vorba lui mieroasă, iar sticlele începeau să joace pe dinaintea ochilor abatelui.

Când baronul băgă de seamă că abatele e aproape... criţă, crezu că e momentul decisiv pentru atac.

— Prietene... aşi vrea să te întreb ceva... Una din însărcinările mele este de a verifica actele parohiei. Cred că registrele D-tale sunt în regulă?

Abatele răsuflă, liniştit. Numai despre asta era vorba?

— Registrele mele sunt la zi. Să vi le arăt?

— Nu... nu e nevoe.

Dar abatele dispăruse deacum, pentru a reveni peste câteva minute cu un munte de registre.

— Nu merită osteneala... făcu baronul

Totuş, începu să frunzărească registrele.

Din întâmplare începu să caute în registrul parohial care conţinea buletinele de căsătorie, dealtfel un registru foarte vechiu. Abatele, văzând asta, îşi dădu seama că intendantul o face numai aşa, că să se simtă cu conştiinţa împăcată, altfel ar fi căutat prin registre mai proaspete.

— 1652... 1657 ... 1660... martie 1678... iunie 1678 ...

D-l de Breteuil se opri la aceste rânduri, închise registrul și spuse:

— Totul e în regulă.. Sunt foarte mulțumit..

Și apucând un flacon, mai umplu un păhărel.

Preotul găsi că baronul e un om de duh și băgă de seamă că nici la băutură nu se încurcă: 6 sticle se goliseră!

E adevărat că abatele recunoștea că asta i se datorește mai mult lui, decât baronului, dar, mă rog, era gazdă!

La un moment dat gândurile abatelui începură să se cam încurce, băgă de seamă că baronul mai are un frate geamăn, leit lui, mobila începu să-i joace pe dinaintea ochilor, iar pleoapele îi cădeau mai fără voe..

Peste puțin un sforăit sănătos, îl anunța pe baron că abatele se afla în brațele lui Morfeu.

Ii fu deci, foarte ușor, baronului, să rupă d'n registru foaia prin care se atesta tânărului Guillaume Dubois, în vârstă de 22 de ani, născut la Br've, în Limousin, căsătoria cu..

Odată treaba asta terminată, îl bătu prietenește, pe umăr, pe abate:

— Prietene.. n'ar fi mai bine să te duci să te culci?

— Ba da..

— Și eu care te rețineam cu vorbăria mea tâmpită..

— Ba nu... Am petrecut cu Dvs o seară foarte plăcută!

Abatele își conduse oaspetele în camera rezervată, apoi se duse și el să se culce.

A doua zi, dimineața, în zori, baronul plecă, mulțumind abatelui pentru frumoasa primire.

Peste câtva timp, Baronul de Breteuil fu chemat la Paris și însărcinat cu conducerea departamentului războiului.

CAP. III

Părăsita

Sosind în fața casei Terezii Morin, Fillona se întrebă peste ce fel de femeie va da. Curioasă, sună.

Peste câteva secunde ușa se căscă și apăru o femee.

Era înaltă, mlădioasă, cu părul cărunt buclat, cu o față frumoasă cu trăsături regulate și cu expresia blândă.

— Doresc să vorbesc cu D-na Tereza Morin.

— Eu sunt.

Antonina pătrunse într'o cameră curată și spațioasă.

— Vin în numele cuiva care vă este drag.

— Nu văd pe cine credeți...

— Pe acela care are dreptul și datoria... Acelă care după atâția ani, vrea să vă revadă.

Tereza deschise niște ochi mari, uimiți.

— Veniți din partea lui... Guillaume ?

— Da... sunt trimisă de D-l Ministru.

Tereza roși la acest titlu.

— Doamne, e cu putință oare ? Vrea să mă revadă ?

— Excelenţa Sa aşteaptă cu nerăbdare clipa când vă va revedea.

— Vă rog, vorbiţi-mi de el.

— Timpul a alunecat asupra lui ca şi asupra Dvs. Monseniorele va fi foarte fericit văzându-vă atât de atrăgătoare!

— Nu vă bateţi joc de mine... Duc o viaţă foarte liniştită!

— N'aveţi griji, necazuri?

— Am avut... atunci când m'am despărţit de Guillaume. Il iubiam mult de tot... Am trăit cu speranţa că-l voi revedea vreodată!

— Excelenţa Sa, deşi doreşte să vă revadă, a ţinut să vă însărcineze, mai întâiu, cu o misiune.

— Ce fel de misiune? întrebă Tereza înspăimântată.

— Nu prea ştiu... poftim însă bani, o scrisoare şi documentele privitoare la această misiune.

Tereza le luă cu grabă şi începu să citiască scrisoarea lui Dubois.

— Slavă Domnului că mai are atâta încredere în mine, spuse Tereza, după ce isprăvi de citit. Voi face tot ce-mi cere!

— Atunci, mă pot înapoia la Paris.

— Spuneţi-i, vă rog, că-l voi asculta în totul. Mă ne plec spre Spania... şi voi fi fericită, la înapoiere, să mă lase să trăesc în umbra lui... ca o servitoare!

— Nădăjduiţi! spuse Antonina.

Peste o săptămână, Tereza Morin, întovărăşită

[illegible] sa serv'toare Irena, ajunse în Pirinei.

La Andora, pe pragul posadei unde trebuia să și petreacă noaptea, ea văzu un bărbat înalt și pu[illegible] barbă mare neagră și cu sprâncenele stufoase.

Tereza pătrundea în sala hanului tocmai când un servitor spunea :

— Domnule Baron, totul va fi gata pentru mâne dimineața la orele 6!

— [illegible] încuviință călărețul.

CAP. IV

Prin Spania

Sosind la Saragosa, Tereza își luă rămas bun de la tovarășii ei de călătorie.

Se simția singură, în țară străină, necunoscută. Nici limba n'o cunoștea.

Se duse la un birou de mesagerii și reținu două locuri în poștalionul care, străbătând Calatayud, Siguenza și Guadalajara, trebuia s'o ducă, în patru zile, în capitala Spaniei.

— Mâine dimineața e plecarea, băigui funcționarul. Tovarăș de drum aveți pe un senior care vine din Franța, împreună cu servitorul lui. Și el pleacă la Madrid. Ceilalți călători coboară în drum.

Tereza fu foarte mulțumită auzind că va face drumul cu un compatriot. Nu se mai simțea atât de [illegible]

A doua zi dimineaţa, cele două femei luară loc în poştalion. Deodată apărură doi bărbaţi şi Tereza deabia putu să-şi stăpânească un strigăt. Unul din ei era gentilomul acela ursuz pe care îl văzuse la posada din Andora. Celălalt era probabil servitorul lui.

Gentilomul o văzu şi el pe Tereza, aruncă asupra ei o privire rece şi se ghemui în fundul poştalionului. Servitorul luă loc lângă surugiu. Acesta sună din trompetă şi sunetul ei grăbi întârziaţii.

Lângă Tereza luă loc un călugăr burtos care începu îndată să îngâne psalmi. Două femei începură să trăncănească. Ultimul călător era un om îmbrăcat ca un negustor: îndată ce se instală, se adânci în nişte socoteli.

Noaptea o petrecură la Catalayud, un drăguţ orăşel maur, situat într'o vale roditoare, aproape de ruinele vechiului Bilibis.

A doua zi dimineaţa pe când rândaşii înhămau caii poştalionului, Irene o luă la o parte pe stăpâna sa şi îi spuse:

— Doamnă, am pălăvrăgit cu servitorul gentilomului, care şi el ştie franţuzeşte, deşi nu arată.

— Ce ţi-a spus?

— Mai întâiu că numele lui e Cristobal, iar pe stăpânul său îl chiamă Baronul de Walef... Se pare că au trecut prin nenumărate aventuri, căci baronul a fost foarte rău rănit şi i s'au mai furat şi nişte scrisori importante.

Când se aşezară în poştalion, locul baronului se nimeri lângă acela al Terezei. La un moment dat, baronul o întrebă:

— Plecaţi la Madrid, Doamnă?
— Da, domnule.
— Păreţi străină... Nu cunoaşteţi Spania?
— Din păcate, nu.
Increzătoare, Tereza începu, puţin câte puţin, să-i povestească despre viaţa ei de provincială.

Baronul o asculta cu atenţie. Când, peste trei zile, ajunseră la Madrid, Walef cunoştea aproape toată viaţa Terezei.

Văzând că nu ştie unde să rămână peste noapte, Walef îi propuse hanul LAS ARMS DE CASTILLO, unde obicinuia şi dânsul să se ducă.

Deabia sosită, soţia lui Dubois, se îndreptă spre ambasada Franţei şi ceru să vorbiască abatelui Moreau.

Fu primită aproape imediat de un omuleţ slab, cu priviri străpungătoare, îmbrăcat în obicinuitul costum preoţesc. Ea îi înmână documentele, preotul le parcurse, tresărind, apoi îşi fixă ochii asupra vizitatoarei.

— Dvs. sunteţi D-na Tereza Morin? întrebă el cu un aer bănuitor.
— Da, Domnule Abate.
— Ştiţi că răspunsul la aceste documente trebuie să-l duceţi Dvs. în persoană, îndărăt în patrie?
— Da, Domnule.
Abatele se apropie de ea şi o întrebă:
— Ştiţi ce fel de misiune aveţi de rezolvat?
— Nu prea ştiu...
— Foarte bine!... Asta voiam să ştiu... Să nu mai

reveniţi aici... Nici n'aţi fi trebuit să veniţi... Dacă mi-aţi fi scris unde locuiţi, v'aşi fi vizitat eu...

Tereza îi dădu adresa hanului unde trăsese.

— O să trebuie să aşteptaţi câteva zile până vă voi aduce eu răspunsul.

Trecură două zile foarte plicticoase pentru Tereza, care aştepta vizita anunţată. S'ar fi dus cu plăcere să se plimbe prin străzile Madridului, dar oraşul acesta ciudat, o înspăimânta. I-ar fi plăcut mult mai mult, să se afle în sătucul ei liniştit din Franţa. Şi apoi şi abatele acela avea o mutră atât de ciudată, încât Tereza nu se simţia deloc în apele ei.

A doua zi dimineaţa primi vizita unui călugăr gras, care semăna ca două picături de apă cu acela cu care dânsa călătorise în poştalion. Călugărul îi dădu o scrisoare, care conţinea numai aceste cuvinte:

„La orele 10 seara, pe şoseaua Alcalei, lângă pod".

— Dece mi-a dat întâlnire la o oră atât de înaintată... şi apoi nici nu ştiu pe unde vine şoseaua Alcale.

Călugărul surâse şi răspunse într'o franţuzească stricată:

— Lăsaţi, Doamnă, vă voi conduce eu...

Când veni călugărul, seara, s'o ia. Irene vru s'o însoţească, dar Tereza o opri, căci, întrucât abatele îi recomandase discreţie, nu voia să aibe martori la cele ce se vor întâmpla.

Deabia făcă Tereza şi călugărul părăsiră casa, că

Irena îl zări pe Cristobal înapoindu-se acasă. Îl chemă îndată la dânsa îi împărtăși temerile sale și-l rugă să urmărească perechea, veghiind asupra stăpânei sale, deoarece ei nu-i prea surâde aventura în care se băgase D-na Tereza Morin.

Servitorul baronului acceptă și se repezi pe urmele celor doi.

Străbătură un labirint de străzi și străduțe, până când ajunseră la una din porțile orașului, care se deschidea pe șoseaua ce duce spre Alcala.

Mergeau de-alungul unui drum pe cari alternau țarinile semănate maidanele și construcțiile în ruină.

Curând, în penumbra nopții înstelate, se desemnă la orizont forma unui pod.

Cristobal, părăsind mijlocul șoselii, înainta adăpostindu-se îndărătul pomilor. Și bine îi prinse, căci apropiindu-se de pod, călugărul se opri, aruncând o privire pătrunzătoare în jurul lui.

Pe punte, se zăriau două umbre. Cristobal le văzu apropiindu-se de călugăr și Tereza. Deodată, cele două umbre se aruncară asupra femeiei lui Dubois, în timp ce călugărul îi strângea brațele la spate, spre a nu putea face nicio mișcare.

Repede ca fulgerul, umbrele aruncară asupra Terezei o pătură și începură să târască femeia după ei

Cristobal se întreba dacă nu e victima vreunei vedenii, atât de repede se desfășurase scena.

Erau trei și el era singur. Deaceia se hotărî să-i urmărească, poate i s'o ivi vreun prilej.

Degeaba încercă Tereza să ... ce-
lor ce o târau cu o brutalitate ...

După un sfert de oră, ...
dire cenușie, a cărei poartă se deschise aproape au-
tomat, iar răufăcătorii intrară înăuntru ...
prin ... iera cu ei.

Împrejurul ...
o liniște adâncă ...

Navarezul așteptă ...
un boschet ...
îndreptă spre ...

să ghicească, cam ce ...

CAP. V

În sierra Guadarrama, la poalele unui vârf ...

construcții studiate.

Era Escurialul, reşedinţa Regilor Spaniei.

In acest palat locuia Filip V, acela cu care Ducesa du Maine doria să facă o alianţă.

Dar Benedicta nu ştia ce viaţă ciudată ducea acest prinţ!

Când Ducele d'Anjou plecase să domnească în Spania, ea avea 24 de ani. Işi amintia de un adolescent serios, puţin sfios instruit, supus, foarte evlavios şi un perfect gentilom.

Dar tânărul care plecase cu asemenea calităţi, din Versailles, devenise cu totul un alt om.

Regele Filip, în vârstă de peste 33 de ani, căpătase un caracter foarte ciudat.

Rămânea uneori zile şi chiar săptămâni în pat, fără să se bărbierească, să se spele, sau să-şi schimbe cămaşa. Se credea întotdeauna bolnav şi îi era mereu teamă să nu fie otrăvit. Pretindea ca regina să guste, înaintea lui, toate mâncărurile ce i se aduceau. Uneori o lovia pe regină, pe medic, pe duhovnic, pe toţi cari erau în apropierea lui. Alteori, rămânea zile întregi în mica lui capelă şi timpul şi-l petrecea numai în rugăciuni şi în cele mai crude canoane.

Regina, Elisabeth Farnese, din marea familie ducală de Parma, era o femee de o frumuseţe fină şi rară.

Totuşi această regină avea un scop: să dea tronului cât mai mulţi copii.

Adevăratul stăpân al regatului era Cardinalul Alberoni, cari unia, într'o oarecare măsură, şiretenia lui Mazarin şi geniul stăruitor al lui Richelieu.

Alberoni, fiul unui grădinar din Florenzuola, din împrejurimile Parme, era foarte devotat Reginei Elisabeta. Reușise să se ridice la cele mai înalte funcțiuni prin spiritul său de intrigant, lăudând și linguşind viciile și vanitățile atotputernicilor pe cari îi apropia. Dealtfel, exista o zicală: piscurile nu sunt atinse decât de vulturi... și reptile.

La acest om se gândise Ducesa du Maine, sub inspirațiile Contelui de Laval.

In acea dimineață, cardinalul, care deasemenea locuia la Escurial, primi vizita Baronului Blase de Walef.

Gentilomul povesti cardinalului aventura din Chatelleroult şi se scuză că nu-i poate înmâna decât scrisoarea lui Cellamare, deoarece acelea ale ducesei du Maine îi fuseseră furate.

— Păcat, îi răspunse cardinalul aspru. Nu trebuie să lași niciodată să-ți scape, ceeace ai în mână.

Cardinalul parcurse scrisorile primite, apoi se mărgini să spună:

— Răspunsul o să-l capeți mai târziu.

Convorbirea se isprăvise.

Intr'o cameră întâlni un preot, care se plecă înaintea lui.

— Scumpe Părinte, strigă Prințul bisericei, sunt fericit că te întâlnesc. Am de vorbit Majestății Sale și aşi dori să ştiu în ce stare se găseşte astăzi?

— Regele e bine, răspunse jesuitul. Tocmai l am spovedit: e vesel şi bine dispus.

— Atunci o să mă înțeleagă.

Alberoni îşi continuă drumul, în timp ce părin-

țele Daubenton, duhovnicul regelui, dispărea îndărătul unei uși.

Filip V; voise ca jesuitul să-l urmeze la Madrid și nenorocitul duhovnic era adeseori țapul ispășitor ale neînțeleselor violențe ale regalului său penitent, dar profita de unele avantaje care îi îngăduia să-și țese urzeala sa de intrigi, încercând să contrabalanseze influența lui Alberoni.

Între timp, Alberoni intrase într'un salon bogat mobilat, unde, lângă o fereastră, o femee era ocupată cu citirea unei cărți sfinte.

Cardinalul se apropie de ea și cu o voce mieroasă și cu un accent italian foarte pronunțat, spuse:

— Ecclentissima Signora Laura, ce mai faceți?

Femeia ridică ochii spre cardinal. Era în vârsta de vreo 60 de ani și puțin cam surdă.

— Mulțumesc, Eminență.

Era Laura Pescatori, doica reginei, venită din Parma. La Escurial se plictisea de moarte.

Această bătrână femee, ignorantă și simplă, reprezenta o mare putere, deoarece avea o influență considerabilă asupra reginei.

— Regina s'a sculat?

— Da... „Povera" de ea; [illegible]

— Aș putea s'o văd [illegible]

Laura puse cartea [illegible] o ușă secretă, apoi [illegible]

— Intrați, Eminență [illegible]

Ministrul pătrunse într'un fel de oratoriu, unde regina îl aştepta, în picioare. Ea îi întinse mâna, pe care el depuse o sărutare foarte respectuoasă.

— Ei, ce s'a întâmplat?

— Am primit din Franţa ştiri foarte interesante... şi voiam s'o consult pe Majestatea Voastră, înainte de a le comunica Regelui.

Regina păru foarte măgulită de vorbele şiretului curtezan.

— Mulţumesc, Domnule Cardinal... Dar... despre ce e vorba? Ştiri bune tot nu ne pot veni nouă din Franţa!...

— Ba... dimpotrivă!

Elisabeta îl privi uimită.

— Binevoiţi să citiţi asta, Doamnă, o pofti Alberoni, întinzându-i scrisoarea lui Cellamare.

Tânăra femee citi lunga scrisoare a lui Cellamare, lăsând, de câteva ori, să-i scape semne de surpriză şi interes.

— Lăsaţi-mi mie scrisoarea asta. Tot mă duc la rege, aşa că-i voi aduce eu noutatea.

Alberoni părea desamăgit. Regina surâse.

— Aveţi încredere în mine, Domnule Cardinal. Regele e în bună dispoziţie acum, dar orice nimic îl poate schimba.

Cardinalul se înclină.

— O să găsesc eu prilejul să-i vorbesc de afacerea asta şi garantat că vă va chema şi pe Dvs. apoi.

— Fie, Doamnă! încuviinţă Alberoni, văzând că regina are dreptate.

Îi dădu reginei documentele şi vru să se retragă, dar fu oprit.

— Domnule Cardinal cred, c'ar fi mai bine să aşteptaţi aci... Poftim, mai discutaţi cu Laura despre patria noastră, pe care dânsa o regretă atât de mult.

Filip V, proaspăt bărbierit, se privea într'o oglindă, când, deodată, în cabinetul lui pătrunse regina, zâmbitoare ca întotdeauna.

— Sire, arătaţi minunat astă dimineaţă!

— Găsiţi, Doamnă? Dar dacă aţi şti cât am suferit astă noapte!

— Asta-i pentrucă v'aţi obosit prea mult la vânătoare. Calul vostru a îmbătrânit.

— Asta am băgat şi eu de seamă. Dar, vedeţi, ca sunt aproape două luni de când n'am mai călărit pe bravul meu Apollon.

— Filip, schimbă regina vorba, eu cred că asta-i mai mult din cauza climei de aici. Vezi, în Franţa verile nu sunt atât de călduroase. D-ta nu prea suporţi căldura...

— E drept.

— Ştii ceva, Filip? Eu am un plan...

Faţa reginei era foarte seducătoare. Un surâs îi flutura pe buze.

— La ce v'aţi gândit, Doamnă?

— Că ar fi foarte bine să petreceţi câtva timp dincolo de Pirinei.

— In ce calitate?

— In calitate de regent al Franţei.

Filip o privi surprins.

— Ciudat fel de a glumi.

— Vorbesc foarte serios și dacă vreți, vă pot lămuri. Aveți prilejul să vă înapoiați în Franța. Vi se propune regența regatului lui Ludovic XIV, bunicul Dvs.

— Filip d'Orleans a murit?

— Ba e foarte sănătos...

— Nu mai înțeleg nimic, răspunse regele căzând într'un fotoliu.

— Regentul a nemulțumit o serie de oameni sus-puși. Aceștia vă roagă să acceptați regența regatului. Iată scrisoarea Prințului Cellamare, ambasadorul Vostru!

— Nu-i așa? răspunse regina, încântată că soțul ei e bine dispus.

— Dar Cardinalul Alberoni ce spune de asta?

— Vreți să-i vorbiți?

— Da... să vie aici.

Alberoni apăru după câteva minute.

— Ei bine, ce spui de vestea asta?

— Merită să fie luată în serios.

— Dar ce înseamnă pasagiul acela unde Cellamare spune că mesagerul ne aduce și o scrisoare din partea ducesei?

Cardinalul explică atunci suveranului său aventura lui Walef.

— Extraordinar... Cine știe pe unde rătăcește acum scrisoarea aceia, care poate deveni o armă în mâna dușmanilor mei. Asta miroase a trădare!...

— Majestatea Voastră să nu se alarmeze... Cellamare ne arată în scrisoare, că ambele mesagii au fost scrise cu cerneală albă, așa că nimeni nu poate ști ce conțin ele.

— Cu toate astea e foarte supărător.
— Aşadar, întrebă regina, sunteţi de părere că trebuie acceptată regenţa?
— Părerea mea este că trebuie să susţinem pe aceia care ne cer ajutorul, răspunse cardinalul, grav.
— Eu aş fi foarte fericit să pot revedea Parisul, mărturisi suveranul.
Cardinalul făcu o plecăciune respectuoasă.
— Aveţi răbdare, Sire! Ducele d'Orleans e foarte uşuratic şi mi-e teamă c'o să-şi piardă titlul.
— Ocupă-te atunci cu răspunsul scrisorei lui Cellamare. Cât despre mine, am să-i scriu şi eu Ducesei du Maine, verişoara şi mătuşa mea.
Prinţul bisericei salută şi ieşi.

CAP. VI

Mănăstirea Mont Carmel

Un gentilom călare... Era Baronul de Walef, care se înapoia dela Escurial.
Urcându-se în camera lui, uimirea baronului fu mare, găsind-o acolo pe servitoarea Terezei Mon n.
— Domnule Baron... să ştiţi că servitorul Dvs nu e aici.
— Cum asta?
Irena îi povesti în grabă de vizita nocturnă a stăpânei sale şi de misiunea cu care îl însărcinase pe Cristobal.
— Drace, murmură baronul, aici nu e lucru curat, şi se încuie în cameră, după ce Irena ieşi.
Deodată răsună o voce în noapte:

— Guidadanos de Madrid? Es midia noche! Oue duermen! (Locuitori ai Madridului, e miezul nopții, dormiți!)

Irena tresări. nu se putea împăca deloc cu acest obiceiu spaniol. Intr'adevăr, pe vremea aceia, paznicii de noapte din oră în oră, anunțau ce ceas e și pofteau locuitorii să doarmă.

Deodată o umbră se îndreptă spre han. Irene îl recunoscu pe Cristobal.

Se repezi în întâmpinarea lui.

— N'ai văzut-o?

— Nu... prea, răspunse el, ocolind.

Cristobal bătu la ușa stăpânului său și fața se strecură după dânsul.

După înfățișarea lui Cristobal și a Irenei, Walef, pricepu că s'a întâmplat ceva grav.

— Domnule Baron, femeia a căzut într'o cursă. Nenorocita a fost târâtă cu forța și închisă într'o mânăstire.

Și Cristobal povesti, cu deamănuntul, stăpânului său, tot ce văzuse în noaptea aceia.

Irene plângea. Baronul începu să umble prin cameră, gânditor.

— Nu trebuie să desnădăjduiești, spuse el, în sfârșit, Irenei. O scot eu pe stăpâna D-tale din încurcătură.

— E pierdută, sărmana, pierdută!

— Mai poți ieși dintr'o mânăstire, dacă ai fost dusă acolo cu sila.

Când Tereza Morin se văzu îndărătul zidurilor

mânăstirii, crezu c'o să moară de frică. Degeaba se întreba ea ce crimă făptuise. Când i se luă pătura de pe cap, ea se văzu într'o sală mare, goală și albă, în fundul căreia se zărea un crucifix uriaș.

Cei trei oameni o împinseră spre o bancă, unde nenorocita căzu, fără împotrivire, sleită de puteri și viață.

O ușă se deschise tăcută și din sală apăru o femee.

Tereza recunoscu, după port, pe o călugăriță a ordinului Mont Carmel.

Călugărul se repezi spre această femee și plecându-se foarte adânc, spuse:

— Aqui este la mujer que esperam! (Iată femeia).

Călugărița voi să răspundă, dar deodată Tereza se ridică de pe bancă și se aruncă la picioarele ei.

— Doamnă, apărați-mă!

Călugărița îi răspunse blând, într'o franceză perfectă:

— Nu-ți fie teamă, soră. Aici ești în siguranță, sub paza Domnului.

Pronunțând aceste cuvinte, ea își făcu semnul crucii.

Tereza rămase în genunchi, tremurând.

— Esta bien! Oueden irse! (In regulă, puteți pleca!) spuse călugărița celor trei.

Călugărul salută și plecă însoțit de ceilalți doi.

— Scoală, soră și urmează-mă, spuse apoi călugărița Terezei, întinzându-i mâna.

Vocea era compatimitoare, binevoitoare chiar. Tereza o ascultă, fără să murmure un cuvânt.

Intrară într'o cameră simplă, împodobită însă cu minunate tapiserii religioase.

— Fiica mea, te afli aci într'o mânăstire închinată Domnului, unde toate sufletele cari au păcătuit vin să-l roage pe Cerescul Stăpân să le acorde nemărginita lui iertare.

Tereza se înfioră, dar totuşi nu înţelese.

— Ştiu că ai păcătuit şi viaţa care a dus-o până acum a fost o ocară adusă Domnului... Deacum înainte te vei putea ruga Celui de Sus să-ţi ierte păcatele făptuite.

— Nu e cu putinţă! Nu vreau!

Stareţa îşi schimbă atitudinea.

— Taci, nenorocito, nu înţelegi că vorbele D-tale sunt o nouă ocară adusă Domnului? Uiţi că te afli în Mânăstirea Mont Carmel?

— La carmelite?... Nu... nu...

Şi voi să se repeadă spre uşă, dar stareţa o opri.

— Fii cuminte, altfel avem aici celule groaznice în cari nu voi şovăi să te bag!

Desnădăjduită, Tereza căzu pe o bancă, şi îşi strânse capul în mâini, crezând că e în prada vreunui vis urât.

— Dacă ai păşit pragul acestei case... nu mai poţi eşi... nici chiar moartă! Dealtfel, moartă eşti din această clipă! Moartă pentru lume, moartă pentru prieteni, moartă pentru orice dragoste!

— Iertare, bâigui Tereza.

— Numai Dumnezeu poate ierta...

— Dar ce am făcut? strigă nenorocita cu o voce sfâşietoare.

Călugăriţa se apropie de ea.

— Ce ai făcut, mizerabile? Te-ai căsătorit cu un preot! Acest om mai trăieşte încă... şi tu n'ai altă ţintă decât să stai cu el!

Tereza scoase un ţipăt groaznic şi leşină.

Stareţa privi victima ce zăcea pe parchet, avu un gest de milă şi părere de rău, apoi apăsă cu degetul pe o sonerie.

Peste câteva clipe apărură două carmelite, care, văzând corpul neînsufleţit al Terezei, îl ridicară, eşind cu el din cameră.

Atunci Stareţa îngenunchie înaintea crucifixului, cerând, Domnului, iertare pentru cele ce făptuise

Baronul bănuia că o maşinaţie drăcească fusese pusă la cale şi era convins că Tereza era victima unei intrige venită de sus.

Incercă s'o facă pe Irena să vorbească, dar servitoarea nu ştia nimic. Jura că stăpâna sa trăise întotdeauna singură la Brive şi nu aparţinuse niciodată vreunei secte politice sau religioase.

Din vorbele servitoarei, Walef înţelese că se află în faţa unui mister şi se hotărî să-i afle cheia.

Trecură vreo trei zile, fără ca baronul să-şi poată face vreun plan. In dimineaţa zilei a patra, primi din partea Cardinalului Alberoni, vizita unui ofiţer, care-l chema la Palat.

Fu introdus fără întârziere la Cardinal, care-l primi cu oarecare bunăvoinţă.

— Îmi pare bine că te văd, baroane... Mai deunăzi ți-am vorbit ceva mai aspru și crede mă că mi pare rău. Știu că, totuși, ți-ai făcut datoria. De aceea, n'am să te trimit îndărăt în Franța...

— Poate să-mi spună Eminența Voastră dece?

— De oameni ca D-tale am nevoie aici... Vorbește mi de ambițiile D tale...

Gentilomul crezu că visează și deodată își aminti de Tereza. Va rămâne în Spania, deci se va putea interesa și de dânsa.

— Eminența Voastră mă copleșește. Imi voi putea atinge, astfel, scopul vieței mele.

— Care?

— Sunt foarte atașat de sfânta noastră mamă Biserica și de mult caut să mă disting, pentru a putea cere o funcție care să-mi realizeze dorințele

— Și cam ce fel de post ai vrea?

— Aș vrea să intru în corpul ofițerilor arcași ai Sfintei Inchiziții.

Cardinalul se gândi puțin.

— Fiat voluntas tua! Iți vei primi brevetul de ofițer...

— Ciudată idee, murmură cardinalul, după plecarea baronului. Dece însă îi e teamă ducesei de acest om, căci ea m'a rugat să nu-l retrimit în Franța? Insfârșit, vom vedea!

CAP. VII

Inchiziția intră în scenă

Baronul se înapoie foarte vesel, la Madrid. Noua lui funcție îi va îngădui s'o scape pe Tereza și în

schimb ea îi va destăinui secretul ei, căci Walef era sigur că există o taină care îi va aduce multe folose.

Peste câteva zile primi brevetul și își luă slujba în primire.

Primele zile căută să pătrundă misterele acestei instituții „îngerești și drăcești totodată" și între timp își pregătea planul. Firește că și Cristobal fa cea parte din conspirație.

Mai întâiu însă, voia să afle cum era organizată Inchiziția!

Walef, grăbit să isprăvească mai repede, riscă un demers îndrăzneț, ce putea să fie plin de primejdii.

Intovărășit de 6 arcași, se îndreptă spre mânăstirea Carmelitelor și ceru să-i vorbească stareței. Acesta se grăbi să alerge, deoarece numele sfintei Inchiziții își produse efectul.

— Doamnă, a ajuns până la urechile seniorilor judecători că deții a ci o străină!...

Stareța îngălbeni:

— Intr'adevăr... e franțuzoaică...

— Așa-i... e suspectată de erezie... In acest caz, prezența ei în acest loc sfânt, devine foarte odioasă...

— Eretică? protestă stareța. Nu-i adevărat. Femeia e catolică. Răspund eu de ea.

— Vă luați o mare răspundere. Ce dovezi aveți?

— Cred că... murmură carmelita.

— Nu ajunge să credeți. Aveți dovezi?

— Aparțineți sfintei Inchiziții, așa că vă pot

vorbi! Femeia aceasta a intrat în mânăstire, în urma cererei Abatelui Moreau, deasemenea în urma poruncei Excelenței Sale Cardinalului Dubois.

— Ministrul francez?

— Da.

— Și cu ce drept bagă el o străină într'o mânăstire spaniolă? In virtutea căror puteri?

— Am primit porunci din partea conducătorilor ordinului meu. Am trebuit s'ascult...

— Ați făcut rău. Ministrul regentului Franței n'are nicio putere în această țară și cred că știți că legăturile între ambele regate, nu sunt chiar atât de prietenoase. Voi raporta judecătorilor Inchiziției.

Gentilomul plecă, lăsând-o pe stareță îngrozită de cele ce auzise.

Walef se înapoie la mânăstire, înarmat cu un fals mandat al Marelui Inchizitor, care-l autoriza să procedeze la interogatoriul Terezei Morin.

La vederea baronului, soția lui Dubois, fu cât pe ce să scoată un țipăt de bucurie, dar se stăpâni, căci baronul îi făcuse semn să tacă.

— Doamnă, începu Walef, sunt trimis de Sfânta Inchiziție să procedez la interogatoriul Dvs. Vreți să răspundeți la întrebările mele?

— Da.

— Mai întâiu, cum sunteți tratată aici?

— Sunt puțin binevoitori cu mine, și nu știu de ce sunt ținută prizonieră.

— Unde sunteți găzduită? Intr'o celulă?

— De câteva zile numai... Mai înainte am fost ținută într'o cămăruță mică scobită sub pământ...

— Nu vă lasă să ieșiți?

— Niciodată.

— Dar mânăstirea are și un parc?

— N'am dreptul să-l viz tez.

Asta îl contrarie pe baron. Își făcuse un plan prin care să-i înlesnească Terezei evadarea, dar vedea că sunt prea multe piedici. Trebuia deci să caute alt plan.

De când era ofițer de arcași, legase oarecare prietenie cu câțiva membri ai Tribunalului Inchiziției.

Un procuror eclesiastic mai ales, Don Inigo de la Costa, care îndeplinia funcția de acuzator pe lângă Sfântul Oficiu, schimbase în nenumărate rânduri cu Walef, cuvinte foarte prietenești.

Se hotărî să se des'ăinuiască deci acestui om. Și prilejul se ivi a doua zi.

Walef fusese însărcinat cu un ordin secret. Să pună mâna pe un bătrân portughez, care se ocupa cu prezicerile, chiromant a și alchimia.

Walef se îndreptă spre locuința bătrânului, pe care îl găsi înconjurat de familia sa. Casa se bălăcia într'o mizer e grozavnică.

Baronul fu primit cu țipete, gemete și lacrimi. Soția și fetele lui se târau la picioarele gentilomului în timp ce cei trei fii ai bătrânului, înconjurându-l, păreau că vor să-l apere de orice atingere.

Înaintea acestei atitudini, Walef avu o inspirație subită. Porunci arcașilor să pună mâna pe băeți și iele și rămase singur, cu acuzatul, în cameră.

Bătrânul tremura din toate mădularele și prăbușit pe un scaun șchiop, îngâna lungi și neînțelese rugăc uni.

— Vrei să te scap? îl întrebă Walef, pe negândite.

— Vai, monseniore...

— Răspunde...

— Sunt nevinovat...

— Vorbește, îți ofer salvarea, cu o condiție...

— Care?

— Ai tăi să mă ajute în totul ce le voi cere.

— Dar...

— Da sau ba?

— Ce vreți cu mine?

— Te vei duce la închisoare, dar pe onoarea mea că te scap. Consimți?

— Nobile senior... vor face tot ce le voi cere!...

— Când copiii tăi vor intra în cameră, să le spui, să se puie la dispoziția mea.

— Vă făgăduesc, monseniore.

Walef se duse spre ușă și făcu semn soldaților să introducă prizonierii.

Toți se repeziră spre bătrân, dar deodată se opriră ca prin farmec.

Bătrânul le vorbea într'o limbă necunoscută și neînțeleasă nici de Walef, nici de arcași. Când Walef socoti că bătrânul le spusese tot ce avea de spus, porunci arcașilor să-l ia de acolo.

In stradă, bătrânul fu primit cu blesteme și înjurături.

Plecând, Walef, șopti fiilor bătrânului:

— Vin deseară... la ora zece.

Intr'adevăr, seara la ora 10 Walef apăru.

— Așa precum cred că v'a spus și el, eu îl pot salva, dacă și voi îmi faceți un serviciu.

— Seniore, pentru viața tatălui nostru venerat, suntem gata la orice, declară cel mai vârstnic.

— Atunci sunt sigur că ne vom înțelege.

Și le vorbi îndelung.

— Dacă suntem prinși, suntem oameni morți, făcu Zaharia, unul din fii.

— Cine o să vă recunoască noaptea, râse baronul, puteți să vă și deghizați, dar trebuie să fiți negreșit 12 inși.

— Ești sigur că femeia asta cunoaște mașinațiunile bătrânului vrăjitor?

— Sigur, senor procuror.

— Spui că se găsește la Mânăstirea Carmelitelor?

Walef făcu un semn afirmativ.

— Ține atunci ordinul prin care această femee e chemată înaintea Tribunalului Inchiziției.

— Când trebuie să execut acest ordin?

— Când ți-o face plăcere.

— Atunci mâine noaptea, pentruca să nu atrag atențiunea nimănui.

— Fă cum vrei. Dar cum ai spus, Walef? Cea mai tinerică din fetele bătrânului e chiar atât de frumoasă?

— O brunetă de 17 ani... ceva delicios...

— Dios! strigă Don Inigo, așa o minune trebuie să văd și eu.

— E cam sălbătecuţă, dar dacă îi veţi făgădui graţierea bătrânului, se va domestici.

— Ei şi? Am să-i promit... Mare lucru?!

CAP. VIII

Răpirea

Un grup de oameni se opri înaintea porţii Mânăstirii Carmeliţilor.

— Haide, soră... deschide...

— Domnule ofiţer, se auzi o voce îngrozită, la ora asta din noapte...

Ofiţerul trecu pragul, urmat de cei 6 soldaţi.

— Ce doriţi, domnule? îl întâmpină stareţa.

— Din ordinul Sfintei Inchiziţii!

Aceasta ceti documentul înmânat de ofiţer, tresări şi deveni galbenă ca lămâia.

— Să vină femeia.

— Indată, senor.

Walef se înclină respectuos.

La vreo 500 metri de mănăstire, un alt grup sta ascuns, pe după nişte tufişe.

Capetele lor erau ascunse de nişte cagule călugăreşti, iar pumnalele din mână şi săbiile ce atârnau de coapse trădau îndeletnicirea lor; erau, fără îndoială, nişte briganzi.

— Miguel, eu nu prea am încredere...

— Dece tremuri, Zaharia?

— Omul acela mă înspăimântă.

— Principalul e că ne salvăm părintele.
— Dar asta-i o aventură grozavă... Să răpim s carmel tă!
Deodată se auzi o trupă în marş.
In frunte venia un om, apoi, doi câte doi, niște umbre escortau o femee.
Deodată apărură niște umbre misterioase și cât a clipi, arcașii fură făcuți inofensivi.
Un om în cagulă se îndreptă spre șef:
— Predă-te, senor! Nu-ți vom face niciun rău...
— Niciodată! urlă ofițerul, care începu să-și învârtească sabia ca pe o morișcă.
Intre timp, arcașii fură duși mai la o parte și legați fedeleș.
Unul din agresori se apropie de femee și îi spuse:
— Urmează-mă, Doamnă... Sunteți salvată!
O luă de braț, deoarece Tereza Morin, mai că nici nu se ținea pe picioare de înspăimântată ce era.
Intre timp, Walef continuă să dueleze, deodată însă se împiedică, scoase un strigăt surd și se prăbuși la pământ.
Tereza se întreba mereu dacă nu visează.
Curând ajunse lângă un boschet de castani, de unde o umbră alergă în întâmpinarea lor.
— Doamnă... Doamnă... Sunt atât de fericită.
Irena, nebună de bucurie, se aruncase în brațele stăpânei ei. Lângă cele două femei apăru o umbră bărbătească.
— E servitorul baronului de Walef... și logodnicul meu, prezentă Irena.

— Trebuie să fugim. Am adus şi catâri, spuse Cristobal.

Cele două femei încălecară, ascultătoare.

— Unde mergem?

— Undeva unde nu vom fi căutaţi, răspunse Irena. Intr'un sătuleţ pierdut în Navarra, într'o regiune muntoasă, spre Pampeluna. Acolo trebuie să stăm ascunşi.

Walef, rănit, fu transportat la Madrid de către unul din paznicii Inchiziţiei. Un medic fu chemat în grabă şi curând Walef fu în afară de orice primejdie.

Don Inigo se înfăţişă, a doua zi, la căpătâiul bolnavului, aducând cu el şi urările de însănătoşire ale Sfântului Oficiu.

A doua zi, Walef socoti că e bine să se scoale din pat, dar cum se arătă foarte slăbit, marele Inchizitor îi acordă un concediu de o lună de zile.

El se pregăti de plecare după ce, cu ajutorul lui don Inigo, bătrânul fu pus în libertate.

Intr'o seară sosi şi el în satul unde Tereza sta ascunsă. Venirea lui provocă explozii de mulţumire şi recunoştinţă.

— Doamnă, aş dori să vorbesc cu Dvs.

— Vă ascult.

— Am aflat dece aţi fost închisă în mânăstire.

— Atunci vă rog să-mi spuneţi şi mie numele duşmanilor mei.

— Nu e decât unul singur. Ministrul Regentului.

Tereza îngălbeni, apoi povesti, cu deamănuntul, tot ce se întâmplase cu ea.

Baronul nu-și putu reține un strigăt de uimire. Dubois, cardinalul, era soțul acestei femei ?

O mare bucurie îl cuprinse. Înțelese că ministrul Franței se află în mainele sale.

PARTEA IV-a

CONSPIRAŢIA

CAP. I

Ducesa completează

Laval revenise la Paris, suferind încă de pe urma rănii primită la Chatellerault, dar ne mai putându-şi stăpâni nerăbdarea de a o revedea pe D na du Maine şi de a-i comunica succesul misiunei sale.

Intrând în salonaşul dela Sceaux, Laval o văzu pe Benedicta trântită pe canapeluţa ei obicinuită, sub oglinda veneţiană. Trăsăturile ducesei străluceau de plăcere şi un surâs radios îi întredeschisese buzele atunci când contele intră în cameră.

Acesta, grav, îngenunchie la picioarele ducesei şi îi întinse cele două scrisori pentru cari suferise atâta.

— Iţi mulţumesc, conte, pentru toate câte ai făcut. Acum stai şi povesteşte-mi cu deamănuntul tot ce ţi s'a întâmplat.

Când Laval isprăvi de povestit, fața ducesei era roșie ca focul, iar sânul i se ridica cu furie.

— Conte, nu știu când mă voi putea achita vreodată...

— Să nu mai vorbim de asta, Doamnă. Viața mea îți aparține... Aș dori, mai curând, să știu, dacă pe aici totul e în regulă.

— Da, pe aici avem numai vești bune. Partizanii noștri sunt numeroși... Ducele de Richelieu ne scrie că regimentul său se va alătura trupelor venite din Spania. In Bretania, nobilimea muncește pentru noi, iar la Paris D-l de Mesmes recrutează aderenți pentru partidul nostru.

— Minunat... Dar din Spania, nimic?

— Deocamdată... Alberoni nu-l retrimite pe Walef în Franța și asta e ceva. Mie mi-e teamă de acest om.

— Și eu îl cred primejdios.

— E o vie primejdie pentru scopul nostru.

— Intrunirile tainice au fost?

— Uneori. Launay, Malzieux și cu mine ne ocupăm cu redactarea proclamațiilor, scrisorilor și declarațiilor pe cari le trimitem mai întâi regelui Filip, ca să le aprobe. Acestea vor fi mai târziu recopiate și răspândite printre prietenii noștri, atunci când va veni momentul.

— Sunt convins că veți învinge, Doamnă, dar trebuie să aveți răbdare. Alteța Sa Ducele bănuie ceva?

— Tremură, ca de obiceiu, răspunse ducesa cu indiferență. Cât despre Regent, e în mâinele D-re

de Parabere și a Ducesei de Phalaris. Ducele de Burbon e foarte ocupat cu Marchiza de Prie, iar Dubois e în vizită mereu la Fillona.

— Asta și cu d'Argenson sunt cei mai primejdioși. Dar contele de Toulouse?

— Cumnatul meu s'a retras în castelul său din Rambouillet împreună cu familia sa. Dacă reușim, va fi și el cu noi! Laval, de seară are loc conferința șef lor partidului. Vii și D-ta?

— Firește! Cine va fi acolo?

— Polignac... Pompadur... Richelieu... Malzieux...

— Vin și eu atunci... Unde are loc conferința?

— La Abatele Brigaut, acasă.

— Eu credeam că ați închiriat vreo casă...

— Dece? N'avem una în strada St. Honore?

Ea roși amintindu-și de această casă, dar Laval nu păru să bage de seamă.

— Vine și prințul de Callamare?

— Nu prea cred. Nu vrea să fie văzut. Dacă l-ar conduce, însă, cineva...

— Eu voi fi acela.

CAP. II

Conferința

În aceeaș seară, Cellamare lucra în cabinetul său când i se aduse un bilet cu următorul conținut:

„D-l de Cellamare poate veni deseară la Arsenal. „Il va aștepta jos o trăsură, condusă de o persoană „de încredere".

Ambasadorul Spaniei atse îndată biletul, apoi îşi sună serv'torul.

— Pălăria, mantaua şi sabia, porunci el. Ies! Mă aşteaptă jos o trăsură.

Prinţul privi cu atenţie faţa surugiului şi fu cât pe ce să scoată un ţipăt de surprindere, recunoscându-l pe Laval. Se urcă deci, foarte liniştit, în trăsură. Se ştia în pază bună.

Puţin timp după sosirea lui Celiamare şi Laval în casa Abatelui Brigaut, apăru şi Benedicta urmată de Malzieux.

Lipsea numai Richelieu, dar toată lumea ştia că acesta nu prea e punctual.

Pompadur anunţă că şase mareşali au făgăduit concursul lor şi al trupelor în subordine. Polignac anunţă că toată nobilimea din Bretagne se va alătura trupelor spaniole.

— Dar ce-o fi cu Richelieu? întrebă deodată Laval.

— O fi alergând după vreo fustă! răspunse Polignac.

— Domnilor, trebuie să vă comunic şi eu ceva, anunţă, foarte grav, Cellamare. Suveranul meu acceptă propunerile Dvs.

Aceste vorbe fură salutate cu o explozie de triumf.

— Majestatea Sa şi Cardinalul Alberoni vor să fie ţinuţi în curent, iar atunci când momentul o va cere, trupele spaniole vor pătrunde în Franţa.

— Victorie! strigă Polignac.

Deodată ușa camerei se deschise cu violență și abatele Brigaut pătrunse în cameră, strigând:

— Suntem pierduți!... Poliția!...

Laval se repezi spre ducesă.

— Fugiți, Doamnă! Nu vreau să vă găsească aici!...

In camera vecină răsună deodată un hohot vesel de râs și un om apăru pe prag. Purta uniforma polițienească, dar era singur singurel.

— Richelieu! strigă ducesa.

— Foarte necăjit că v'a speriat! răspunse acesta.

— Ce înseamnă gluma asta, Domnule?

Ducele își mușcă buzele. Nu prea-i plăceau dojenile.

— Deoe vă supărați că m'am travestit? Il văd și pe D-l de Laval deghizat în surugiu!

— D-l de Laval a avut motive.

— Și eu am. Vreți să le cunoașteți?

Ducesa înălță din umeri, supărată.

— Aveam o întâlnire cu o fetiță minunată. Fiindu-mi teamă că bărbatul acesteia să nu mă surprindă, am pus uniforma asta care mă spală de ori ce bănuială. Numai că toate au eșit anapoda. Prostu de bărbatu-său ne surprinde, eu nu-i pot dovedi identitatea și sunt nevoit să săr pe fereastră... Ne mai având timp să-mi schimb hainele, am venit aici așa cum mă vedeți...

— Numai că l-ai cam speriat pe Abatele Brigaut, râse ducesa.

— Imi pare rău. In schimb vă aduc o veste

bună: l-am cucerit și pe Ducele de Nevere pentru cauza noastră. Totul e pregătit pentru Crăciun!

— Pentru o asemenea noutate, strigă ducesa veselă, meriți toată iertarea noastră.

Conspiratorii se retraseră apoi, unul câte unul, pentru a nu atrage atenția cuiva.

Benedicta, rămasă singură cu Laval, se apropie de acesta.

— Prietene, ce-ai fi făcut dacă ar fi fost, într'adevăr, poliția?

— Mi-aș fi scos sabia din teacă și nimeni nu s'ar fi putut apropia de Dvs.

Ducesa nu răspunse nimic, dar apucă mâinile lui Laval și le strânse între ale ei.

Laval se înfioră, gemu, în prada unei mari dureri interne, apoi se plecă foarte respectuos:

— La revedere, Doamnă. Trebuie să-l conduc acasă pe D-l de Cellamare.

In aceeaș noapte, ducesa se destăinui D-rei de Launay:

— Mititico... mi-e teamă c'o să mă îndrăgostesc!

— Demult vă doresc asta.

— Dece?

— Ca să fiți și Dvs. odată, fericită.

CAP. III

Misiune secretă

In noaptea de 30 Noembrie 1718, pe la vreo orele 11, Mariana L'sereau, îl aștepta pe Montaleone care întârzia.

Deodată se auziră pași pe coridor, în ușă se auziră 4 lovituri repezi și marchizul apăru în prag. Fata se repezi în întâmpinarea lui și îmbrățișându-l cu dragoste, îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Ce-i cu tine iubito?

— Sunt fericită... Mi-era teamă că n'o să te mai revăd!...

Il atrase spre un scaun, dar în această clipă remarcă ținuta gentilomului.

Ce-i cu costumul acesta de călătorie și luptă? De unde vii astfel înarmat? întrebă, văzând pistoalele ce-i atârnau la brâu.

— Plec chiar în noaptea asta spre Spania.

— Pleci... și mă lași? întrebă Mariana, îngălbenind.

— Duc un mesagiu secret stăpânului meu și nu mă pot sustrage dela această misiune.

Căzuse, neînsuflețită pe scaun și ochii îi înotau în lacrimi.

— Nu voi lipsi mult timp. Trei săptămâni, doar. Și apoi nu te voi mai părăsi niciodată, ți-o jur!

— Dece să pleci tu? N'au putut găsi un altul?

— Și Porto Carerro pleacă cu mine?

— Așa de gravă e chestiunea?

— Foarte gravă, răspunse el, gânditor?,

— Cine știe prin ce primejdii vei trece...

— Nu-ți fie teamă, Domnul mă va ocroti. Acum, iartă-mă, trebuie să plec. Porto Carerro mă așteaptă. Plecăm imediat...

Montaleone o strânse cu dragoste la piept, apoi o sărută pe frunte.

— Mariana, te iubesc şi sunt al tău pentru totdeauna. Când voi reveni, ne vom uni pentru toată viaţa. Ţi-o jur !

Fata plângea cu suspine. E atât de greu să te desparţi de acela pe care îl iubeşti.

— Du-te, spuse ea însfârşit şi nu mă uita !

— Niciodată.

Fillona auzise totul.

— Dacă Montaleone e trimis în Spania, în locul vreunui curier obicinuit, atunci chestiunea trebuie să fie foarte gravă, gândi ea.

Işi aruncă un voal uşor pe cap şi cu paşi uşori se strecură în stradă.

Zăpada cădea uşurel dar Fillona mai că nici n'o luă în seamă. Se opri înaintea unei căsuţe din strada Petits-Chaps.

— Cine-i acolo ? se auzi o voce, atunci când ea bătu.

— Deschide, Jerome !

— Ce cauţi aici, la ora asta ? o întrebă Buvat.

— Bagă-te în pat.. şi ascultă-mă, îi porunci Antonina, când intră în casă.

El o ascultă şi se băgă sub plapomă.

— Ai fost astăseară la ambasadă ?

— M'am înapoiat mort de oboseală. M'au ţinut acolo până pe la vreo 10. Am avut scrisori urgente de copiat.

— Porto Carerro şi Montaleone erau şi ei acolo ?

— Da, şi prinţul.

— Şi mai cine încă ?

— Abatele Tournemine.

— Duhovnicul D-nei du Maine? Jerome, scoală-te!

— Eşti nebună? Dece mi-ai spus să mă bag în pat?

— Scoală-te şi du-te la ambasadă! E vorba de averea noastră viitoare!

Copistul, coborî din pat şi începu să se îmbrace.

— Ce să fac la ambasadă?

— Să copiezi toate scrisorile pe cari le-ai scris astăzi!

— Dar multe din ele au plecat.

— Nu-i nimic. Copiezi ce-a rămas.

CAP. IV

Se sfâşie vălul

Dubois intră repede în cabinet şi Fillona se repezi spre dânsul. Trăsăturile feţei ei erau absolut răvăşite.

— Ce vânt te-aduce atât devreme?

— Monseniore, am descoperit un complot contra siguranţei Statului.

Dubois începu să râdă.

— Şi pentru asta mă deranjezi? Fillona. Fillona, ce-o să mă mai superi odată!

— Supăraţi-vă, dacă vreţi, dar mai întâiu lăsaţi-mă să vă lămuresc...

Şi povesti pe nerăsuflate incidentele din ajun.

— Unde sunt hârtiile? întrebă Guillaume lacom.

— Iată-le.

Ca şi mai toţi oamenii instruiţi, depe timpul său, cardinalul cunoştea limba lui Cervantes şi Calderon.

— Era şi timpul, murmură el, după ce le citi. Fillona, nu vom putea uita serviciul ce ne-ai făcut... Nu uita însă că tăcerea e de aur... Niciun nume să nu pronunţi...

— Nu e nimic... Cine nu ştie că Abatele Tournemine, duhovnicul Ducesei du Maine, e bun prieten cu Abatele Daubenton, spovedoitorul regelui Spaniei?

— Mă, drace, de când sunt ministru n'am avut o aşa afacere gravă de lichidat.

— Făceţi-vă atunci că nu ştiţi... Daţi-mi hârtiile înapoi şi... basta! îl ironiză spioana.

— Glumeşti? Spui că Porto Carerro şi cu Montaleone au plecat astă noapte?

— Da, plecarea asta pe nepusă masă mi-a dat firul întregei afaceri.

— Au un avans de câteva ore, doar. Oamenii mei o să pună mâna pe ei, cu siguranţă!

Luă o pană de gâscă şi mâna lui începu să alerge cu repeziciune pe hârtie.

— Aşa... Uite ordinul prin care se porunceşte arestarea unui bancher spaniol, care, vrând să scape de creditorii săi, trece în Spania cu Abatele Porto de Carerro.

Fillona se înfricoşă.

— Cum asta? Nu v'am spus că Montaleone e ataşat la ambasada Spaniei?

Ministrul surâse.

— Știu eu asta... Dar ce te faci dacă Porto Carerro și Montaleone sunt arestați și nu se găsește asupra lor niciun document? Pe când dacă e luat drept bancher, poate fi percheziționat și după ce Montaleone arată că e Montaleone, i se poate da drumul, făcându-i-se obicinuitele scuze.

Ministrul chemă un servitor și îi încredință plicul.

— Maroy! Du plicul acesta la locotenentul general. Câțiva ofițeri de poliție s'o pornească imediat pe drumul care duce spre Spania!

— Apoi să mă înapoiez aici, Monseniore?

— Da, ca să-ți faci pregătirile trebuincioase, deoarece și tu pleci.

Servitorul dispăru, iar Dubois își frecă mâinele.

— Regentul o să fie foarte mulțumit. Tocmai căutam motive care să justifice războiul nostru cu Spania...

— Războiul cu Spania?

— Francezii cam sunt împotriva lui, dar pe chestia conspirației, îi vom convinge noi...

— Păi... nu e vorba ca regele să se căsătorească cu o Infantă de Spania. Ea trebuie să fie deacum pe drum!

— Nu-i nimic: o trimitem noi peșcheș îndărăt.

Apoi, schimbându-și tonul:

— Fillona, vreau ca tu să-l întovărășești pe Maroy.

— Eu?

— Ești foarte șireată și cu cei doi spanioli trebuie să umblăm cu multă prevedere.

— Zău Monseniore, multe îmi mai cereți!

— Fillona, n'am încredere decât în tine... Și cum tu ești în curent cu afacerea asta care trebuie să rămâie o taină pentru toată lumea, numai tu ești capabilă să duci însărcinarea la bun sfârșit.

— Dar de Maroy sunteți sigur?

— Mi-e devotat cu trup și suflet.

CAP. V

Pe șoselile Franței

Maroy și Fillona părăsiseră Parisul la 1 Decembrie.

Un omăt îmbelșugat acoperea șoselile, dar poștalionul, la care erau înhămați patru bidivii, alerga ca vântul.

Înaintea lor plecaseră doi curieri, cu porunci semnate de Dubois, cu misiunea să rechiționeze de pretutindeni, în fiecare oraș, alți cai și alte poștalioane, pentrucа voiajorii noștri să nu piardă timpul.

Din această cauză, la Chartres, Orleans, Blois și Tours, Antonina schimbase diligența fără nicio pierdere de vreme.

În fiecare poștalion, găsiau alimente, băutură și câte o mică lămurire:

„Spaniolii au șase ore de avans" sau.

„Au patru ore de avans" sau

„Au părăsit orașul acum o oră și jumătate".

— Cred că la Poitiers îi ajungem, spuse Fillona.

Maroy tocmai voia să-i răspundă, când deodată zăriră un călăreț care sbura, ca o săgeată, spre Paris.

— Cu neputință, spuse Antonina.

Incercă să-l vadă mai bine, dar călărețul era departe.

— El e... nu cred să mă înșel...

— Montaleone.

— Acela pe care îl urmărim?

— Da,

In zare apăreau primele case dela marginea orașului Poitiers.

— Oprește! răsună o voce poruncitoare.

— Diligența se opri, și călătorii recunoscură pe cei doi curieri cari îi precedau.

La marginea șoselii staționa o diligență, de dimensiuni mici și numai cu doi cai la ham.

Imprejurul diligenței o sumedenie de oameni vorbiau și gesticulau,

— Doamnă, se apropie unui din curieri, această diligență aparține spaniolilor. Unul din ei ne-a scăpat. A încălecat unul din caii noștri și a șters-o spre Paris.

— Cum... și nu l-ați urmărit?

— Dacă mă luam eu după el, camaradul meu ar fi rămas singur cu servitorii lui în număr de patru. Din fericire printre curioșii ăștia se află și doi polițiști ai D-lui d'Argenson și grație lor am putut pune mâna pe cei patru.

Antonina se îndreptă spre diligență. Porto Carerro se afla în ea.

— D-ta aici?

— Dece n'aş fi? D-ta nu eşti?

Tonul femeii îl cam surprinse pe abate, care începu să cam bănuie ceva.

— In tot cazul îmi pare bine că eşti pe aici. Poţi să faci ceva pentru mine?

— Cu plăcere, dacă e cu putinţă. Despre ce e vorba?

Porto Carerro părea foarte încurcat.

— Am fost opriţi pe drum, par'că am fi fost nişte tâlhari de codru. Nici nu ştiu ce vor oamenii ăşt a dela mine. Cică e vorba de un bancher spaniol. Habar n'am...

— Dar bancherul unde e?

— A... şters-o!

— Bancherul?

— Nu e un bancher. E tovarăşul meu de drum.

— Dar cu cine erai?

— Cu Marchizul de Montaleone.

— Păi dacă era aici... dece a şters-o?

Porto Carerro tăcu. Nici nu ştia ce să răspundă.

— Dece a plecat? Dacă stătea pe loc, totul se lămurea, râse Fillona.

— Vădit, băigui Porto Carerro. Jignit de felul cum se purtau poliţiştii cu el, într'un moment de mânie a plecat spre Paris, ca să se plângă ambasadorului, desigur!

— Rău a făcut!... Ia să încerc să vă scot din încurcătură, deşi nu ştiu cum să fac.

Fillona se îndreptă spre şeful poliţiştilor, pe care îl trase mai la o parte.

— Prietene, îi spuse ea, arătându-i împuternici-

rea cardinalului, ia-i pe abate, du-l într'o casă oare care și percheziționează-l cu grijă. Pe cei patru îi duceți apoi, sub o pază bună, la Paris și-i arestați.

In timpul acestui dialog, Porto Carerro, spunând că îi este frig, voi să se urce în diligență, dar polițiștii îl împiedecară. Șeful polițiștilor se apropie de el.

— Domnule, vă rog să mă urmați de bună voe.

— Unde?

— A ci în apropiere.

— Domnule, eu sunt secretarul ambasadorului M. S. Regelui Spaniei. Vreau să mă lăsați în pace și să dați drumul oamenilor mei.

— Și eu sunt în serviciul M. S. Regelui Franței și lucrez în baza ordinelor primite. Dacă vă împotriviți, vă voi sili să mă urmați!

Abatele ascultă, vânăt de furie. O privi pe Fillona.

— Incep să înțeleg, murmură el.

Se lăsă condus într'o casă, unde fu percheziționat, cât despre Fillona, ea căută cu grijă în diligența spaniolilor, și curând munca ei fu încununată de succes. Lovind cu pumnul în banchetă, răsunase un sgomot surd, un sgomot ce trăda golul.

— Maroy, repede, banca are un fund dublu.

Servitorul își băgă pumnalul printre scânduri și după mult chin și cazně, apăru o cavitate.

— Hârtii!...

Fillona le apucă, nebună de bucurie și scoase un țipăt răgușit după ce le citi.

Erau scrisorile lui Cellamare și ale ducesei du

Maine, adresate Regelui Spaniei și Cardinalului Alberoni. Se mai aflau fel de fel de scrisori — supunere, adeziune, o listă de gentilomi, ofițeri, magistrați și alte personalități cari se alăturaseră complotiștilor, înfârșit era tot ce trebuia ca multă lume să-și piardă capul.

Fillona strânse hârtiile cu grijă și le băgă în corsaj.

— Maroy, aleargă la Hotelul la „Păunul încoronat" și reține două camere.

— Nu veniți cu mine?

— Mai am treabă pe aici.

Maroy plecă, iar Fillona, după ce recomandă polițiștilor paza cea mai aspră, porunci celor doui curieri să plece îndată spre Paris, încredințând unuia din ei un bilet prin care înștiința pe cardinal de rezultatul însărcinărei ei și de fuga lui Montaleone.

CAP. VI

Roata norocului

Cu tot frigul ce domnea, strada principală din Poitiers — deși era puțin cam înaintată — gemea de lume.

Fillona se strecură prin mulțime, când la colțul unei străzi se lovi piept în piept cu un bărbat, care, văzând-o scoase un țipăt de bucurie.

Era Ramage, sergentul de cavalerie, care, tot așa de cuceritor ca și altădată, o îmbrățișă cu patimă, sărutând-o de nenumărate ori.

— Dracu să mă ia dacă mă așteptam să te găsesc aici !

Și sărutările ploau asupra femeii, care zadarnic încerca să scape de strânsoare.

— Ce faci aici la Poitiers, îngerașule ? întrebă el.

— Sunt în trecere pe aici... Nădăjduiam să te văd, dar nu credeam c'o să te găsesc prin furnicătaia asta de aici.

— Ai picat bine. Sunt liber astă seară.

— Fie, tot am de gând să-ți cer ceva. Unde-i Hipolit ?

Sergentul hohoti vesel.

— Bine că-ți mai amintești de el. E aici ! In acelaș regiment cu mine.

Intrară într'un restaurant și comandară o porție serioasă de fazan, apoi Sostene reluă :

— Hipolit e sănătos. Păcat numai că e cam mărginit, căci nu pot scoate nimic din el.

— E nenorocit ?

— Deloc, numai că pedepsele cam plouă asupra lui.

Trăgându-l pe Sostene de limbă, Fillona află, încetul cu încetul că ex-soțul ei, era cam de plâns... fiind țapul ispășitor al nervilor brutalului Ramage, care-l chinuia cu acea răutate a acelor țopârlani, cari văzându-se cu ceva galoane pe umeri, torturau inferiorii lor, din prostie, sau vanitate.

— Ei.. vii cu mine ? o întrebă Sostene.

— Nu. Am treburi mai importante.

— Spanac. Nu te las să pleci.

— Cu neputință, răspunse ea, rece. Te văd cu mâine.

— Când?

— La 11. La cazarmă.

Intr'adevăr, a doua zi d'mineaţa, Antonina se înfăţişă la Cazarma Royal Poitou, unde ceru să-i vorbiască soldatului Hipolit Guerliche, dar primi răspunsul că nu este cu putinţă, acest soldat fiind pentru moment, încarcerat.

— Nu-i nimic, pot vorbi cu D-l Comandant?

Militarii o priviră batjocoritori.

— Spuneţi-i că vin din partea Domnului Prim Ministru şi doresc să-i vorbesc.

Atitudinea soldaţilor se schimbă pe dată şi peste câteva clipe Antonina pătrunse în cabinetul comandantului. La intrarea ei, ofiţerul superior înaintă spre dânsa, zâmbindu-i graţios.

— Veniţi din partea Excelenţei Sale?

Da, răspunse ea, arătându-i împuternicirea:

„Purtătoarea prezentului ordin va fi primită şi ascultată de toţi — lucrând în interesul Statului

Cardinal Dubois"

Contele de Canisy — ofiţerul — îi înapoiă hârtia şi spuse respectuos:

— Cu ce vă pot servi, Doamnă?

— Aveţi în regimentul Dvs. un soldat cu numele Hipolit Guerliche?

— Un element foarte rău.

— Vă înşelaţi, asta e numai din cauză că e chinuit şi persecutat de sergentul său, Sostene Ra-

mage. Pentru a pune capăt acestei situații, am venit să cer, pentru Hipolit, un grad superior acelui al lui Sostene — și asta vreau imediat.

— Bine, dar asta e un lucru greu!...

— Mă rog, dar îmi închipui că i-ar sta foarte bine ca ofițer. Are o înfățișare minunată.

— Nu se poate.

— Vă înșelați. Hipolit e bogat și dacă ar vrea, și-ar cumpăra o companie sau un regiment.

— Dar nu e nobil, răspunse contele, disprețuitor.

— Mâine ar putea fi, dac'aș vrea! Dar dacă nu vreți să mă satisfaceți, voi comunica acest lucru acelui care mă trimite.

D-l de Canisy tresări.

— Nu e nevoe... voiam doar să vă spun... știți... obiceiul...

— Atunci ordonați avansarea lui, deoarece, înainte de a pleca la Paris țiu să schimb cu el câteva cuvinte.

De voe, de nevoe, contele dădu ordinele necesare.

— Doamnă, vă rog să depuneți omagiile mele, la picioarele Excelenței Sale!

Antonina luă documentul de avansare și ceru ca Hipolit să fie scos din închisoare. Văzând-o pe soția sa, Hipolit rămase ca trăznit. Ea îi băgă în buzunar documentul de avansare și îi spuse:

— Vino cu mine... Trebuie să văd acum pe cineva...

Aproape de poartă, ei îl zăriră pe sergentul Ramage, care deschise ochii mari de tot, văzându-l pe Hipolit lângă nevastă sa.

— Hei, prietene, ce cauți tu pe aici?
Hipolit, începu să tremure.
— Șterge-o, derbedeule... Inapoi la carcera cu tine! Și drept pedeapsă îți dublez zilele de carceră. Criminalule!
— Acum poți să te răzbuni pe acest om! îi șpoti Fillona la ureche.
. Aceste cuvinte îl electriză pe Hipolit. Iși umflă pieptul, roti niște ochi turbați și întrebă c'o voce răsunătoare:
—. Cui îi vorbești, sergent?
Celălalt mai să moară de fur e.
— Ce înseamnă asta? Ai înebunit? Las'că-ți arăt eu ție!
Ridică cravașa, gata să-l lovească, dar cu o mișcare repede, Hipolit îl apucă pe sergent de mână și i-o strânse cu atâta putere, încât biciul căzu la pamant.
— Așteaptă, mizerabile! strigă Ramage furios.
Hipolit îl apucă pe Ramage de guler, în timp ce soldații de gardă alergau din toate părțile.
— Puneți mâna pe el.
Soldații înaintară spre Hipolit, dar acesta le arătă documentul de avansare.
— De astăzi sunt ofițer în regiment, luați-l pe Ramage de aici și băgați-l în inchisoarea unde el mă ținea fără pic de milă.
Ramage privi pe Fillona și pe Hipolit, păru că înțelege ceva, apoi, resemnat, se lăsă târât spre închisoare.
— De-ai ști cât am suferit din cauza lui.

— Acum o să te poţi răzbuna.
— Nu, eu nu sunt făcut pentru meseria asta.
— Ba da, vei avea un viitor strălucit.
— Antonina... voi fi blând şi supus... Lasă-mă să revin la tine.
— Hipolit, aş vrea şi eu, dar, acum, e greu...

CAP. VII

Revederea

A doua zi, La Chatellerault, Fillona fu chemată la o parte de Maroy.

— Doamnă, aş vrea să vă povestesc ceva. Adineaorea au venit doi călăreţi. Văzându-i, hangiul a tresărit. „Seniore, ce mai faceţi? V'aţi vindecat?" a întrebat el pe unul din cei doi. Celălalt i-a mulţumit, dar i-a pus atâtea întrebări despre situaţia din Franţa, încât lucrul acesta mi-a părut curios. Intrebând pe o servitoare, Javotta, cine-i gentilomul, am aflat că se numeşte de Walef şi că se înapoiază din Spania. Acum două luni a tras aici la han, grav rănit de către un alt gentilom care poartă, de obiceiu o bandă neagră peste bărbie.

— Laval!... Asta mi se pare foarte ciudat.

— Plecând de aici, baronul nu şi-a putut găsi nişte scrisori. Dar am aflat că gentilomul rănit, francezul şi cu servitorul său, a şters-o într'o noapte, aşa, pe negândite.

Fillona se gândi că e cu putinţă ca aceşti doi gentilomi să nu fie străini de conspiraţie, deaceia se gândi să apuce taurul de coarne.

In aceeaş seară intră, îndrăzneaţă, în camera lui Walef.

— Ce doriţi, Doamnă? o întrebă acesta.
— Mă întrebam dacă aţi vrea să ştiţi de soarta unor scrisori...
— Vorbiţi, vă rog...
— Dacă vă spun ce a făcut contele Laval cu ele, o să-mi răspundeţi la câteva întrebări?
— Nu încape discuţie.
— Spuneţi-mi atunci ce treabă aţi avut în Spania?
— Duceam scrisorile cari mi s'au furat.
— Dela cine le-aţi căpătat?
— Dela ambasadorul Spaniei.
Fillona continuă să-l mai întrebe, dar Baronul era prea iscusit ca să lase să-i scape secretul Benedictei. Cumătra era însă prea dibace ca să nu priceapă totul.
Eşi din cameră şi reveni cu doi poliţişti. Văzându-i, baronul simţi că un nod i se urcă în gât, dar mijlocitoarea nu-i dădu prea mult răgaz, căci porunci poliţiştilor:
— Arestaţi-l pe D-l Baron de Walef, căci şi dânsul e amestecat în afacerea de care ne ocupăm acum!...
Baronul făcu un pas îndărăt şi poliţiştii, crezând că vrea să se apere, se aruncară asupra lui, cu toată împotrivirea ce-o arătă.
— Viperă, urlă baronul.
— Nu prea eşti recunoscător, baroane. Arestându-te, te scap de o mare primejdie. Aceea de a nu fi amestecat în conspiraţia pusă la cale de Cellamare şi Ducesa du Maine.

Walef schimbă fețe, fețe.

— Conspirația e descoperită? băgui el.

— Da... Vezi deci că intervenția mea e binevenită!

Toate planurile lui Walef se năruiau. In loc să se înapoieze la Madrid și să-și reia serviciul său de ofițer de arcași, el trecuse frontiera în tovărășia lui Cristobal, îndreptându-se spre Paris. Scopul lui era să-i propuie un târg Cardinalului Dubois. Prin Tereza, ministrul era în puterea lui și cu un mic șantaj, i-ar fi fost ușor să obțin vreo slujbă bună sau ceva bani. Dealtfel, ca să se răzbune pe Laval, baronul era gata să vândă toată consp rația și uite ghinionul. Tocmai atunci când credea că toate îi reușesc, vipera asta spurcată îl arestează!

Deodată — în drum spre Paris — Walef tresări puternic. Il auzi pe Mauroy că se adresează necunoscutei cu cuvintele „D-nă Fillona". Or, dacă Walef nu știa cine e spioana, o auzise totuși pe Tereza Morin pronunțând acest nume. Acum își dădu seama că spioana și Fillona, erau una și aceeaș persoană.

Deaceea o întrebă pe D-na Guerliche cu cel mai firesc glas din lume:

— N'ați vrea să aveți ceva știri despre D-na Tereza Morin?

Antonina rămase cu gura căscată.

— Ce e? să bâlbâi ea.

— Credeam doar că v'ar interesa să aflați ceva despre D-na Tereza Morin. Când am părăsit-o, acum vreo 3 zile, am lăsat-o, sănătoasă tun, în tovărășia servitoarei ei, Irena.

— Tereza Morin? Ai văzut-o? Unde-i?

Prea târziu băgă de seamă Fillona că prin aceste întrebări, mai rău se încurcase.

— Nu-ți pot spune unde e, deoarece se cam teme de amenințările „bărbatului" ei...

Fillona se zăpăci din ce în ce mai rău.

— O credeam în Spania...

— Acolo e!... I-a trebuit mult chin până a putut evada dintr'o mânăstire a carmelitelor, dar acum, slavă Domnului, e bine! Eu i-am ajutat să scape!...

— D-ta!?

Fillona începu să-l admire. Nu-l crezuse atât de puternic.

— Da, eu și cu câțiva prieteni... Acum așteptăm momentul când vom relua ofensiva contra odiosului ei soț!...

— Ce vrei să spui? întrebă Fillona care tremură pentru pielea lui Dubois.

— Prietenii mei și cu mine avem legături mari. Ne vom adresa Papei.

— Păcat de D-ta, Baroane, că vrei să te compromiți într'o astfel de afacere supărătoare!... Eu cred că i-ai fi foarte simpatic Excelenței Sale...

— Merge bine, merge bine, gândi baronul.

CAP. VIII

Raportul spioanei

— A... hârtiile?

— Da, Excelență!

— Grozavă conspirație... făcu ministrul, după ce citi toate documentele.

— V-am spus, doar...

— Ș aveai dreptate. Îmi pare bine că duci la bun sfârșit toate însărcinările ce ți se dau... Grație acestor documente Cellamare nu va putea tăgădui. Ai făcut bună treabă!

— Ba, mai mult încă. Aduc un vânat care v-ar fi putut cășuna, Dvs. personal, mai multe neajunsuri decât toată conspirația asta!

Și Antonina povesti cardinalului aventura ei cu Walef.

— Unde e acum omul acesta?

— Sub paza polițiștilor.

Cardinalul mâzgăli la repezeală un ordin.

— Uite un ordin prin care D-l de Walef înfundă Bastilia pentru totdeauna.

Intre timp, o scenă ciudată se desfășura acasă la Fillona.

Primul drum al marchizului de Montaleone, de abia reîntors la Paris, fu în str. St. Honore, unde Mariana Lisereau îl aștepta tristă și nemângâiată.

— Mariana, îi spuse el când o revăzu. Trebuie să fugim... fără întârziere...

— Să fugim?

— Se pregătesc lucruri grave. Dacă fug, scap cu viața... dar pe tine nu vreau să te pierd... Vreau să fim uniți... în bucurii și necazuri!

— Te urmez! îi răspunse ea, simplu.

Jos îi aștepta o diligență, în care cei doi amanți se urcară. Surugiul își îndemnă caii, fără să mai ceară îngăduința stăpânului său și peste puțin stră-

străzile Parisului fură străbătute cu o iuțeală ameţitoare.

— Unde mă duci?

— In Italia, iubito!

— De ce nu în Spania?

— Pentrucă şoselile ce duc spre Spania sunt împânzite de spionii lui Argenson, pe câtă vreme drumul spre Italia e liber!

CAP. IX

La Ambasadă

In ziua de 8 Decembrie 1718 o ceată de poliţişti, condusă de d'Argenson şi Dubois în persoană, pătrunseră în localul Ambasadei.

Auzind că uşa cabinetului său e trântită, cu putere, de perete, Cellamare se înfioră prelung, dar se linişti, recunoscându-l pe Cardinal.

Unul din poliţişti se repezi spre cămin de unde scoase o hârtie ce tocmai începuse să ardă. Era lista completă a conspiratorilor.

— Ce înseamnă asta, Monseniore? întrebă Cellamare, galben ca ceara.

— Domnule Locotenent General, se adresă cardinalul lui d'Argenson, porunceşte oamenilor D-tale să se percheziţioneze toate camerile, arestând pe toţi aceia cari vor fi găsiţi.

Cellamare, fremătând de furie, se îndreptă spre cardinal:

— Domnule Ministru, mă aflu aici pe teritoriul M. S. Regelui Filip al Spaniei şi orice act de violare constituie o jignire adusă stăpânului meu!

— Şi eu am dovezi, răspunse cardinalul batjocoritor, că acest local e un cuib de conspiratori — şi datoria mea este să vă arestez.

— In fața violențelor Dvs. părerea mea este că nu trebuie să vă răspund şi prefer să vă cedez locul...

Voi să se retragă, dar Dubois, îl reținu.

— Să-mi dați sabia : sunteți prizonierul meu.

Cellamare se opri ; privirea sa parcurse asistența şi după ce îl privi, dispretuitor pe Guilaume, merse spre Argenson.

— Domnule, Marchiz, vă rog să-mi luați sabia.. Nu poate fi pătată de mâna Dvs. pentrucă sunteți un gentilom !

Dubois înțelese ocara, dar nici nu clipi măcar. Intorcându-se cu spatele spre prinț, îi spuse lui d'Argenson, care primise sabia grandelui de Spania:

— D-l Ambasador să fie bine păzit, până se va decide asupra soartei D-sale.

In timp ce, rămas, singur, Cardinalul descoperea pe biroul lui Cellamare o cantitate importantă de documente, doi polițiști pătrunseră în cabinet, anunțând pe Dubois că au descoperit o presă clandestină şi foi de hârtie, tipărite.

Dela Ambasadă, Cardinalul se îndreptă spre palatul Regentului, căruia îi arătă toate documentele descoperite. Ducele de Orleans fu foarte fericit că toată această neplăcută afacere fusese înăbuşită încă din faşă şi porunci ca toți aceia amestecați să fie arestați fără întârziere şi judecați — fără ca

poporul să afle ceva. Pentru Doamna du Maine — hotări, doar, să-i numiască un paznic care n'ar putea fi cumpărat.

— Aşadar, să arestez pe toţi complicii... oricare ar fi ei? întrebă Dubois.

— Da... Cu cât rangul lor social va fi mai mare, cu atâta va fi mai bine.

— Şi cu Cellamare ce facem?

— Să fie păzit... Va răspunde cu viaţa lui de aceea a Ducelui de Saint Simon, ambasadorul nostru la Madrid.

CAP. X

Benedicta îşi plăteşte datoriile

In aceeaş zi, spre orele 5 seara, Contele Laval se afla singur, în apartamentul ce-l închiriase în Str. St. Honore.

Deodată, la uşa dela intrare se auzi semnalul convenit şi înaintea ochilor uimiţi ai contelui apăru ducesa du Maine. De această dată, ducesa era îmbrăcată ca o simplă burgheză.

— Dvs. doamnă! făcu Laval, simţind că inima i se umflă de bucurie.

— Nu-ţi pare bine că am venit?

— Nu mă gândesc decât la neprevederea Dvs.

— Mă plictiseam la Sceaux... şi deaceea am venit aici. Nu-i aşa că-mi vine bine rochiţa asta?

— Doamnă, Dvs. o înfrumuseţaţi.

— Conte, sunt atât de fericită... încă vreo câteva zile şi izbânda va fi a noastră...

— Sunt convins! Doamnă, aş dori să mă numiţi pe mine cu misiunea de a aresta pe Regent.

— De acord... dacă vrei D-ta! Dar ducele nu se va lăsa cu una cu două. Se va [illegible]ra, poate... Această misiune e foarte primejdioasă!

— Nădăjduiesc că va fi!

Ducesa tresări, dar nu-şi schimbă tonul.

— Dacă vrei D-ta... Dar eu îţi rezervasem alt rol...

In acest moment bătăi numeroase în uşă am[illegible]ţiră pe cei doi interlocutori.

— Nu deschid, declară contele.

— Ba da, pot fi ştiri grave.

Laval se repezi spre uşă şi curând se înapoiă având o scrisoare în mână.

— Un curier al Prinţului de Cellamare...

Un strigăt de uimire scăpă de pe buzele contelui.

„Totul e pierdut, citi el. Montaleone scăpat ca prin minune. Curierii arestaţi. Dubois ştie totul. Preveniţi pe cine ştiţi pentru a lua măsurile necesare".

O exclamaţie de furie, de durere şi de uimire, scăpă de pe buzele Benedictei.

Apucă hârtia, o citi tremurând şi nu mai scoase nicio vorbă. Lacrimi amare îi şiruiau pe obraji

Pentru Benedicta era dezastrul.

Laval se apropiă de ea.

— Doamnă! Trebuie să vă puneţi la adăpost, să vă salvaţi!...

— Crezi că-mi vor da răgaz pentru asta? ri[illegible]ea, amar. Nu-i cunoşti... Dar eu îi voi înfrunt[illegible].

Dacă vor să pună mâna pe mine, ași vină... Ii aștept!...

— Poate că n'au nicio dovadă împotriva Dvs. Poate că prințul a putut distruge toate documentele compromițătoare.

— Prințul ne scrie că au fost arestați toți curierii. Printre scrisorile lor se afla și cele două ale mele adresate Regelui Spaniei și Cardinalului Alberoni.

— Doamnă, vă implor... fugiți...

— Nu te îngriji de mine. Mai bine ai face să fugi D-ta.

— In asemenea momente nu vă pot părăsi.

Ducesa îl privi, mișcată.

— Nebunule, vor condamna la moarte pe toți conspiratorii.

— Nu voi fi singurul din familia de Montmorency, care urcă pe eșafod.

Ducesa îl privi cu admirație.

— Laval... fă o pentru mine... pleacă...

— Doamnă, nu înțelegeți că eu caut moartea? Caut un prilej ca să fiu ucis... Eșafodul mi-l oferă...

— Laval... de ce nu vrei să trăești?

— Pentrucă viața este un chin pentru mine... Altă dată o iubiam, pentrucă, naiv fiind, credeam c'o să-mi ofere toate, dar decând știu că nu-mi poate oferi decât chinuri și dezamăgiri, zilele îmi par prea grele.

Inima ducesei bătea să se rupă.

— De când toate aceste chinuri, prietene?

— Din ziua când am trebuit să renunț la o dragoste care însemna totul pentru mine!

Se opri, înspăimântat de cele ce spusese și o privi, zăpăcit, pe ducesă.

— O dragoste, spui?

— Da, o dragoste, mare, curată și sinceră. Acesta era visul meu. Înfruntam moartea și primejdia, dar dragostea asta sfântă ce o aveam în mine, mă făcea să izbândesc. Aș fi vrut să trâmbițez lumei întregi numele femeii iubite, să răstorn tronuri și situații — dar mi-era teamă că prezența mea ar compromite-o în fața lumii, în fața a lor ei!...

Benedicta tresări prelung. Tonul pătimaș al contelui pusese pe foc pe această femeie — pachet de nervi și simțuri.

— Conte, îți mai reamintești făgăduiala ce ți-am făcut-o mai deunăzi?

— Ce vreți să spuneți, Doamnă?

— Că am jurat să te răsplătesc pentru serviciile D-tale să-ți ascult dragostea D-tale înfocată... și să răspund la ea!...

— Mi-ați făgăduit-o, altădată... dar acum, vă implor, nu-mi mai vorbiți de ea!

— Prostule, vreau să fugi, să trăești, pentru mine!...

— Doamnă, strigă Laval, neîndrăznind să creadă auzului.

Două brațe moi se strânseră împrejurul grumazului contelui, în timp ce o gură frumoasă, caldă căuta cu lăcomie buzele lui Laval.

CAP. XI

Prăbuşirea

A doua zi dimineaţa, la orele 6, o diligenţă opri înaintea porţii castelului din Sceaux şi o escortă de călăreţi primi ordinul de descălecare.

Din trăsură coborî marchizul d'Ancenis, ofiţer de gardă, care, înclinându-se respectuos înaintea unei persoane invizibile — din lăuntrul diligenţei — se îndreptă spre intrare.

— Cine-i? strigă portarul.

— Deschide, în numele Regelui!

Poarta se deschise imediat şi D-l d'Ancenis înaintă în fruntea gărzilor.

Pe prag sta o femeie, minunat de îmbrăcată, cu un candelabru de aur, în mână.

— Rog pe Alteţa Voastră să mă ierte că vin atât de devreme..

— Intraţi, Domnule d'Ancenis şi spuneţi-mi ce vă aduce.

— Doamnă... am ordin să vă aresteze.

— Foarte bine. Trebuie să vă urmez imediat?

— Da... afară doar de cazul când vreţi să vă faceţi oarecari preparative...

— Intr'adevăr, aş vrea să dau câteva porunci...

Se retrase într'o cameră vecină şi cotrobăind prin sertare, mai avu timpul să-i şoptească D-rei de Launay:

— Bine că Laval s'a salvat... dar greu mi-a mai fost!

Deodata se auzi o voce furioasă în camera alăturată :

— Ei, ce se petrece pe aici ?

Ducesa tresări. Recunoscuse vocea lui Dubois.

Benedicta, înaintă, curajoasă, spre Dubois.

— Domnule, aş vrea să ştiu unde mă duceţi !

— La Dijon, Doamnă, la moşia nepotului Dvs. Ducele de Bourbon, care e însărcinat cu paza Dvs.

Asta era răzbunarea Regentului, deoarece, ducele de Bourbon era cel mai neîmpăcat duşman al ei.

— Aş vrea să-mi iau rămas bun dela Ducele du Maine.

— Dacă vreţi, dar văd că tot timpul vă blestemă, trimiţându-vă la toţi dracii !...

— Unde-l duceţi ?

— La castelul Doullens.

Launay voi s'o însoţească, dar fu reţinută de un ofiţer.

— D-ră, am ordin să vă încarcerez la Bastilia, împreună cu Rondel, servitoarea Dvs.

In aceeaş zi, mai toţi conspiratorii fură arestaţi. Unii îşi sfârşiră zilele în închisoare, alţii pe eşafod, alţii fugiră în Spania, unde fură ajutaţi de Regele Filip. Mulţi fură amnistiaţi.

Prinţul Cellamare şi Abatele de Porto Carero primiră încuviinţarea să se înapoieze în Spania.

CAP. XII

Sfârşitul ..

— Am o veste neplăcută pentru tine, Fillona, îi spuse Dubois mijlocitoarei, peste câteva săptămâni.

— Şi ce anume?

— Ştii, Regentul e cam supărat pe tine.. Lumea îl acuză că are relaţii nu tocmai nobile. Acum e vorba să părăseşti Parisul şi să te ascunzi într'un colţ pierdut de provincie.., şi să faci pe mortul în păpuşoi. Pentru tot restul vieţei ţi-am fixat o pensiune de 12.000 de livre. Dar nimeni nu trebuie să te mai vadă... altfel închisoarea te paşte.

— Bine, Monseniore.

— Şi unde te duci?

— La Poitiers. Mi-am regăsit acolo bărbatul.

— Pe surugiul marchizului de Saxa, acela care te învineţia în bătăi?

— Da, am început să bag de seamă că mă iubeşte, aşa că mă întorc la el.

— Bine, Regentul va fi satisfăcut.

— Apropos, Excelenţă, mai zilele trecute am primită o vizită. Pe Contele de Navailles, care mi-a spus că l-a întâlnit la Turin pe Marchizul de Montaleone cu soţia lui. Da, Mariana e acum marchiză.

— Şmecherul. Şi poliţiştii mei îl căutau pe şoselile ce duc spre Spania.

— Ei, Monseniore, o fi un D-zeu şi pentru acei cari iubesc cu adevărat.

— Fillona, aș vrea să orânduiesc, cu ajutorul tău și chestia a'a cu baronul de Walef.

— Excelență, deschideți-vă larg băerile pungii și afacerea asta o să se isprăvească și fără mine.

Peste câteva zile, Fillona își găsi soțul la Potiera. Fostul surugiu mulțumi cerului că-și regăsise soția pe care o credea pierdută pentru totdeauna.

Pe șoseaua ce duce spre Liege, un om călare se lăsase în voia calului său. Părea adâncit în gânduri.

— Domnule Baron, ia uitați-vă la călărețul acela! Nu vi se pare cam ciudată banda aceia neagră ce o are pe bărbie.

— Nu, Cristobal.

— Ba mie, da.

— Drace, ai dreptate!

Își înfipse pintenii în burta calului și îndată se pomeni lângă singuraticul călăreț.

— Ce fericită întâlnire, Domnule Conte de Lavall rânji baronul de Walef.

Auzindu-și numele, contele tresări, dar se stăpâni ușor.

— Cine sunteți și cu ce vă pot servi?

— Numele meu e Baronul de Walef și am să vă plătesc o poliță pe care am semnat-o cu sângele curs din mâna rănită de Dvs.

— Minunat, Baroane și eu am să-ți plătesc un glonte pornit dintr'o mână de criminal. Credeam că lupt cu un gentilom și când colo duelam cu un tâlhar de drumul mare

— Astea sunt ultimele tale cuvinte, scrâșni bătrânul

Și descălecând, repede ca fulgerul, se repezi, cu sabia goală în mână, asupra lui Laval. Dar acesta se afla deacum în gardă. Lamele se încrucișară cu înfrigurare. Razele soarelui, căzând asupra săbiilor, oțelurile scânteiau de să-ți ia văzul. Deodată, Laval observă că o umbră se furișează îndărătul său și avu prezenta de spirit să se dea la o parte în momentul când Walef încercând o fandare artistică, trimise sabia... drept în pieptul credinciosului Cristobal, care încerca, pentru a doua oară să-și scape stăpânul dintr'o situație primejdioasă...

In amurg, când țăranii se întorceau în sat venind dela munca câmpului, pe șoseaua arsă de soare descoperiră două cadavre. Erau ale baronului de Walef și a servitorului său.

In Castelul din Dijon, singura distracție a Ducesei du Maine, erau plimbările ei zilnice prin parc.

Gurile rele pretindeau că uneori, în plimbările ei singuratice pe aleile întunecoase ale parcului, ducesa era însoțită de un gentilom cu o înfățișare impunătoare, simpatică. Bărbia îi era acoperită însă de o bandă de tafta, neagră...

— SFARȘIT —